

နီကီရဲ

မောင်မိုး
စိတ်ညွှန်

ပန်းသီး
မန်တုံး
အုပ်စားရ
ဘိုင်အိုဂရပ်စ်

BURMESE
CLASSIC
COM

နီကိုရဲ

ပန်းသီး ပန်တုံးတစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

မောင်မျိုး

(ကြောင်နှစ်ကောင်)

စီစဉ်သည်။

အဖွင့် (၁)

တစ်ခါက . . .

ဆရာတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို အခုလို မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ကဲ! မင်းကို ဆရာမေးမယ်. . . တစ်နှစ်မှာ ရက်ပေါင်း ဘယ်နှစ်ရက်ရှိလဲကွ. . . ”

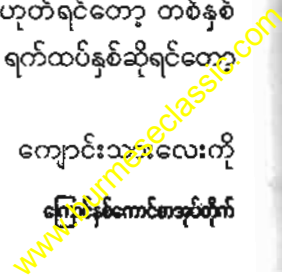
ကျောင်းသားလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ အလိုမကျတဲ့မိုးရိပ်တွေ ပြိုကျလို့. . . ။ ခပ်ယဲ့ယဲ့မဲ့နေတဲ့နှုတ်ခမ်းထက်မှာတော့ အပြုံးကသဲ့သဲ့နဲ့. . . ။

“မေးခွန်းက ပေးထားချက် မပြည့်စုံတော့ အဖြေက နှစ်မျိုး ထွက်နေပါတယ်ဆရာ. . . ။ အဖြေနှစ်မျိုးလုံးကလည်း သူ့သတ်မှတ်ချက်နဲ့ သူ မှန်နေပါတယ်. . . ”

“ဘာ. . . ဘယ်လို. . . ”

“ဆရာမေးတဲ့ခုနှစ်ဟာ ရက်ထပ်နှစ်မဟုတ်ရင်တော့ တစ်နှစ်မှာ (၃၆၅) ရက်ရှိပါတယ်။ ဆရာမေးတဲ့ခုနှစ်ဟာ ရက်ထပ်နှစ်ဆိုရင်တော့ တစ်နှစ်မှာ (၃၆၆)ရက်ရှိပါတယ်ဆရာ. . . ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပဲ ဆရာဟာ ကျောင်းသားလေးကို

ကြည့်နေတယ်။ လေးစားဖို့ကောင်းတာက ဆရာဟာသူ့မျက်နှာအရေ ပြားပေါ်က သတိမပြုမိခြင်းဆိုတဲ့ ကွန်ယက်ပါးပါးလေးကို ဆွဲခွာမပစ် တာပါပဲ။

“ဟုတ်တာပေါ့. . . ဖေဖေါ်ဝါရီလမှာ (၂၉)ရက်နေ့ဆိုတဲ့ ရက်ထပ်နှစ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာဘာလို့ မေ့လျော့မိတာပါလိမ့်. . .”

ညနေကြယ်လို့ တင်စားတဲ့သောကြာကြယ်ရဲ့ လင်းလက်မှုမျိုး ကို ကောင်လေးရဲ့မျက်နှာထက်မှာ တွေ့ရမှာပေါ့. . .။ နောက်ပြီးတော့မှ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ စာသင်ခန်းလေးရဲ့ ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ဖော်ဆောင်လိုက်ပါ တယ်။

“ဆရာရော ကျွန်တော်ရောဟာ ဖေဖေါ်ဝါရီလ (၂၉)ရက်နေ့ မှာသာ မွေးဖွားခဲ့ကြရင် ဖေဖေါ်ဝါရီ (၂၉)ကို ကျွန်တော်တို့မေ့ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ. . .”

အဲဒီစကားဟာ သူ့အတွက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းသား လေးဟာ အဲဒီစကားကိုပြောတဲ့အချိန်မှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာလက်ယာ ဘက်ရှေ့ဆုံးတန်းကို ရောက်နေပါတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ဆုံမှတ်ဟာ အညှိရောင်မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ကျောင်းသူကောင်မလေးပါပဲ။ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတဲ့ အပျော်ရိပ်တွေနဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ကိုကြည့်နေပြီး လက်မကော့ကော့လေးကို ထောင်ပြလိုက်ပါတယ်. . .။ ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ်လေးတွေဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားက ကြိုးကလေးဟာ တကယ့်ကို ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ အဖြူရောင်သက်သက်လေးပါပဲ။

ခန်းဆီးလိုက်ကာစ အတွန့်လေးတွေကိုကြည့်ရင်း ဆရာဟာ အတောမသတ်နိုင်သေးဘဲ ကောင်လေးကို သွေးတိုးစမ်းမေးခွန်းတစ်ခု ထပ်တွန့်မေးလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“ကဲကွာ. . . ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းသိထားတဲ့ မင်းကြိုက်တဲ့ စကားလေးတစ်ခုလောက် ဆရာကိုပြောကြည့်စမ်းပါကွာ. . .”

ကောင်လေးဟာ အဲဒီအတွက် သိပ်အကြာကြီးတော့ မစဉ်းစား လိုက်ရပါဘူး။

“ဖေဖေပြောဖူးတယ်ဆရာ. . .။ ဘဝဆိုတာ မတူညီတဲ့ ပုစ္ဆာ ပေါင်းများစွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ပဲတဲ့. . .။ အဲဒီထဲက ဘယ်ပုစ္ဆာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးထားချက်မပြည့်စုံရင်တော့ တိကျတဲ့အဖြေ ကို တွက်ချက်လို့မရနိုင်ဘူးတဲ့ဆရာ. . .”

“အမယ်လေးဗျာ. . .”လို့ အာမေခိုတ်ပြုအော်လိုက်ရင်း ဆရာ ဟာ သူ့နဖူးသူ ဖတ်ကနဲရိုက်လိုက်မိတယ်။

“အမယ်လေး. . . ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ လူကြည့်တော့ လက်တောက် လောက်နဲ့ စကားကကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပါလား ငါ့တပည့်ရာ. . .”

ဆရာပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရယ်လိုက်ကြတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ လည်းမဟုတ်ကြပါဘူး။ ခပ်ကုတ်ကုတ်နေတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိတဲ့ သာမန်ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။

ကောင်မလေးကိုတော့ စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံးက သိကြပါတယ်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ စာအတော်ဆုံးနဲ့ အလှဆုံးဖြစ်တဲ့ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်က. . . .။

“စကားသူ” . . . တဲ့. . .။

လျှာထုတ်ပြောင်ပြပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။ အဲဒါလည်း ကလေးဘာဝ နောက်ပြောင်ကစားလိုက်မိတာပါပဲ။ ဘာမှလည်း တောင်တောင်အီအီ မသိကြတဲ့အရွယ်လေ...။

“သေချင်းဆိုး... ကောင်စုတ်... ကောင်ပဲ့... ကဲဟာ”

စကားသူကလည်း စွာတေးမပဲလေ။ ဘယ်အလွတ်ပေးလိမ့် မလဲ...။ ကောင်မလေးလှမ်းပစ်လိုက်တဲ့ မြေစိုင်ခဲဟာ ကောင်လေးရဲ့ နောက်စေ့ကို “ခွပ်”ကနဲပေါ့...။

ခေါင်းကို လက်ပြန်ဖိအုပ်ထားတဲ့ကြားကပဲ သွေးစက်တွေဟာ ကောင်လေးရဲ့ အကျိုးဖြူပေါ်စီးကျလာတာကို ကောင်မလေးဟာ မျက်လုံး ပြူးမှင်သက်ကြည့်နေမိတယ်။

သွေးသံရဲရဲနဲ့ ကောင်လေးရဲ့ဦးခေါင်းဟာ နောက်ကိုလှည့်လာ ပြီး ကောင်မလေးကို ဟီးကနဲ လျှာထုတ်ပြောင်ပြလိုက်ပါရော...။

အဲဒီမှာပဲ... သွေးကိုမြင်တော့ မျက်လုံးတွေပြာပြီး အကြောက် လွန်သွားတဲ့ အာဂသတ္တိခဲ ကောင်မလေးခမြာ ခေါင်းထဲမှာ ယိမ်းထိုး မူးနောက်ချာလပတ်လည်ပြီး “အင့်”ကနဲ လဲကျသွားပါလေရောလေ...။

နေခြည်ငွေ့ငွေ့ အုပ်မိုးထားတဲ့ ကျောင်းဆင်းအိမ်ပြန်လမ်းလေး မှာတော့ ကောင်ကလေးနဲ့ ကောင်မလေးဆုံသွားပါတယ်။ ဒါဟာ ကလေး ဘာဝ မတော်တဆဆုံသွားမှုပါ။ ကောင်မလေးဟာ ကောင်လေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ခုလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

“မနက်က အတန်းထဲမှာ ဆရာ့ကို နင်ပြောခဲ့တဲ့စကား ငါကြိုက် တယ်။ နောက်ဆို အဲဒီစကား နင်မသုံးနဲ့တော့...။ အဲဒီ စကားကို ငါအပိုင် ဝယ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ...။”

ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာဟာ ဝင်းဝင်းဝါနေတဲ့ မရမ်းသီးမှည့် လို့... မချိုမချင်နဲ့...။

“ဝယ်စရာမလိုပါဘူးဟာ... နင်လိုချင်ရင် ငါအပိုင်ပေးမှာ ပေါ့...။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား စကားသူ...။”

ဘာလဲ? ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကောင်မလေး မျက်ခုံးပင်ပြတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြီးလာရင် နင်နဲ့ငါနဲ့က ရချင်ရသွား မှာမို့လို့ပေါ့ဟာ...။”

ထောင်းကနဲ ဒေါသဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အောက်က မြေစိုင်ခဲတစ်ခုကို ကုန်းကောက်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကောင်ကလေးဟာ

အဖွင့် (၂)

တစ်ခါက . . .

ဆရာမတစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ကို အခုလို မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

“တစ်နှစ်မှာ ရက်ပေါင်း (၃၆၅)ရက်ရှိတယ်. . .”

“(၄)နှစ်မှာ တယ်နှစ်ရက်ရှိလဲ စကားသူ. . .”

အညှီရောင်မျက်ဝန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးဟာ လက်ပိုက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေပါတယ်။ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ စိတ်ထဲကနေပြီး (၃၆၅)ရက်ကို (၄)ခါပေါင်းနေတဲ့ပုံပါပဲ. . .။ ပထမနှစ်ခါပေါင်းလိုက်တော့. . . ၇၃၀၊ အဲဒါကို နှစ်ဆတွက်လိုက်တော့ ၁၄၆၀ ပေါ့. . .။

“ပုစ္ဆာက ပေးထားချက်မပြည့်စုံဘူးဖြစ်နေတယ်. . .။ ဆရာမ မေးတဲ့ (၄)နှစ်ဟာ တစ်ဆက်တည်း အစဉ်လိုက် (၄)နှစ်လားဆရာမ”

“အေးပေါ့. . . တစ်ဆက်တည်းပေါ့ကွဲ့. . .”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အဖြေက (၁၄၆၀)ရက်ပါ ဆရာမ”

“ဘယ်. . . ဘယ်လို. . . ပြန်တွက်ပါဦး မင်းအဖြေမှားနေ

တယ်စကားသူရဲ့. . . အဖြေက (၁၄၆၀)ရက်လေ”

“သမီးအဖြေမှားပါဘူး ဆရာမ. . . ဘယ်ခုနှစ်ကပဲစတွက် တွက်. . . အစဉ်လိုက် (၄)နှစ်မှာ ရက်ထပ်နှစ်တစ်နှစ် အမြဲတမ်း ပါပါ တယ်ဆရာမ. . .။ လေးနှစ်မှာ တစ်ခါ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)ဆိုတဲ့ ရက် တစ်ရက်ရှိတဲ့အတွက် (၁၄၆၀)မှာ တစ်ရက်တိုးရတော့ (၁၄၆၀)ရက်ပါ ဆရာမ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ဆရာမက ကျောင်းသူလေးကို ကြည့်နေတယ်။ လေးစားဖို့ကောင်းတာက ဆရာမဟာ သူ့မျက်နှာ အရေပြားပေါ်က သတိမပြုမိခြင်းဆိုတဲ့ သံဝေဂကွန်ယက်ပါးပါးလေးကို ဆွဲခွာမပစ်တာပါတဲ့။

“အိုး. . . ဟုတ်တာပေါ့. . .။ လေးနှစ်မှာ တစ်ခါ ရက်ထပ်နှစ် တစ်နှစ်ပါတယ်. . .။ လေးနှစ်မှာ တစ်ခါ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၉)ရက်နေ့ဆိုတာ ရှိတယ်. . .။ ဒါကို ဆရာမသိမေ့သွားတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့. . . သမီးဖြေတာ မှန်တာပေါ့ကွယ်”

ညနေကြယ်လို့ တင်စားတဲ့ သောကြာကြယ်ရဲ့ လင်းလက်မှုမျိုးကို ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာထက်မှာ တွေ့ရမှာပေါ့. . .။ နောက်ပြီး တော့မှ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ စာသင်ခန်းလေးရဲ့ ငြိမ်ဆိတ်မှုကို ဖော်ဆောင်ပစ်လိုက်ပါတယ်. . .။

“ဆရာမက ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့တာ မဟုတ်လို့ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)ကို မေ့သွားတာဖြစ်မှာပါ. . .။ သမီးတတော့ လေးနှစ်မှာတစ်ခါပဲရှိတဲ့ သမီးရဲ့ မွေးနေ့ကို မမေ့နိုင်ပါဘူး ဆရာမ. . .”

ကောင်မလေးက အဲလောက်နဲ့ ပွဲသိမ်းသွားမယ်ထင်ပေမယ့် ဇာတ်လမ်းက အမျှင်မပြတ်သေးပါလား. . .။ ခန်းဆီးလိုက်ကာစ အတွက် လေးကိုကြည့်ရင်း ဆရာမက အစောမသတ်နိုင်သေးဘဲ ကောင်မလေးကို

သွေးတိုးစမ်း ထပ်တွန့်မေးလိုက်ပြန်ပါတယ်...။

“ကဲကွယ်... ဒါဆိုရင်လည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးသိထားတဲ့... သမီးကြိုက်တဲ့ စကားလေးတစ်ခုလောက် ဆရာမကို ပြောကြည့်စမ်းပါ စကားသူ...”

ကောင်မလေးဟာ အဲဒီအတွက် မစဉ်းစားလိုက်ရပါဘူး။

“သမီးကို သူတောင်းစားလေးတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ် ဆရာမ...။ ဘဝဆိုတာ မတူညီတဲ့ ပုဏ္ဏားပေါင်းများစွာနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ပဲတဲ့...။ အဲဒီထဲက ဘယ်ပုဏ္ဏားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးထားချက်မပြည့်စုံရင်တော့ တိကျတဲ့အဖြေကိုတွက်ချက်လို့မရနိုင်ဘူးတဲ့...။”

“အမလေးတော်” လို့ အာမေဌိတ်ပြုရင်း ဆရာမဟာ သူ့ရင်ဘတ်သူ ဖတ်ကနဲ ဖိလိုက်တယ်။

“အံ့ပါရဲ့ စကားသူရယ်... ကြံကြံစည်စည်ဟယ်...။ နင့်ကြည့်တော့ လက်တောက်လောက်နဲ့ အဲဒီကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားကို သူတောင်းစားဆီက ရခဲ့ရတယ်... လို့”

“အဲဒါအမှန်ပါဆရာမ... အဲဒီသူတောင်းစားကလေး ရိုးရိုးသူတောင်းစားတောင်မဟုတ်ဘူး...။ အစုတ်အပဲ့သူတောင်းစားပါဆရာမ...”

ကောင်မလေးဟာ အဲဒီစကားကိုပြောတဲ့အချိန်မှာ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ လက်ဝဲဘက်နောက်နားဆီကို သိမ်းငှက်တောင်ပံဖြန့်သလို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မရှိတော့မှန်းသိပေမယ့် ကြည့်လိုက်မိတာပါ...။ ကောင်မလေးဟာ ဒီစာသင်ခန်းထဲမှာ ရှိမနေတော့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက “အုပ်ကြီးသား” လို့ နာမည်ပြောင် ခေါ်ကြတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အတန်းသစ်တက်တဲ့ ဒီနှစ်နှစ်စပိုင်းမှာပဲ သူ့အဖေ ဆေးရုံအုပ်ကြီးတာဝန်ပြောင်းရွှေ့ရာကို အတူပါသွားခဲ့ပါပြီ။ အမြဲ တစေ တွန့်ကွေးနေတဲ့ မျက်ခုံးတွေနဲ့ အရွယ်နဲ့မမျှတဲ့ စာအုပ်ထူကြီးတွေကို အဖော်ပြုနေ

တတ်တဲ့ ကောင်ကလေးဟာ သူမကတစ်သက်စာ အမှတ်တရပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်နောက်စေ့ဟက်တက်ကွဲဒဏ်ရာ အမာရွတ်တစ်ခုနဲ့အတူ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပျောက်သွားခဲ့တော့တာပါပဲ...။ ကောင်မလေးဟာ ကောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာကိုခပ်ရေးရေးပဲ ပုံဖော်ကြည့်လို့ရပါတော့တယ်...။

အဲလိုနဲ့ပဲ...

နှစ်တွေကြာလာတာနဲ့အမျှ ကောင်ကလေးဟာ သူမရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေထဲက တစ်စတစ်စ မှိန်ဖျော့ပါးလျသွားပါတော့တယ်...။

ခုတော့လည်း . . .

တစ်ခါက . . . တစ်ခါက . . . ဆိုတာတွေဟာ အကြိမ်များ
စွာပဲ ခြေလှမ်းတွေရဲ့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ. . .။

သူများနဲ့မတူတဲ့ အညှီရောင်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ . . . အသားအရေ
အချိုးအဆစ်လှလှတွေကို ဝင့်ဝင့်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူမဟာ သူများတွေ
လိုပဲ ဘဝကို ရိုးစင်းစွာ ဖြတ်သန်းနေတယ်လို့. . . ထင်ခဲ့မိပေမယ့်. . .

ကံကြမ္မာရဲ့ ထင်မှတ်မထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ခြင်း လက်ချောင်းတွေ
နဲ့ အစီအစဉ်တကျ ဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့. . .
ရင်ကိုဖြတ်စီးနေတဲ့ မြစ်ကစ်စင်းကိုဘွားကနဲ ထိတ်လန့်စွာ မြင်လိုက်ရ
ပါတယ်. . .။ အဲဒီမြစ်. . . အဲဒီမြစ်ဟာ. . . ပြောင်းပြန်စီးနေတဲ့မြစ်
တစ်စင်းပါလား. . .။

ကံကြမ္မာကို မျက်ကွယ်ပြုတတ်တဲ့သူမအဖို့ ကံကြမ္မာကို စပြီး
သတိပြုမိတဲ့အချိန်ဟာ သူမအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာပါပဲ. . .။

မှတ်မှတ်ရရ . . . အဲဒီနေ့ဟာ. . .

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)ရက်နေ့ . . .။

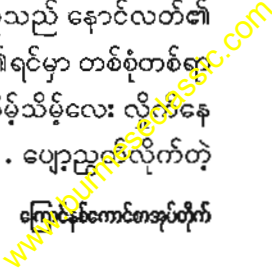
အဲဒီနေ့မှာ . . . ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာတစ်ဦးနဲ့ အမှတ်မထင်
သူမ ဆုံတွေ့ခဲ့ပါတယ်. . .။

အခန်း (၁)

သူတစ်ပါးရဲ့ ရှေ့ဖြစ်တို
အကြားအမြင်နဲ့ ဟောကိန်းထုတ်ပြတဲ့
ကံကြမ္မာ ဖတ်ဆရာဟာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရဲ့ ရှေ့ဖြစ်တိုရော
ဘယ်နှစ်ခါများ
ဟောကိန်းထုတ်ပြရဲခဲ့ဖူးပါသလဲ?

နွေဦးလည်းမမည်၊ ဆောင်းနှင်းလည်း . . ဝေဝေအချိန် . . . ။
နှင်းဝတ်မှုန်တွေက ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေသိပ်သိပ်နှင့် . . . ။
အေးစက်ခြင်း လက်ချောင်းတွေက ညကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။
အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်သော် နှင်းခွဲမီးပွင့်တွေကို လွှမ်းနေသော နှင်းမှုန်
တွေကိုပဲ မြင်နေရသည်။ နှင်းတွေသိပ်သိပ် ညဆိတ်ဆိတ်မှာ ရန်ကုန်-
မန္တလေးခရီးလမ်းမကြီး၏ အလယ်ခုလတ် အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားရာ
မြို့လေးမှ စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ အိပ်မှုနံ့စုံများသက်ဝင်လာသည်။
ဆိုင်ရှေ့မှာ အမှတ် (၁) Bus နှင့် အမှတ်(၂) Bus အဝေးပြေး
ဘတ်စ်နှစ်စီး ယှဉ်လျက်ရပ်ထားသည်။ အမှတ်(၂)လူစီးဘတ်စ်အနီးမှာ
နောင်လတ်မောင်းလာသော ပရာဒီးပုလဲသွေးကြီးက ငြိမ့်ကနဲထိုးရပ်
လိုက်သည်။ ရှေ့ခန်းတံခါးချပ်ပွင့်လာကာ ခွာမြင့်ဖိနပ်လေးနှင့်ခြေထောက်
မြူဖြူလေးတစ်စုံ မြေသားထက်မှာ ခြေချသည်။ ဤခြေထောက်ကလေး
များ၏ ပိုင်ရှင်မှာ စကားသူဖြစ်ပါသည်။ စကားသူသည် နောင်လတ်၏
မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ယုံယုံပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမ၏ရင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ
သည် လစ်ဟာသွားသည့်နှယ်၊ နှလုံးသားသည် သိမ့်သိမ့်လေး လိုက်နေ
၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကိုကိုမခွဲလိုသေးပါ။ အို . . ပျော့ညှစ်လိုက်တဲ့

နှလုံးသားရယ်...။ ဒီနေ့မှ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ကိုမခွဲချင်မခွာရက် ဖြစ်နေရတယ်လို့...။ အတွေးရင်နှင့် အားတင်းလိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူ ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...။ ခွဲကာနီးမှာ နှုတ်ဆက်စကားတော့ဆိုရပါမည်။

“အချိန်မီ သွားရမယ်ဆိုပေမယ့်... ကားကိုဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်း သွားပါကို...။ ချစ်သူရဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ဘေးမှာ ထည့်ပေးလိုက်မှာမို့ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ခလုတ်မထိဆူးမငြိစေဖို့ စိတ်ချလိုက်ပါ မယ်ကို...”

ရင်တစ်ခုလုံး ပျော်ဆင်သွားပြီထင်၏။ ကျေနပ်ကြည့်နားစွာ နောင်လတ် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ပါလာရင်တော့ အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်ကိုအရူးတစ်ယောက်ဆိုပြီး စိတ်ကုဆေးရုံကို တန်းပို့ လိမ့်မယ်... စကားသူ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကို”
အံ့ဩစွာ စကားသူမေးတော့ နောင်လတ် “ဟက်”ကနဲ ရယ် သည်။

“ချစ်သူက နံဘေးမှာပါလာတယ်ဆိုပြီး ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်း ရင်း တစ်လမ်းလုံး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစကားတွေ ပြောသွားမှာ မို့လို့လေ”

ယောက်ျားတွေဟာ အဲလိုပဲလားမသိ။ စကားပွင့်တွေက ပျားရည် မြစ်ထဲမှာ စီးမြောနေသည်လေ...။

“စကားသူရဲ့ဘေးမှာ ကိုယ်အမြဲရှိမနေနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် စား ‘နောင်ချစ်’က အမြဲရှိနေမှာပါ။ ‘နောင်ချစ်’ဟာ နောင်လတ်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ပါစကားသူ...”

အလင်းမသာသော်လည်း အပျိုမလေး၏ ပါးပြင်ထက်မှာ နွေးဖိန်းပြေးဖြတ်သွားသော ရှက်ရိပ်ခြည်တွေကို နောင်လတ်ဖမ်းမိလိုက် သည်။ ‘နောင်ချစ်’ကို သူမမြတ်နိုးပါသည်။

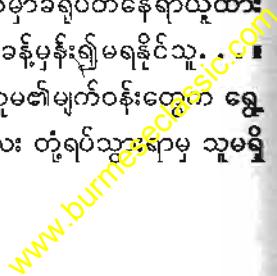
ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ‘နောင်ချစ်’သည် သူမအနီးမှာရပ်ထား သော Bus-2ထဲတွင် အနားယူအိပ်စက်နေပြီဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းတုန်း က ဘုရားသို့ မသွားခင် 365 မှာကော်ဖီသောက်ကြစဉ်က ချစ်သူသည် သူမအားမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခဲ့သည်။ ရေပန်းကလေးအပေါ်ထောင် တက်နေသော ဝေလငါးအမှတ်တံဆိပ်နှင့် အီတလီနိုင်ငံထုတ် BALENO အနက်ရောင် ခရီးသွားအိတ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။ သည်အိတ်လေးကို ချစ်သူက နောင်အချိန်များစွာတိုင် ချစ်နေမည့်အမှတ်တရဟူသော အဓိပ္ပါယ်နှင့် ‘နောင်ချစ်’ဟု အမည်ပေးထားသည်။

“ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ် စကားသူ... Good Night...”
“Night....”

ကားဘီးတွေက ဖြည်းဖြည်းလည်ရင်းသူမနံဘေးမှ ရွှေ့ရွှေ့ ဖြတ်လျက် မန္တလေးဘက်သို့ ဦးစည်သွားသည်။ ရပ်ကုန်ရစ်ခဲ့သော ကောင်မလေးသည် ခြေလှမ်းတွေမစခင်မှာ ရွှေ့တူရွှေ့သို့ ဝေ့ကြည့်လိုက် ၏။ ခရီးသည်တွေက ဆိုင်ထဲမှာ ဝမ်းဖြည့်နေကြဆဲ...။ ဆိုင်အပြင် ဘက် သစ်ရိပ်အောက် ပတ်လည်ခုံတန်းလေးဆီ အကြည့်အဝေလိုက် မှာတော့ မြင်ကွင်းတစ်ခု မျက်ဝန်းထဲရောက်လာ၏။ ခုံတန်းပေါ်မှာ ကောင်းကင်ကို မေ့မေ့မျှော်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်...။

ခံနွယ်မျှင်တွေက ပခုံးထက်တိုင် ပျော့စင်းကျနေသည်။ မျက်ခုံး ထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ရှည်တွေ အောက်မှာရှည်လျား မှတ်ဆိတ်တွေက ရင်ညွန့်သို့ကျနေသည်။

ရှားနှစ်ရောင်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အရည် ကောင်းကျောက်စိမ်းပုတီးတစ်ကုံးက လက်မှာခရုပတ်နေရာယူထား သည်။ ဆင်းသွင်ကိုကြည့်လျက် အရွယ်ကိုခန့်မှန်း၍မရနိုင်သူ...။ သည်အခိုက်မှာပင် မျှော်ရီကြည့်နေသော သူမ၏မျက်ဝန်းတွေက ရွှေ့ ရွှေ့မောင်းထွက်သွားသည့် ချစ်သူ၏ကားလေး တုံ့ရပ်သွားရာမှ သူမရှိ

ရာသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြောရန် စကားတစ်ခွန်းမေ့ကျန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်၏။ ကားက အနားရောက်လာသည်။ ပန်းသီးခြင်းကို ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဘက်နှင့် နောင်လတ်၏မျက်နှာက ကားတံခါးမှ ထွက်လာသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဒါကိုမေ့သွားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကားပေါ်မှာ မင်းရဲ့ပန်းသီးခြင်း မေ့ပါသွားတော့မလို့ကွ့ . . .။ နောက်ပြီး အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ ကျန်ခဲ့တယ် စကားသူ . . .”

ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေအများကြီးပွင့်နေသော နောင်လတ်သည် ချစ်သူ၏မျက်နှာအား ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်အံ့ကျလာသည်။

“Happy Birthday ပါ စကားသူ . . အချိန်တိုင်းမှာပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေလို့ . . .”

ချစ်သူထံမှ အချိန်မြန်ဆုံးအပြုံးတစ်ခုရရှိလိုက်သည်။ ဘယ်လိုချစ်သူစုံတွဲလဲ မသိ။ ညဉ့်လယ်သန်းခေါင်စွန်းမှာမှ Happy Birthday ရယ်လို့ . . .။ မောင်းထွက်သွားသော ကား၏နောက်မီးရဲရဲတွေကို ငေးကြည့်လျက် သူမပြုံးမိလိုက်သည်။ ပန်းသီးခြင်းကို လက်မှာဆွဲကာ လှမ်းရွေ့သည်။ ပင်စည်ကိုဝိုင်းပတ်ထားသော ခုံတန်းလေးမှာသူမထိုင်သည်။

လက်တစ်ဆန့်အကွာမှာတော့ ဆံပင်ရှည်မုတ်ဆိတ်ရှည်ဖားလျားနှင့် ယောဂီဝတ်ဆရာကြီးရှိနေ၏။

ဘေးတစ်ဘက်ဆီမှာ

'Tiger' ဟူသော စတစ်ကာစာလုံးကြီးတွေ ကပ်ထားသည့် စိမ်းပုပ်သွေး 4 Wheels ကားကြီး သူမရှေ့မှာရပ်သွားသည်။ မန္တလေးဘက်မှမောင်းလာခြင်းဖြစ်မည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံက လှုပ်နှိုးလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်မည်။ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိလိုက်စဉ်တွင် စူးရဲသော မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ဘာလဲ . . . ?၊ ဘာကြီးလဲ . . . ? ဒီအန်တီကြီး ဘာကြောင့် ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရတာလဲ . . .။

အစိမ်းပုပ်ရောင်ကားပေါ်မှာ အသက် (၄၀)သာသာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ အနီမိန်းမကြီးအား စကားသူမသိပါ။ ခက်သည်က မိန်းမကြီးသည် စကားသူအား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေခြင်းပဲဖြစ်သည်။ တွေတွေငေးငေးကြီး ကြည့်နေသည့်မိန်းမကြီး၏ မျက်နှာထက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းရွှေ့နေသော အရိပ်အခြည်ကို သူမ လိုက်မမိပါ . . .။ မိန်းမကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူမရှိရာ လှမ်းလာနေသည်။ လက်ထဲမှာ တစ်သိန်းအုပ်ဆယ်အုပ်တစ်စီး ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်ခဲ့လာသည်။ တဒဂ်အချိန်အခိုက်မှာပင် သူမ၏ခေါင်းထဲမှာ Question Mark ဟူသော

www.burmeseclassic.com

မေးခွန်းမှတ်တွေ ပြည့်သိပ်သွားသည်။ ဘာလဲ? . . . ငါနဲ့လည်း မသိဘဲ နဲ့ ဘယ်လို အန်တီကြီးလဲ. . . ဟား. . . ။

“အဘ. . . အဘ. . . အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ်. . . ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သမီးတော်နဲ့ ဒီမှာလာတွေ့ရတယ်လို့. . . ဒါဟာသမီးတော်တို့ အဘနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလို့ ဆုံရတာပေါ့. . . ။ ဝမ်းသာလိုက်တာအဘရယ်. . . ”

ဪ. . . မိမိဆီလာတာမဟုတ်ပါလား. . . ။ မိမိနဲ့ဘေးတစ်ဘက်မှာရှိသော ယောဂီဝတ်ဆရာကြီး ရှိရာသို့လာခြင်းပါလား။ ဖြစ်ရလေဟယ်. . . ။

သူမသည် အခြားမိန်းကလေးများလို စပ်စုတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် . . . မိမိနဲ့ဘေးမှာဆိုတော့လည်း မမြင်ချင်လည်း မြင်နေရသည်။ မကြားလိုလည်း ကြားနေရသည်။

မိန်းမကြီးသည် ဖိနပ်နှစ်ဘက်အား ချွတ်ကာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ရှေ့မှာ ကျိုးနွံယိုယို ရပ်နေရှာသည်။

“မယ်တော်ကြီး အခုဘယ်မှာရှိသလဲ သိချင်လို့ပါ အဘ. . . ”

“စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်မှာပါပဲဗျာ”

“ဒါဆို ဒီငွေလေး မယ်တော်ကြီးကို ကန်တော့ချင်လို့ပါ အဘ. . . ။

အဘက အခု မယ်တော်ကြီးဆီကြွမှာမဟုတ်လား. . . ။ ဒါလေးကို မယ်တော်ကြီးဆီ အဘလက်ခံပြီး ယူသွားပေးပါအဘ. . . ”

“ယူသွားလို့ မရပါဘူး ဒေါ်ရွှေညွန့်ရယ်. . . ။ ကျုပ်က အထက်စည်း စောင့်ထိန်းရတဲ့သူပါ. . . ။ တစ်နေ့အတွက် တစ်နပ်စာ ဝမ်းမီးငြိမ်းဖို့ထက်ပိုပြီး ဝတ္ထုငွေကို ကိုင်တွယ်ခွင့်မရှိပါဘူး. . . ။ ဟိုမှာခရီးသည်တွေ ကားပေါ်တက်နေကြပြီ ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦးဗျာ. . . ”

ခရီးသည်တွေ ကားပေါ်တက်ကုန်ကြပြီ။ စကားသူမတက်ဖြစ်သေးပါ။ Bus-2 မှ ယာဉ်မောင်းနှင့် တာဝန်ခံကိုစောင့်ကာ အကြောင်း

ကြားရမည်။ Bus - 2 နှင့်လိုက်ပါမည့် ခရီးသွားကောင်မလေးသည် စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးဂိတ်မှ Bus-2 နှင့်တစ်ပါတည်း မစီးနင်းခဲ့ဘဲ လားရှိုးသို့ပြန်မည့် ချစ်သူကောင်ကလေး၏ ကားနှင့်ချစ်ခွန်းသိလျက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ခရီးတစ်ထောက်နားရာ သည်ရပ်နားစခန်းရောက်လျှင် Bus - 2 ပေါ်သို့ ပြန်တက်မည်ဟု သူတို့သိထားခဲ့သည်။

“စောစောက အဘကို သမီးမြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား” လက်မောင်းကို “ဖတ်” ကနဲ ပုတ်လျက် နံဘေးမှ ထွက်လာသော အသံကြောင့် သူမ၏အတွေးအိမ်ကလေး ဝုန်းကနဲ ပြိုကျသွားသည်။

“အဘရဲ့ အသက်ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်လဲ. . . သမီး. . . ခန့်မှန်းကြည့်စမ်း. . . ”

“မပြောတတ်ပါဘူး အန်တီရယ်. . . ”

“၆၇ နှစ်ရှိပြီ သမီးရဲ့”

“ရှင်”

“အံ့ဩသွားပြီ မဟုတ်လား သမီး. . . (၆၇)နှစ်ရှိပြီကွဲ့. . . မသိတဲ့သူကတော့ သုံးဆယ်လောက်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့. . . ။ လောဘဒေါသကင်းစင်တဲ့ တရားသမားဆိုတော့ အရွယ်နုပျိုတာပေါ့ကွယ်” ဟုတ်ပါမလား. . . ။ စကားသူဟာ သူများစကားကို ယုံလွယ်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားမိ၏။

“အဲဒီအဘက ဘာလဲ. . . ? ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲအန်တီ”

မိန်းမကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွားသည်။ အဖြေကိုချင့်ထောက်ဆင်ခြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါ. . . ပြောရအခက်သားသမီးရယ်. . . အဘဘယ်ကလာတယ်. . . ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလည်း မသိကြဘူး. . . ။ ရောက်လေရာမှာ အချိန်ပြည့်တရား ရှုမှတ်နေတတ်တယ်. . . ။ အဲဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်သွားလာနေရင်း လူတွေရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဂုဏ်ညီပေး

တယ်. . . ။ သူ့ရဲ့မယ်တော်ကြီးကျတော့ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ သာသနာပြု
နေတာ. . . ။ အဘက ဘိုးတော်လည်းမဟုတ်ဘူး။ အင်း. . . အကြားအမြင်
လို့ပြောရင်တော့ နည်းနည်းနီးစပ်မယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်ကိုပဲ
အာရုံမှာမြင်သလို ပြောတယ်. . . ။ အဲဒါ့အတွက်ကောင်းတာကတော့
လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ဖြစ်ကံကြမ္မာဟာ အဘရဲ့နှုတ်မိန့်အတိုင်း တစ်ထပ်
တည်း ဖြစ်လာတတ်တာပဲသမီး. . . ။ အားလုံးကို ရတနာသုံးပါးဆည်း
ကပ်ခိုင်းပြီး ဂုဏ်တော်ပွားများခိုင်းတာပါပဲ။ အဲဒါဟာ ယတြာမဟုတ်
ဘူး။ အကုသိုလ်အမှောင်ထုကြီးကို လျော့ချပစ်တာတဲ့လေ. . . ”

“ဒါဆို. . . အဲဒီအဘကို ကံကြမ္မာဖတ် ဆရာလို့ပြောရမယ်နဲ့
တူတယ်အန်တီ. . . ”

“ဘယ်လို! . . . ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာဟုတ်လား. . . ။ အေးလေ. . .
သမီးက ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာဆိုတော့လည်း ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာပဲပေါ့ကွယ်”

“ကံကြမ္မာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုသူ့ရဲ့လက်သီးဆုပ်
ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်. . . ”တဲ့။ “လူဟာ ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ ကြီးဆွဲရာ
အတိုင်း စီးရွေ့မြောပါကြရတယ်. . . ”တဲ့။

လက်မခံပါ. . . ။ ဤအဆိုတွေကို စကားသူဆိုသော ကောင်မလေး
လက်ခံ၍မရပါ။ အဲဒီအဆိုတွေကို လက်ခံလိုက်တာနဲ့ အဲဒီလူဟာ ဘဝမှာ
ရှုံးနိမ့်ပြီးသားဖြစ်သွားပြီ. . . ။ ကံက လူကို လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူက
သာ ကံကိုလုပ်တာ. . . ။ အဆိုးတွေကို တွေ့ရတိုင်း ကံကို ရှိမယ်ဖွဲ့ပုံချ
ကြသူတွေဟာ ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေ အော်တိုမစ်တစ် ဖြစ်သွားကြတာပဲ. . . ။

မျှော်လျှောက်ခြေလှမ်းတွေနှင့် တက်ကြွနေသော စကားသူ
သည် ကံကြမ္မာဆိုသည့် မမြင်ရသောအရာကို တွေးရင်းမြင်ပြင်းကပ်

လာသည်။ ကဲ! ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ ကြီးဆွဲဆရာရေ အခုချိန်ကစပြီး မင်းကို
ငါစိန်ခေါ်လိုက်ပြီဟေ့. . . ။

အခု ကားပေါ်ကို ငါတက်တော့မယ်. . . ။

မင်းဘယ်လောက်များ ကြီးဆွဲနိုင်မလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့. . . ။

ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာဟာ ကားပေါ်မှာရှိနေတယ်။ မင်းကြီးဆွဲနိုင်တယ်ဆို
ရင် ငါ့ကို အဲဒီကံကြမ္မာဖတ်ဆရာနဲ့ စကားပြောလို့ရတဲ့နေရာကို ဆွဲခေါ်
ပို့လိုက်ပေတော့. . . ။

သူမကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ မောင်းနှင်သူ၏ နံဘေးရှိ
အလယ်လမ်းနေရာထိပ်မှာ သူမရပ်လိုက်သည်။ သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံ
နံပါတ်သည် (၁၅)ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံနံပါတ် (၁၅)ရှိရာသို့ သူမလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

ယာဉ်တစ်စီးလုံးမှာ ထိုင်ခုံအားလုံး လူပြည့်နေသည်။ အလယ်
ပိုင်းမှ ထိုင်ခုံနံပါတ် (၁၅)သာနေရာလွတ်နေသည်။ ထိုင်ခုံ (၁၅) ဘေး
မှာရှိသော ထိုင်ခုံနံပါတ် (၁၆)ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းချင်း
အကြည့်ဆုံသွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား ဖောက်ထွက်သွားပြီ
ထင်ရသည့် စူးစူးမျက်လုံးများ သည်မျက်လုံးတွေရဲ့အောက်မှာ ပခုံး
ထက်သို့ အိကျနေသော ဆံနွယ်မျှင်များ. . . ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ရှည်
များ. . . ။ မုတ်ဆိတ်ရှည်များ. . . ။ နောက်. . . ရှားညိုသွေး ယောက်
ရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် လုံချည်အစုံ. . . ။

စကားသူသည် သူမ၏ဦးခေါင်းအား ညင်သွဲ့ရမ်းခါမိလိုက်
ခြင်းနှင့်အတူ နဖူးပြင်အား မိမိဘာသာ “ဖတ်”ကနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်
ပါတော့သည်။

၂၆ နို့ကိုရုံ

ကားသည် ည၏လက်ဖျံခိုးပေါ်မှာ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးဖြတ်နေသည်။ ခရီးသည်တွေလည်း မျက်လွှာတံခါးတွေ ပိတ်ကြပြီ။ စကားသူ မမှေးစက်နိုင်ပါ။ သူ့ဘာသာရှိနေသော ကံကြမ္မာကို သူမ စတင် စိန်ခေါ်မိလိုက်ပြီ။ ပွဲဦးမှာတပ်ဦးကျတော့ ရင်သည်ပို၍ ခံပြင်းလာသည်။ တခင် ဆုံတွေ့လိုက်ရသော အန်တီကြီး၏ စကားကိုသူမ၏နားထဲမှာ ပဲ့တင်ကြားယောင်မိပြန်သည်။

“အံ့ဩဖို့ကောင်းတာကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရွှေဖြစ်ကံကြမ္မာဟာ အဘရဲ့နှုတ်မိန့်အတိုင်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်လာတတ်တာပဲ သမီး... ”တဲ့...။

ဒါဟာ လက်ခံနိုင်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့အရာပါ...။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ပါပဲ။ အဲလိုပဲဖြစ်မှာပါ...။ အခုအချိန်မှာ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာဟာ ငါ့ဘေးမှာ ရှိနေပြီ...။

နောင်အခါမှာ ငါဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာ သူက ဘယ်လိုများ ကြံပြီး သိနိုင်မှာမို့လို့လဲ...။

တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာအား မသိမသာ ဝေဝဲကြည့်မိသည်။ မှန်လဲ့ရီရီ ညဉ့်ကမ္မလာအား မျက်တောင်မခတ် စူးစူးရှုကြည့်နေသည်မှအပ ဘာမျှထူးခြားမှုမတွေ့ရ...။ စကားသူ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေသည် နံဘေးမှာချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းသီးခြင်းပေါ်သို့ စူးရောက်သွားသည်။ အတွေးတစ်ချက်က လျှပ်တစ်ခုနှယ်ခေါင်းထဲမှာ လက်ကနဲ လင်းဖြာသွားသည်။ ပန်းသီးခြင်းလေးကို သူမ ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ အလှဆုံးပန်းသီးတစ်လုံးကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ နံဘေးမှ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာဘက်သို့လှည့်ကာ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ ပန်းသီးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ပန်းသီး စားပါဦး အဘ... ”

ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာသည် သူမကို စူးစူးကြည့်နေ၏။

နှုတ်ခမ်းကလေးမဆိုသလောက် ပြုံးသွားသည်မှအပ သူ၏ မျက်နှာမှာ ထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုကိုမတွေ့ရ။

“အဘ... ဥပုသ်ယူထားတယ်ကွယ့်”

“အယ်! ကန်တော့နော်... ”

စကားသူ လျှာလေးထုတ်ဇက်လေးပုသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ပန်းသီးကို ကိုင်ထားသောသူမ၏လက်ကိုတော့ မရုတ်ဖြစ်သေး။

“ဟိုလေ... ဒါလေးတော့ လက်ခံပါအဘ...။ အခုမဟုတ်ပေမယ့် နောက်ရက်မှာ စားလိုက်ပါ... ”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါဗျာ”

ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာသည် သူမကမ်းပေးသော ပန်းသီးအား လက်ခံယူလိုက်ကာ သူ၏လွယ်အိတ်အညှိလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာလွှဲသွားကာ အံ့ဆိုင်းမှန်သီနေသော ညဉ့်လွှာရံကြီးကို စူးစူးရှုကြည့်နေလေသည်။ သည့်နောက် အကြာကြီးအေးစက်သွေ့ခြောက်သွားကြပြန်သည်။ သူမ၏ဖြန့်ကြက်အတွေးတွေကလည်း ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသော အချိန်ခရီးအားဝါးမြိုပစ်ခဲ့ပြီ...။

“အဘ... ”

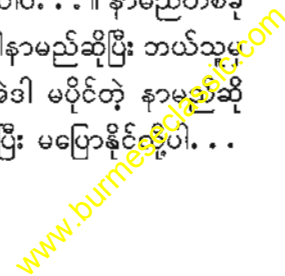
တိုးတိုးအုပ်အုပ်ခေါ်သံကြောင့် ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာ၏မျက်နှာက သူမဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။

“ဟိုလေ... သမီးသိချင်တာမလေးတွေ မေးချင်လို့ပါ... ”

ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြသည်။ မေးပါဆိုသည့်သဘောပေါ့...။

“ဟိုလေ... အဘရဲ့နာမည်ပေါ့... ”

“နာမည်ဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပါပဲ...။ နာမည်တစ်ခုဟာ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုပေးလို့ရတယ်...။ ဒါ ငါ့နာမည်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ အပိုင်စီးလို့မရဘူး။ ဘယ်သူမှမပိုင်ကြဘူး။ အဲဒါ မပိုင်တဲ့ နာမည်ဆိုတာကြီးကို ဒါငါ့နာမည်လို့ အဘက အပိုင်စီးပြီး မပြောနိုင်လို့ပါ... ”

ခွင့်လွတ်ပါ. . .”

ပါးနပ်စွာ ရုန်းထွက်သွားခြင်းပဲလားမသိ။

“ဒါဆို အဘ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

“အသက်ဆိုတဲ့ အရာဟာလည်း အဲလိုပါပဲ. . .။ မနေ့က အသက်နဲ့ ဒီနေ့အသက်ဟာမတူဘူး။ ဒီနေ့အသက်နဲ့ မနက်ဖြန်အသက် ဟာလည်းမတူဘူး. . .။ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း ပြောင်းလဲနေတဲ့ အသက် ဆိုတဲ့ အပိုင်းအခြားကို ဘယ်သူတိတိကျကျ ပြောနိုင်မှာလဲ. . .။ အခု ပြောနေတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ ငါတို့အသက်တစ်မိနစ်ပိုကြီးသွားကြပြီကွ. . .”

ပါးပါးနပ်နပ် ရှောင်ထွက်သွားပြန်ပြီ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှသိရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူမသဘောပေါက် လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ဒီအချိန်ကစလို့ လာမယ့်ကာလတွေမှာ သမီး ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ အဘပြောနိုင်မလား”

ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီး ပြုံးသည်။ အဖြူရောင်အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရေခဲမြစ်တစ်ခုလိုပဲ ရင်ထဲသို့တိုင် စီးမြောသွားသည်။

“မြင်သလောက်တော့ ပြောမယ်. . .။ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်းကို တော့ အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်”

ပြောအပြီးမှာ မျက်လုံးတွေမှိတ်သွားသည်။ ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်နယ် မလှုပ်မယှက်. . .။ နောက်. . . မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပွင့်လာ၏။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“စကားသူ. . .”

“ဝန်းသိုဇော်ဘွားကတော်ရဲ့ နာမည်ပဲ. . .။ တော်ဝင်သွေးနွယ် တဲ့ အမျိုးမြတ်သူတွေ ပေးလေ့ရှိတယ်. . .”

“မင်း. . . အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ. . .”

“ဒီနေ့ဟာ သမီးရဲ့မွေးနေ့ပါ. . .။ ဒီနေ့မှာ သမီးအသက်

နှစ်ဆယ်ပြည့်တယ်. . .”

သူမမေးခဲ့သော မေးခွန်းနှစ်ခုနှင့် သူမကိုပြန်မေးခံလိုက်ရသည် ကို စကားသူသတိပြုမိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် စကားသူတိတိကျကျ ဖြေလိုက်သည်။ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီးကလည်း တိတိကျကျဖြေနိုင် လိမ့်မည်လားမသိ. . .။

“မင်းနာမည်က နေ့နာမည်လည်း မကိုက်ပါလား. . .။ နာမည် က အင်္ဂါနာမည်. . .။ ဒါပေမယ့် မင်းက တနင်္လာသမီးပေါ့. . .။ မင်းက ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်တဲ့သူ. . .။ ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာလို့ ခံယူ ထားတဲ့သူ. . .။ အခု မင်းမေးတာကလည်း ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်တဲ့ ရှေ့ဖြစ်မနောအမြင်ကို လက်မခံလို့ မယုံကြည်လို့ မေးတာပါ။ ငါလည်း မင်းရဲ့ရှေ့ဖြစ်ကံကြမ္မာကိုပြောပြီးရင် နောက်ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှေ့ ဖြစ်ကို မကြည့်ပေးတော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်ဖတ် မပြတော့ဘူး. . .။ ငါ့အတွက်. . . ဒါဟာ နောက်ဆုံးကံကြမ္မာဖတ် ခြင်း ပါ. . .”

“အခုအချိန်ကစပြီး မင်းငါ့ကိုမေးလည်း မမေးနဲ့ ဖြေလည်း မဖြေပါနဲ့. . .။ ငါ့စကားဆုံးသွားတာနဲ့ မင်းနဲ့ငါရဲ့ စကားပြောခြင်း ကလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ရှေ့မှာ ကြုံတွေ့ရမယ့်ဖြစ်စဉ်တွေအတွက် ကံကြမ္မာနဲ့ပဲ မင်းဆက်စကားပြောပါ”

မျက်လုံးတွေမှိတ်သွားသည်။

အသက်ရှူသံသည် ပိုပြင်းလာ၏။

သည်နောက်မှာတော့. . . .

ကံကြမ္မာ၏ အစီအစဉ်တကျ စိန်ခေါ်မှုအား သူမစတင် ကြား ရပါတော့သည်။

သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို အင်အားတွေ ဝန်းကနဲ ကြွတက်သွားစေသည်။

“မင်းဟာ မင်းရဲ့မွေးနေ့ကို တန်ဖိုးထားတယ်။ အသိအမှတ်ပြု လွန်းတယ်။ ရည်ရွယ်ပြီးသား ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မွေးနေ့အထိ ဆွဲခေါ် တတ်တယ်။ အဲဒါဟာ အစီအစဉ်တစ်ကျစီမံထားပြီး တစ်စွတ်ထိုးလုပ် တတ်တဲ့ညှဉ်ဆိုးပဲ. . . ။ ဒါကိုသိလျက်နဲ့ မင်းဟာဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူကိုတောင်မှ မွေးနေ့ကျမှ အဖြေပေးတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းသွေးရိပ်နွေးပြေးဖြတ်သွားသည်။
အို. . . ဒါကိုဆရာကြီး ဘယ်လိုသိသလဲ. . . ။

“မင်းအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့မွေးနေ့မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရ မယ်။ မင်းရဲ့ချစ်သူက တန်ဖိုးကြီးတဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပျောက်ဆုံးသွားမယ်. . .”

“အဘ”ဟု သူမလွတ်ကနဲအော်လိုက်မည် အလုပ်မှာသူမ စိတ် ကို ရုတ်ချည်းဘရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာမှစကားမပြောပါနဲ့ဟု ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီး ပြောထားသည်ကို သတိရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ. . . အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ မင်းဆီကို ပြန် ရောက်လာမယ်။ မင်းမြင်ရုံမြင်ရမယ်။ သီတင်းပတ်လေးပတ်နေမှ အဲဒီ လက်ဆောင်ကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရမယ်”

“မင်းအသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်နဲ့ ခုနစ်လမှာ မိခင်နဲ့ သေကွဲတဲ့ မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ မင်းဟာမိခင်ရဲ့ မေတ္တာကို ရင်နှင့်အမျှခံစားရမယ်”

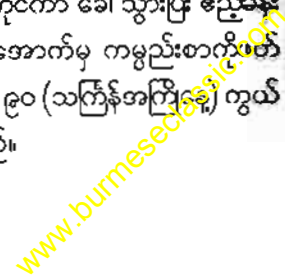
တော်ပါပြီ. . . ။ ဒီမှာပဲရပ်လိုက်ပါတော့လို့ နှုတ်ကမထွက်မီ အောင်စိတ်ပျက်သွားသည်။ အခုနေ ဖေဖေနှင့်ဆွေမျိုးတွေသာ နံဘေး မှာရှိနေကြပါလျှင် ဒီဆရာကိုလည်ကုပ်မှ ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်သွားပြီး ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော မေမေခါတ်ပုံကြီးအောက်မှ ကမည်းစာကိုပတ် ခိုင်းလိမ့်မည်။ “ချစ်ဇနီး. . . သစ္စာသူ. . . ၁၂. ၄. ၉၀ (သင်္ကြန်အကြီး) ကွယ် လွန်သည်” ဆိုတဲ့ စာတမ်းလေးပဲဖြစ်သည်။

“မင်းက မြန်မာလူမျိုးပါ. . . ။ သွေးကတော့ မြန်မာသွေး မစစ်ဘူး။ မိခင်ဘက်က အဘိုးက အိုင်းရစ်သွေးနှောတယ်။ မိခင်က မြန်မာမိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့်. . . မင်းမှာကျတော့ အဖိုးရဲ့ အနွယ်က ပြန်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက မင်းရဲ့မျက်လုံးနဲ့ အသားအရည်ပဲ. . .”

သူမအံ့ဩသွားသည်။ ဒါကို သူမမသိခဲ့ပါ. . . ။ ဒါသည် ဖေဖေ နှင့်သူမကြားမှာ ဖေဖေဖျောက်ပစ်ထားသော သူမ၏ မျိုးဆက်သွေးဖြစ် လိမ့်မည်။

“မင်းရဲ့စကားပြောတဲ့အသံက အသံကိုအားပြုတယ်. . . ။ vocalism ပေါ့. . . ။ အဲဒီတော့ မင်းဟာ vocalist ဖြစ်မယ်. . . ။ ဂီတနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ ပါရမီရှိတယ်။ အဆိုတော်ဖြစ်မယ်. . . ။ အခုအချိန်ကစပြီး ဝါသနာထုံရာ မင်းကြိုးစားမယ်. . . ။ လေးနှစ်တာ ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ Famous နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ဖြစ်မယ်။ လွယ်လွယ်လေး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူး. . .”

နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသည်။ သူမအဆိုဝါသနာပါသည်ကို တော်တော်များများ မသိကြ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့. . . ။ ဒီစကားကတော့

နီကိုရဲ

“အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီး လပိုင်းမှာ ဘဝကြီးထဲက ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင်ပဲ ဂီတလောကကို မုန်းတီးပြီး စိတ်ဓါတ်က ဇီးရိုးအောက်ရောက်သွားမယ်. . . ။ ဒဏ်ရာများစွာနဲ့ ကျိုးကြေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပြန်ပြီး ရုန်းထနိုင်ဖို့အတွက် အဲဒီအချိန်မှာ အလိုအပ်ဆုံးအရာဟာစိတ်ဓာတ်ခွန်အားပဲ. . . ။ မင်းရုန်းထလာနိုင်ခဲ့မယ်. . . ”

“ချစ်သူသက်တမ်း (၄)နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မင်းဟာချစ်သူ ကောင်ကလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့ မပေါင်းကြရဘူး။ လက်ထပ်ကာနီးမှာ လမ်းခွဲကြရမယ်။ အဆုံးသတ်မှာ ထင်မထားတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီး ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားမယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းလက်ထပ်ရမယ်။ အဲဒီလူဟာ မင်းနံဘေးမှာ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို အမြဲရှိနေတဲ့သူ။ လမ်းပြကြယ်တစ်စင်းလို ရှိနေတဲ့သူ. . . ။ လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနဲ့ ပျော်မွေ့တဲ့သူ။ အဲဒီလူနဲ့ပဲ မင်းလက်ထပ်မယ်”

မျက်လုံးတွေ ပြန်ပွင့်လာသည်။ သူမကိုစူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ နောက်. . . မျက်နှာလွဲသွားသည်။ လက်မှာပတ်ထားသော ကျောက်စိမ်းပုတီးလေးကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။

သည်နောက်မှာတော့. . . .
ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာသည် ပုတီးကို ဆက်စိပ်နေသည်။
စကားသူသည် မယုံကြည်သော ကံကြမ္မာကို ပြက်ရယ်ပြုလျှက် ဖွဖွလေးရယ်နေမိ၏။

ကားသည် ည၏လက်ဖျံရိုးပေါ်မှာ တစ်ခိုခိုပြေးဖြတ်နေသည်။ အရာအားလုံးသည် စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုထဲမှာ သူ့ပြေးလမ်းနှင့်သူ ရှိနေကြလေသည်။

အခန်း (၂)

မြားသမားနှစ်ဦးဟာ
 ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်ပြီး
 ရုတ်တရက်ပဲ မြားတွေကို
 ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။
 မြားနှစ်စင်းဟာ လေထဲမှာ
 “ဒေါင်”ကနဲ မြားခေါင်းနှစ်ခု
 ထိခတ်ပြီး မီးပွင့်သွားတယ်...။
 လူတွေက...
 ဒါဟာ ‘တိုက်ဆိုင်မှု’လို့
 သတ်မှတ်ကြတယ်...။
 လူတွေက အဲလို ‘တိုက်ဆိုင်မှု’လို့
 အပြောခံရဖို့အတွက် လေထဲက
 မမြင်ရတဲ့ပစ်မှတ်ကို
 ထိတိကျကျ ထိမှန်အောင်
 မြားသမားနှစ်ဦးဟာ
 တယ်လောက်များ
 လေ့ကျင့်ခဲ့ရပါသလဲ?

မန္တလေးကိုရောက်ပြီ...။

ကျွဲဆည်ကန်ကားကြီးကွင်း ယာဉ်ရပ်နားစခန်းက ဂိတ်မှာ
 တားရပ်လိုက်သည်နှင့် စကားသူထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အလယ်
 လူသွားလမ်းမှာ ဆင်းတော့မည့် ခရီးသည်တွေက မတ်တပ်အနေအထား
 မှာ...။ သူမက နံဘေးလူသွားလမ်းမှာ ချထားမိသော သူမ၏ BALENO
 ခရီး သွားအိတ်လေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ အိတ်ကလေးကိုကြည့်ကာ
 စိတ်ထဲမှ ပြောမိလိုက်သည်။

“Sorry နောင်ချစ်ရယ်... နင့်ကို ငါပစ်ထားခဲ့မိတယ်...။
 တို့ရဲ့ကိုယ်စား နင်ကမူငါနံဘေးမှာ အမြဲရှိနေမယ့်သူလေ...။”

မန္တလေးမြေပေါ်မှာ ခြေစုံရပ်မိပြီ။ မျက်ဝန်းတွေက ဝင့်ဝင့်...။
 လူဟန်က ကြွကြွ...။ သူမပုံစံက နံနက်နေခြည်အောက်မှာ လန်းဆတ်
 နေ့တွေနှင့် မော်ကြွားလှပနေသည့် သမင်ပျိုမနယ်...။

သူမကို မြင်သည်နှင့် ဖေဖေသည် ခရီးသည်ကြိုသူများကြား
 မှ ထွက်လာ၏။ ဖေဖေမျက်လုံးထဲမှာတော့ သူမသည် ကလေးတစ်
 သောက်သာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းတယ်နော်...။”

ဖေဖေခေါင်းညိတ်သည်။

“ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ နှင်းရည်ဝ နေတဲ့ နံနက်ခင်းရဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လိုပဲတဲ့ . . . ။ ဖေဖေလည်း ဖေဖေသမီး ကို နံနက်ခင်းရဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုမြင်နေမိပါလားဟေ့ . . . ”

ဖေဖေစကားကြောင့် ပန်းနုသွေးနှင်းဆီတစ်ခင်း သူမ၏ ပင်ပြင် ထက်မှာ ပြေးဖြတ်သွားသည်။ စကားသူ ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ဖေဖေရှေ့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရှက်မိခြင်းလည်းဖြစ်ပါမည်။

“ဖေဖေရော . . . ဒီမှာအဆင်ပြေရဲ့လား . . . ”

“မန္တသေးက ဖေဖေဇာတိပဲ . . . ။ ဒီအဖိုးကြီးအတွက် ဘာမှပူစရာ မလိုဘူး သမီး . . . ။ နေထိုင်မကောင်းရင် ပြုစုပေးမယ့် သမီးရဲ့ မေမေ အသစ်လေးတွေကလည်း အဆင်သင့်တန်းစီလို့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

သူမသိတာပေါ့။ အဲဒါဟာ ဖေဖေရယ်စရာပြောနေတယ် ဆိုတာ လေ . . . ။ မေမေဆုံးပြီးကတည်းက သားအဖနှစ်ယောက်တည်း မောင်း လာတဲ့ ယာဉ်ရထားပေါ်မှာ မေမေ ထိုင်ခုံလွတ်နေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖေဖေရပ်မတင်ခဲ့ပါဘူး . . . ။

“သားအဖ အချင်းချင်းအကြောင်းသိတွေကြား လာပြီးကပ်ကြား မနေနဲ့ . . . ။ ဖေဖေကိုကြိုက်တဲ့အန်တီတွေက အကုန် Exapire Date တွေ မှီဝဲရန်မသင့် ချို့ကျိုးနားရွက်ပဲ့တွေချည်းပဲ . . . ။ အဲဒါတွေတောင်မှ ဖေဖေကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး . . . ။ ဖေဖေရဲ့ဥစ္စာမနကိုချစ်တာ . . . ”

“အမလေးဗျာ . . . ငါ့ရဲ့ရင်ခွန်ပွင့်လေးတွေကိုများ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောရက်လိုက်တာဗျာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

သားအဖနှစ်ယောက် စ၊ နောက်၊ ရယ်သွမ်းသွေးရင်းနှင့် ဖေဖေကရီနာကားလေးရှိရာရောက်လာသည်။ “နောင်ချစ်”ဟုနာမည် ပေးထားသော အနက်ရောင် BALENO ခရီးသွားအိတ်လေးကို သူမက နောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

သည်အချိန်ထိတော့ BALENO အိတ်လေးသူမအနီးမှာရှိနေဆဲ ဆိုသည်ကို သူမသတိမပြုမီ မေ့လျော့နေမိ၏။ ဖေဖေတိုက်ကိုရောက် ကာမှ သူမရင်သည် ‘ဟာ’ကနဲ ဖိုလို့က်သွားသည်။ မည်သည့်နေရာမှာ မှားယွင်းခဲ့သည်ကို သူမစဉ်းစားလို့မရ။ သူမမြတ်နိုးသော BALENO ခရီးသွားအိတ်လေးသည်ကား သတိပြုမိသောအခါ၌ သူမအနီးမှ မှားယွင်း စွာပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေဖေရေ . . . ဖေဖေ . . . လာပါဦး”

စကားသူ၏ အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် ဖေဖေသည် သူမ၏ အခန်းသို့ရောက်လာ၏။ ကုတင်ပေါ်မှာ ချထားသော အနက် ရောင်ခရီးသွားအိတ်လေးကို အံ့ဩငေးကြောင်ကြည့်နေသော သမီး ချစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိတ်အနီးမှာ ပြန်ချထားသည့် ပစ္စည်းတွေ တ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံ၊ မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာခရင် Facial Foam တစ်ဗူးနှင့် Tissue တစ်ထုပ် . . . ။

“အိတ် . . . အိတ်လေ . . . ။ အိတ်ချင်းမှားသွားပြီ . . . ဒါ . . . သမီးအိတ်မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ . . . ”

“ဟုတ်ရဲ့လားသမီးရယ် . . . ။ သေချာဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“သော့ခတ်ထားတာလေ . . . ။ သမီးအိတ်လည်း သော့ခတ် ထားတာပဲ . . . ။ မခတ်ဘူးထားဦး သူများအိတ်ကိုတော့ သမီးဖွင့် မကြည့် ချင်ဘူးဖေဖေ . . . ။ အရောင်ရော အိတ်ရော တစ်ပုံစံတည်းပဲ ဖေဖေ . . . ”

“သမီးက အိတ်ကိုဘယ်မှာချထားလို့လဲ . . . ”

“Luqgagae မလုပ်ဘူး။ ဘေးမှာပဲချထားတာဖေဖေ”

“ဒါဆိုလည်း သမီးဘေးကကောင်မလေးနဲ့မှားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“သမီးဘေးက ကောင်မလေးမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးသူ့မှာလည်း

၃၈ နီကိုရီ

ယောဂီလွယ်အိတ်လေးပဲလွယ်ထားတာ။ ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ ယောဂီလိုလို ဘိုးတော်လိုလိုနဲ့ ကံကြမ္မာဖတ်တဲ့ . . အဲ. . .”

သူမသတိရလိုက်ပြီ။ နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ကံကြမ္မာ ဖတ်ဆရာကြီး၏ စကားသံက အာရုံမှာပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

“မင်းရဲ့ချစ်သူက တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးမယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်က ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ပျောက်ဆုံးသွား မယ်. . .”တဲ့။ သူမ အံ့ဩသွားသည်။

“မှန်နေပြီလား. . .။ ဒါဆို သူပြောသလိုဖြစ်နေပြီလား. . .။ မဟုတ်ပါဘူး. . .။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာပဲဖြစ်မှာပါ. . . ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား. . . ဖေဖေ”

သူမ၏စကားကို ဖေဖေနားလည်ရှာမည်မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေ သည် သူမကို ငေးကြောင်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒါ သူ့ပစ္စည်းတွေလား. . .။ ဒီသွားတိုက်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး တွေက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ. . .။ အားလုံးကတော့ အသစ်တွေ ချည်းပဲသမီး. . .”

“အဲဒါ. . . သူ့ဘေးအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေလေ ဒုက္ခပါပဲ. . .။ ဘယ်လိုပြန်လဲရမလဲ. . .။ ‘နောင်ချစ်’လေး သနားပါတယ်. . .”

“ကိုယ်က အိတ်တစ်လုံးလုံး ပျောက်နေတာကို ဘယ်က ‘နောင်ချစ်’ ကို သွားသနားနေရတာလဲ. . .။ ‘နောင်ချစ်’ဆိုတာ အခုသမီးရဲ့ကောင်လေး နာမည်လား. . .”

“အာ. . . မဟုတ်ပါဘူး. . .။ ‘နောင်ချစ်’ဆိုတာအခု ပျောက် သွားတဲ့အိတ်ပါ”

ဖေဖေထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရသည်။

“ဂိတ်ကို သွားပြောလည်း Luggage မလုပ်တဲ့အတွက် မှားယွင်း မှုက သူတို့တာဝန်ကင်းတယ်။ ဒါက သမီးရဲ့ပေါ့လျော့မှုပဲ”

ပန်းသီး ဖန်တုံး တစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ပီ ၃၉

“သမီးပေါ့လျော့တာမဟုတ်ပါဘူး. . .။ အဲဒါက သမီးချစ်သူက မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားတာပါ။ သူက အဲဒါကို သမီးအနားမှာ အမြဲ ရှိနေပါ ဆိုလိုပါ. . .”

“အလိုလေးဗျာ. . . ကဲလှချည့်လား. . .။ ဝမ်းသာလိုက်တာ. . . အိတ်မှားသွားတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ မပူနဲ့သမီး ဖေဖေ ဆုတောင်းပေးမယ်. . .။ ကျေးဇူးပြု၍ ပြန်မရပါစေနဲ့. . . လုံးဝ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားပါစေလို့”

ဖေဖေ အငေါ့အရယ်စကားကြောင့် သူမတစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်မိပြန်သည်။ သူမမျက်နှာလေး လင်းပသွား၏။

“တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ မင်းဆီကို ပြန် ရောက်လာမယ်. . .”တဲ့ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီး၏ စကားကို သူမပြန် ပြီး ကြားယောင်မိလိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဟုတ်ပြီ. . .။ စိတ်မပူနဲ့ဖေဖေ. . .။ သမီးရဲ့အိတ်က တစ်ပတ်အတွင်း သမီးဆီပြန်ရောက်လာမှာပဲ. . . နှစ်ရက် သုံးရက် အတွင်း”

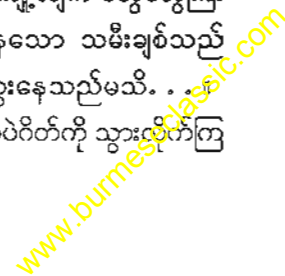
“သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ. . .”

“အကြားအမြင်ပုဂ္ဂိုလ်. . . အဲ. . . ဟို. . . ကံကြမ္မာဖတ်တဲ့ ဆရာ အဲ. . . မဟုတ်သေးပါဘူး. . . အဲဒါဆိုရင် သူပြောသလို မှန်နေမှာပေါ့. . . ပြဿနာပဲ ဖေဖေရာ. . .”

နောင်ချစ်ကိုလည်း ပြန်ရချင်သည်။ သူပြောသလိုလည်း မမှန် စေချင်။ အား. . . စိတ်ရှုပ်လိုက်တာဟယ်. . .။

ဖေဖေသည် စကားသူအား မျက်မှောင်ကနူးလျက် တွေပေကြီး ကြည့်နေ၏။ အမြဲတစေ ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေသော သမီးချစ်သည် ဘယ်အမှောင်ကြောင့်များ ယခုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည်မသိ. . .

“ကဲပါ. . . ကျောင်းအစ်မရယ်. . .။ အခုပဲဂိတ်ကို သွားလို့ကံကြ

ရအောင်... အဲဒါက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပါပဲ... ”

“သွားမနေတော့ပါဘူး ဖေဖေရာ... ဖုန်းပဲဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်မယ်လေ... ”

“ဖုန်းက စကားပဲပြောလို့ရမယ်...။ ဒီအိတ်ကြီး ထည့်ပေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး...။ ကိုယ့်တစ်ဘက်တည်းကိုပဲ မကြည့်နဲ့...။ တစ်ဘက်ကိုလည်းကြည့်ဦး။ သူ့ခမြာဒီထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပါချင်ပါနေမယ် မပြောနိုင်ဘူး။ ကဲ... အဲဒီအိတ်ပါယူခဲ့...။ ဂိတ်ကိုပဲ သွားလိုက်ကြရအောင်... ”

သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဘေးအိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ အိတ်ကိုဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့်သူမဆွဲလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေနှင့်အတူ ကျွဲဆည်ကန်အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဝေးပြေးကားဂိတ်တွင်သူမအရင်ရောက်နှင့်နေသူက မည်သို့အမှာချွေထားမည်ကို သူမမသိနိုင်သေးပါ။

“အခုလေးတင်ပဲ အဝင်အထွက်ကပ်လွဲသွားတာ အစ်မရယ်”
အကျိုးအကြောင်းကို ပြောအပြီးမှာ ပွင့်ထွက်လာသော ဂိတ်မှ စာရင်းကိုင်မိန်းကလေး၏ တုံ့ပြန်မှုဖြစ်သည်။

“ကားပေါ်ကဆင်းမလို့ သူ့ရပ်နေတုန်းမှာ အစ်မက သူ့အိတ်ကို မှားဆွဲသွားတာတဲ့...။ သူကမြင်တယ်တဲ့...။ ကြည့်လိုက်တော့လည်း အိတ်က အတူတူဖြစ်နေတော့ သူ့မျက်စိမှားသွားတာမှတ်လို့တဲ့...။ သူ့အိတ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါလို့ပါတဲ့...။ သူလည်း အိတ်ချင်းအမြန်လဲချင်နေတယ်... ”

“အဲဒါဆို အစ်မ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ...။ သူ့မှာ ဟန်းဖုန်းပါလား...။ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ပေးသွားလား... ”

“ဟန်းဖုန်းတော့ပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်က သူ့များ ကိုပေးလို့မရလို့ပါတဲ့... အဲဒါ အစ်မရဲ့ နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဆို ဒီမှာပေးခဲ့ပါတဲ့။ သူ့သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဒီကိုကြုံသလိုဝင်ယူပြီး ဆတ်သွယ်လိုက်ပါ့မယ်... တဲ့... ”

စောစောကတည်းက တစ်ခါတည်းပြီးရမယ့်ကိစ္စ...။ အခုတော့ အလုပ်ပိုရပြီ...။ စကားသူက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ သူမ၏

နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဟိုလေ. . အစ်မ။ အစ်မရဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့နာမည်၊ အစ်မရဲ့ နေရပ်လိပ်စာ။ အစ်မရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လေးပါ ရေးပေးပါတဲ့. . .”

စကားသူ ထောင်းကနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“မလိပ်ပါဘူး. . . အဲဒါတွေဘာဆိုင်လို့လဲ. . . ဖုန်းနံပါတ်လောက် ဆိုရပြီပဲ. . .”

“အဲလိုတောင်းရတာက အစ်မရဲ့အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိမှန်း မသိလို့။ သူ့မှာတာဝန်ကြီးလို့ပါတဲ့. . မှာသွားပါတယ်အစ်မ”

သည်စကားကြောင့် တင်းသွားသော ဖေဖေမျက်နှာပင် ပြေလျော့ သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး ရေးပေးခဲ့ပါ။ ဒါဟာလုပ်ငန်းကြီးသမား တစ်ယောက်ရဲ့ အမှုအကျင့်ပဲ။ သူပြောတာမှန်ပါတယ်။ သမီးအတွက်လည်း အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။”

ဖေဖေစကားကြောင့် ကောင်မလေးထံမှ ‘ခွီ’ခနဲ ရယ်သံထွက် သွားသည်။ မိဘအမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်ဖြည့်စွက် ရေးအပြီးမှာ စကားသူက စာရွက်လေးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဖေဖေက စိတ်မရှင်းဟန်နှင့် ကောင်မလေးကိုမေးလိုက်သည်။

“စောစောက ဦးပြောလိုက်တဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာပါသွားလို့လား ကိုယ့်သမီးလို သဘောထားပြီးမေးတာပါကွယ်. . .”

ကောင်မလေးက ပိုပြီးရယ်သွားသည်။

“ဦးက လုပ်ငန်းကြီးသမားဆိုလို့ပါ. . .။ သူ့ပုံစံက အဲလိုမျိုး မဟုတ်လောက်ပါဘူး. . .။ သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့. . .”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲ. . ပြောပြပါဦးဦး”

ဒီတစ်ခါသိချင်သူမှာ စကားသူဖြစ်ပါသည်။

“ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ သွားခေါခေါ၊ မျက်မှန်က ပုလင်းဖင်ကြီးနဲ့

အသံညောင်ညောင်၊ လူကညွက်ညွက်၊ အရပ်ကလည်းသုံးပေမှပြည့်ရဲ့ လားမသိ၊ ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့. . .”

“သွားကြရအောင်ဖေဖေ”

ဖေဖေလက်ကိုဆွဲကာ စိတ်တိုတိုနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမ ဒေါသထွက်နေ၏။

ဤသည်ကို ကြည့်ကာ ဖေဖေရယ်နေလေ၏။

နေ့ခင်းနှစ်နာရီ အချိန်မှာတော့ စကားသူ၏ ဖုန်းကလေး ထမြည်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ နံပါတ်ကစိမ်းနေ၏။ လမ်းဘေးမှ PCO ဖုန်းတစ်လုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို! ပြောပါ. . . ကျွန်မ စကားသူပါ”

“စကားသူလား. . စကားသူအစစ်လား၊ ဒါဆိုပြောပါ မင်းရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်လေး. . စိတ်မရှိပါနဲ့. . .”

ညောင်ညောင်စူးစူးအသံကြောင့် စကားသူမျက်နှာလေးမဲ့သွား သည်။ သူမသိလိုက်ပြီ၊ ဒီလူသည် သူမနှင့်အိတ်ချင်းမှားသွားသူပဲဖြစ် လိမ့်မည်။ သည်မိန်းကလေးက အထိအရှုမခံသော အစွယ်လေးနှင့် ဆိုသည်ကို ဒီလူမသိ၍ပဲဖြစ်မည်။

“ဒီမှာ ရူးသလိုကြောင်သလို လာလုပ်မနေနဲ့. . .။ ရှင်နဲ့အိတ် ချင်းလဲဖို့ ကျွန်မဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့လို့ ရှင်အခုဆက်နေပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်နေရာကို အိတ်ချင်းလာလဲရမလဲဆိုတာပဲပြော. . .”

“အိုး. . ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေး။ ဂျင်ဆန်းမိလေး။ ဒေါသတွေကို နှလုံးသားရဲ့အနက်ရှိုင်းဆုံးမှာ ပြာချပြီး မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ပါ။ ချစ်ခြင်းနဲ့ အေးမြပါစေ. . .”

“မင်းပြုံးရင် ပန်းတွေပွင့်ပါတယ်ချစ်သူ။ ခုချိန်မှာ ကိုယ်အမျှော်

www.burmeseclassic.com

လင့်ဆုံး အရာကတော့ ချိုမြိန်ခြင်းမှာ စီးမျောနေတဲ့ မင်းရဲနုတ်ခမ်း လေးပါပဲ စကားသူ. . .”

သူမအတော်လေးကို စိတ်ညစ်ညူးသွားသည်။ ဘယ်လို သတ္တဝါ လဲ. . . ဦးနှောက်ရော ကောင်းရဲ့လားမသိ။ ဒါပေမယ့် စကားသူကိုဒီလို ခွေးပေါပေါလုပ်လို့ ဘယ်လိုများရနိုင်ပါလို့လဲ. . .။

“ဒီမှာ အရူးအပေါစကားတွေကို ဆက်မကြားချင်ဘူး. . .။ အိတ်ချင်းဘယ်မှာ လာလဲရမလဲဆိုတာပဲပြော. . .။ မလဲချင်လည်းရ တယ်။ အဲလိုအိတ်မျိုးလောက်ကတော့ စာဖွဲ့မနေဘူး။ အဲလိုမျိုး ဆယ်အိတ် မကရှိတယ်။ နားလည်လား”

တစ်ဘက်မှ ငြိမ်သွားသည်။ စကားသူပြုံးလိုက်၏။ မှတ်ပြီလား။ အဲဒီလို ခပ်တင်းတင်းလုပ်ပစ်လိုက်မှ အမြီးကုပ်သွားတာလေ. . .။ စကားသူကျေနပ်စွာ ရယ်မောလျက် ခပ်ရိရိပြောလိုက်၏။

“ဟယ်လို! ဪ. . . အသက်မှရှိသေးရဲ့လား. . .။ ဟဲလို! ပြောတာကြားလား. . .။ ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ. . .”

“ငြိမ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးဒေါ်မကုလားမရယ်. . .။ စဉ်းစား နေတာပါ။ မင်းက ဆယ်အိတ်မကရှိတယ်ဆိုလို့. . . ငါ့မှာဘယ်နှစ်အိတ်ရှိ လဲစဉ်းစားနေတာ. . . ငါ့မှာအဲလို BALENO အိတ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်အိတ်ရှိ တယ်။ ငါက Shopping Centre မှာ အိတ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာလေ။ သင်းကြူ သင်းကြူ စာဥသူရယ်။ ဒါဆိုငါတို့အိတ်ချင်းမလဲခတာဘူး အလုပ်ရှုပ် သက်သာသွားပြီပေါ့နော်. . .”

စကားသူမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒီ ရှူးပေါပေါက အိတ်ချင်းမလဲတော့ဘူးဆိုပါလား. . .။

“ဒီမှာ. . . ဒီမှာ. . . ရှင်. . . ရှင်အိတ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေပါတယ်ဆို. . . အဲဒါဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါငါ့မှာပေါ့လိုက်တာ. . . ဟီးဟီးဟီး စက္ကူစုတ်တွေပဲ

ပါတာရယ်၊ ဟေး. . . ချစ်သူလေး အသည်းလေး အိတ်မလဲဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်၊ မင်းက မင်းလက်ထဲက ငါ့အိတ်ကို ခါး နဲ့ခုတ်ထစ်ပြီး France မှာရှိတဲ့ ငါ့ချစ်သူ ရှာရာဗိုဖာဆီကိုပို့လိုက်၊ ငါလည်း မင်းရဲ့အိတ်ကိုခုတ်ထစ်ပြီး လားရှိုးက မင်းရဲ့ချစ်သူဆီကို ပို့လိုက်မယ်။ တာ့တာ. . .။ ဘိုင်ဘိုင်၊ ဝှတ်ညနေခင်း၊ ကောင်းသောအီးဗနင်းပါ. . .”

“ရှင်!!! . . .”

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ‘ဒိန်း’ကနဲ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မှင်သက် ငေးကြောင်သွားသည်။ သတိဝင်ကာ တစ်ဘက်ကို နားစိုက်လိုက်တော့ ဟိုဘက်က ဖုန်းချသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အတွေးတစ်ချက်ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ဖုန်းမှာပေါ်သောနံပါတ် ကို သူမပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”ဟူသော တုံ့ပြန်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါရှင်. . .။ ကျွန်မခုနက ဖုန်းပြောတဲ့ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ. . .။ အခုလေးတင် သူဆက်သွားတာလေ”

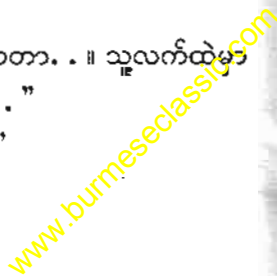
“ဪ. . . လူကောင်သေးသေး အသံညောင်ညောင်နဲ့လူလား. . .။ သူထွက်သွားပြီခင်ဗျ. . .။ ဧည့်သည်ပါဗျာ. . .”

“ဘယ်ဘက်ကိုထွက်သွားတာလဲရှင်. . .။ ဘာနဲ့သွားတာလဲ. . . ဒီဖုန်းကရော ဘယ်နေရာကပါလဲရှင်. . .”

“အဲ. . . ဒီဖုန်းက တမ္ပဝတီကပါ. . .။ အဲဒီလူက မန္တလေးတောင် ကို ဘယ်လိုသွားရမလဲလို့မေးတာတော့ ရှိတယ်ဗျ. . .။ ထော်လာဂျီနဲ့ လာတဲ့သူမဟုတ်လား. . .”

“ထော်လာဂျီကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာ. . .။ သူလက်ထဲမှာ အနက်ရောင် အိတ်တစ်လုံးဆွဲလာတယ်ဗျ. . .”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးပါရှင်”

ဖုန်းပိတ်လိုက် အပြီးမှာ ဆိုဖာပေါ်သို့ သူမအရုပ်ကြီးပြတ် ပစ်ကျသွားပါလေတော့သည်။

ဘယ်လိုအကုသိုလ်အမှောင့်ကြောင့်များ သည်လို ရှုကြောင်ကြောင် လူနှင့် လာဆုံရသည်မသိ။ ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း လည်းမသိ။ နောက်ပြီး သည်လူက သူမအကြောင်းကိုလည်း သိနေပုံရ သည်။ ဒါသည် ရိုးသားမှုဟုတ်ပါမည်လား။ စဉ်းစားရင်း နုံးခွေလာခိုက် မှာ သူမ၏ဖုန်းကအသံမြည်လာသည်။

“ဟယ်လို! . . . ပြောပါရှင်”

“အိုး. . . Lucky Lady! အလွန်ကံကောင်းတဲ့မိန်းကလေး။ မင်း ကံကောင်းတယ်။ ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီ. . . ။ မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ”

စူးညောင်ညောင်အသံ. . . ။ ဝမ်းသာရမည်လား. . . ဝမ်းနည်းရ မည်လား. . . ။ စိတ်ရှုပ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်. . . ။

“ဒီမှာ. . . ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ။ ဒါရှင်တမင်လုပ်နေတာ မဟုတ် လား. . . ။ ကျွန်မအကြောင်း စုံစမ်းပြီးမှ ရှင်ကျွန်မအိတ်ကို ခိုးသွားပြီး ဇာတ်လမ်းလုပ်တာမဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ အိတ်ချင်းပြန်လဲကြရအောင်ပါ. . . ”

“အိုး. . . ရှစ်. . . ယူး. . . စတူးပစ်. . . မိုက်မဲလှချည်လား. . . ။ အိုး. . . စိတ်မကောင်းဘူး လေဒီ. . . ။ ဘာလို့ အဲလိုထင်ရတာလဲ. . . ။ ငါကွီန်ပြောရဲတယ်. . . ။ မင်းကသာငါအိတ်ကို အထက်မကြည့် အောက် မကြည့်နဲ့ မှားဆွဲသွားတာကွ. . . ခိုးရမယ့်အလုပ်ဆို ပျင်းလွန်းလို့ မိန်းမ တောင်မခိုး လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ. . . ။ မင်းမှာချစ်သူရှိတယ်။ အဲဒီ ငတက လားရိုးမှာ။ ဒီထက်ငါပိုမသိဘူး။ မျက်လုံးစိမ်းတွေမှာ မျက်မှန် စိမ်းကြီးတပ်ပြီး အသည်းစိမ်းကြီးနဲ့ကြည့်. . . သံသယလှောင်အိမ်ကြီးထဲ

မှာ ကိုယ့်ကိုထည့်မထားပါနဲ့ ကြီးဒေါ်မကုလားမရယ်. . . ။ ဟေး. . . ချစ်သူလေး. . . ဒီမယ်. . . ချစ်သူကိုပြောစရာရှိတယ်။ စောစောတုန်းက ရွာရာဗိုဖာက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့ချစ်လက်ဆောင် BALENO အိတ် လေးကိုတော့ မါးနဲ့ခွတ်အပိုင်းပိုင်း ထစ်ပစ်တာဟာ သူ့နှလုံးသားကို တစ်စစ ခွဲခြေပစ်သလိုပဲတဲ့. . . ။ သူ့ကိုတစ်ကြိမ်လောက်တော့ ကြီးစား ခွင့်ပေးပါ. . . လို့ အသနားခံရှာတယ်။ ဒါကြောင့် အိတ်တွေကို မါးနဲ့ ခွတ်မပစ်တော့ဘဲ ပြန်လဲကြရအောင်. . . ”

စကားသူပျော်သွားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ရူးပေါပေါက စိတ်ကောင်းဝင်သွားပေလို့. . . ။

“ကျေးဇူးပဲ. . . ။ ရှင်နာမည်ဘယ်သူလဲ။ ရှင်ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်မဘယ်ကိုလာပြီး အိတ်ချင်းလဲရမလဲ”

“ငါ့နာမည်က မိုးထက်မြင့်သူ၊ ငါ့ရဲ့ ရှုပါနဲ့ စတိုင်လ်ကိုမြင်ရင် မင်းတဒဂ်တော့ အသက်ရှုရပ်သွားမယ်။ ဥမ္မာဒန္တီကိုမြင်တဲ့ သီပေါမင်း လို့ဖြစ်သွားမယ်. . . ”

“ကျွတ်! ဥမ္မာဒန္တီက သိဝိမင်းပါ. . . ”

“အေး. . . အဲလိုပေါ့။ မင်း. . . တိုက်ပေါ်မှာ မဟုတ်လား။ အပြင် ဘက်ဝရံတာကနေ မင်းတို့ခြံရှေ့က ကျောက်လမ်းပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်”

ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခံလိုက်ပေးဦးဟု သဘောပိုက်လျက် ဝရံတာ သို့ထွက်ကာ ခြံရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စကားသူ ‘ခွီ’ကနဲ့ ရယ် လိုက်မိ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ သွားခေါခေါ၊ ခေါင်းကြီးကိုယ်လို့၊ အရပ်က သုံးပေသာသာပဲရှိမည့် ရယ်စရာဥပမိနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက် လက်ထဲကအိတ်ကို ခုန်၍ မြှောက်ပြနေသည်။ သူမ၏အိတ်ကိုမြင်လိုက် ခပြီ။ နောင်ချစ်ကို သူမမြင်လိုက်ရပါပြီ။

“ချစ်သူ. . . ချစ်သူလေး. . . အသည်းလေး. . . သတိထားလေ. . . ။ တို့ယ့်ကိုမြင်ပြီမဟုတ်လား. . . ။ အိတ်ချင်းလဲကြရအောင်။ တို့ယ့်ကို

ချစ်ရင် ကိုယ့်အိတ်ကိုယူလာခဲ့ပြီး ခြံရှေ့ထွက်လာခဲ့ပါ။ မိန်းကလေး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်တော့ကွ့... ”

သူ့ဘာသာ ဘာပဲပြောပြောလေ...။ နောင်ချစ်လေး ကိုယ့် လက်ထဲပြန်ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးသည်။ အိတ်ကိုလက်ထဲဆွဲကာ ခြံရှေ့ သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးထက်မြင့်သူဆိုသောနာမည်နှင့်မအပ်စပ်လှ သော ပေမမို၊ ဒေါက်မမိုသတ္တဝါက မျက်နှာတည်တည်နှင့်...။

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း... စကားသူ။ မသိတဲ့လူတွေက ငါတို့ကို ကားတစ်စီးနဲ့ အထုပ်အပိုးနဲ့ ခိုးရာလိုက်မှာလို့ ထင်နေကြ လိမ့်မယ်... ဟီး ဟီး ဟီး... ”

အိတ်ချင်းလဲ အပြီးမှာ မိုးထက်မြင့်သူက ကိုရိုးယားတွေလို လက်နှစ်ဘက်ဘေးကပ်၍ ခါးတစ်ဝက်ချိုးကာ အရိုအသေပေးသည်။ ခုတော့လည်း သူမဟုတ်သလိုပင်။

“အညာစရော် စကားသူရား...။ မင်္ဂလာပါစကားသူ...။ တာဝန်အရ အခုလိုရူးကြောင်ကြောင်စကားတွေ ပြောခဲ့ရတာကို ခွင့် လွှတ်ပါ... ”

“ဒင်းတော့လား... အိတ်ချင်းလဲပြီးမှ ပါးကိုဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက် မယ်”ဟု မောင်းတင်လာသော စကားသူတစ်ယောက် သူမအား အရို အသေပေးကာ မျက်နှာတည်တည်နှင့် တောင်ပန်နေသော မိုးထက်မြင့်သူ ကိုမြင်ရတော့လည်း ဒေါသတွေဘယ်ဆီရောက်သွားပြီ မသိတော့...။

“ရပါတယ်...။ ကျွန်မစိတ်ထဲမထားတော့ပါဘူး။ ရှင်ဘာရည် ရွယ်ချက်နဲ့ ခုလိုလုပ်တာလဲဆိုတာ ကျွန်မသိခွင့်ရမလား...။ ဒါဟာ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေတယ်... ”

“ညက ကားခဏနားတဲ့အချိန်... ညလည်စာစားကြတော့ ကျွန်တော်ထိုင်တဲ့ဦးမှာ ဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ရာ၊ အင်ချတ်စ်သူတို့နဲ့အတူ ထိုင်ရတယ်။ ‘သူ့ကောင်လေးရဲ့ကားနဲ့လိုက်သွားပြီး ဒီကုမ္ပဏီ ပြောင်းစီး

သို့ကောင်မလေးရောက်ပြီလား’တဲ့...။ ‘ရောက်ပြီ ဟိုမှာ’တဲ့...။

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်အောက်မှာ ဘိုးတော်ကြီးရဲ့ ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ခင်ဗျားကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အိုး... တော်တော်လှ ဆွဲမိန်းကလေးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ရင်ကို ‘ဒိန်း’ကနဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို...။ တကယ့်ကို ဟတ်ထိသွားပါတယ် ဘုတ်ဆုံမ ငရုတ်သီးမုန့်ရယ်... ”

ပြောရင်းနဲ့ ဒီလူဖောက်လာပြန်ပြီ...။ ဒါပေမယ့် သူမ ရယ် နေသည်။

“သူ့ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲ”တဲ့...။ လားရှိုးကလို့ ပြောတာ ပဲ...။ မနက်ရှုန်နာရီလားရှိုးကို အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ အရောက်ပြန်ရမှာ’ တဲ့...။ သူတို့တစ်ချိန်လုံး ငါတို့ကားနောက်ကပဲ မောင်းလိုက်ခဲ့တာ... တဲ့။ အဲဒါပဲ... သူတို့အဲလိုပြောနေတာ ကျွန်တော်ကြားခဲ့တာ... ”

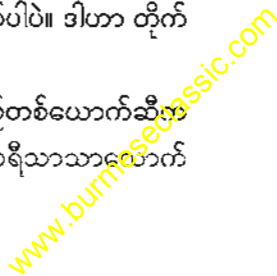
“ဒါဆို ကျွန်မအိတ်က ချစ်သူကပေးထားတာဆိုတာ ရှင်ဘယ်လို သိလဲ... ”

“ဗျာ... အဲဒါ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်အဲလိုမပြောခဲ့ ခါဘူး...။ ခု ခင်ဗျား ပြောမှသိရတာ... ”

ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒါ... သူမ မလုံမလဲနှင့် သတိလွတ်သွားခြင်း မိမြစ်သည်။

“မန္တလေးရောက်တော့ ကျွန်တော်ဆင်းတော့မလို့အိတ်ကိုဆွဲပြီး ခင်ဗျားနောက်မှာရပ်နေမိတယ်။ အိတ်ကိုချထားတယ်။ ခင်ဗျားဘေးက ‘ဘိုးတော်’က ထွက်လာတော့ ခင်ဗျားကနောက်ကိုဆုတ်၊ ကျွန်တော် ထည်းနောက်ဆုတ်၊ အဲဒီမှာခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အိတ်ကိုမှားပြီး မ,သွား တာပဲဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသလောက်ပါပဲ။ ဒါဟာ တိုက် ချိတ်မှုတစ်ခုပါ... ”

“ကဲ! ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်အခု တပည့်တစ်ယောက်ဆီက ဆင်းရေလာဆွဲပြီး ရန်ကုန်ကိုသွားရမယ်။ မနက် နှစ်နာရီသာသာလောက်

၅၀ နိက္ခိ

ရောက်မှ နည်းနည်းနားချိန်ရမယ်။ အရာရောက်တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ မနက်ခင်းမှာပဲ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ကနေ ကွာလမ်လမ် သို့မဟုတ် ဘန်ကောက်ကို ခိုးရမယ်။ ဒီ Project က အရေးကြီးတယ်။ ဖန်တုံးပရောဂျက်ပေါ့။ အဲဒီဖန်တုံးကိုယူပြီး မြန်မာ ပြည်ကိုပြန်လာရမယ်။ အဲဒါခင်ဗျားသိအောင်ပြောတာ ဟားဟားဟား”

သည်လူကတော့ ရယ်ရသည်။ ပြောနေတာတွေကို ကြည့်လေ...။ အရူးချေးပန်းစကားတွေ။ သူ့ဟာသကြောင့် စကားသူရယ်မောမိသည်။

“ခင်ဗျားမရယ်နဲ့...။ ဒါအတည် ပရောဂျက်ဗျ...။ နေဦးဦးသူရိန်အခုဘယ်မှာလဲ...”

“ဪ...။ ရှင် ကျွန်မဆီက မိဘနာမည်တောင်းတာ။ ဒီစကားပြောဖို့လား။ ဖေဖေက သူငွေပန်းချီဆရာလေ...။ ဒီအချိန်ဆို စတုဒီယိုထဲမှာ...”

“အလကားပါဗျာ...။ ဒါသူပြပွဲသုံးလလောက်ပဲလိုတော့လို့ပါနို့မို့ဆို ဒီလူကြီးက ဒီအချိန်လေရိုက်နေတာ...။ ဒါလည်းကောင်းပါတယ်။ အိတ်လဲဖို့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ သူပါလိုက်လာရင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်လစ်မှာ...။ အဲဒါဆိုခင်ဗျား ခင်ဗျားရဲ့ အိတ်ကိုမြင်ရုံပဲမြင်ရမယ်။ ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်တွေက ဆက်နေတော့ရက်သတ္တပတ်လေးပတ်ကြာမှ ခင်ဗျားနဲ့အိတ်ချင်း ပြန်လဲလို့ရမှာ”

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီးပြောလိုက်သည်ကို သတိရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ “တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ မင်းချစ်သူရဲ့လက်ဆောင်ဟာ မင်းဆီကိုပြန်ရောက်လာမယ်။ မင်းမြင်ရုံပဲမြင်ရမယ်။ သီတင်းပတ် (၄)ပတ်နေမှ အဲဒီလက်ဆောင်ကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရမယ်” တဲ့လေ။ အိုး...။ ဒီတစ်ခါတော့ ကံကြမ္မာဖတ်ဆရာကြီးလွဲသွားပြီ။ လေးပတ်စောင့်စရာမလိုဘူးလေ...။ ‘နောင်ချစ်’က ကျွန်မလက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီလေ...။

ပန်းသီး ပန်တုံး တစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ပီ ၅၁

“ဒါဆို ရှင်ကဖေဖေနဲ့သိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...။ ဟင်းဟင်းဟင်း” သူမကလည်း ပျော်ရွှင်စွာပြန်ပြီး ပြောဆိုလိုက်သည်။

မိုးထက်မြင့်သူကလည်း အကယ်ဒမီရှော့လေ။ ဆွေးရိပ် မျက်လုံးတွေနှင့် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ကာ ‘အင့်’ကနဲ ညည်းလိုက် တော့သူမ ‘ခွို’ကနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ရူးပေါပေါ စကားတွေလာတော့ မည်လေ။

“ကြာခဲ့ပါပြီ...။ ဒါတွေပြန်ပြောရင် ဘေထုပ်ထဲက အင်္ကျီလေးတွေ စတိုးဆိုင်ပေါ်ရောက်သွားသလို။ အဟောင်းတွေအသစ်ပြန်ဖြစ်လာမယ်။ တော်လှန်ရေးကာလတုန်းကပေါ့။ မိုးထက်မြင့်သူရယ်၊ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရယ်၊ ဘိုးတော်ဦးဦးရယ်၊ သူရိန်ရယ် ငယ်သူချင်း နှစ်ယောက်ရဲ့ခဲတယ်။ နှစ်ယောက်နော်...။ နှစ်ယောက်။ ငါတို့တွေဟာ ကိုယ့်အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ဂျပန်တွေကိုလိုက်ပြီးတိုက်ကြတာ ရွှေလီ၊ ကသာဘက်ကနေ၊ ဗန်းမော်ကိုရောက်တော့ တပ်ခဏနားပြီး လူစုခွဲခဏနေကြတုန်းမှာ ‘ဒိုင်း’ဆိုသူရိန်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးပွင့်သွားတယ်”

“ဂျပန်တွေက ပစ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား...။ ဟင်း...။ ဟင်း...။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ...။ မေတ္တာသူကိုတွေ့လိုက်တာ။ သစ္စာသူရဲ့ အစ်မမေတ္တာသူကို တွေ့လိုက်တာ။ အဲဒါကြောင့် သူရိန်ရင်ဘတ်ကြီးပွင့်သွားမတတ် နှလုံးခုန်သွားတာကိုပြောတာ...။ တစ်ညမှာတော့ ဘိုးတော်ဦးဦးနဲ့ သူရိန်တို့ဟာ မေတ္တာသူနဲ့ သစ္စာသူတို့ ညီအစ်မရဲ့ အိမ်ကို လူပျိုလှည့်သွားတုန်းမှာ ရုတ်တရက် ဆူနာမိလှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဘက်လာပြီး...။ နာမဂစ်တဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေဟာ လှိုင်းတွေလေတွေထဲပါသွားတာပေါ့...။ သစ္စာသူက ကြောက်လန့်ပြီး မိရာလှမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူရိန်ကို လှမ်းဆွဲမိတယ်။ အဲဒီကတည်းက မလွတ်တော့တာ အခုအချိန်ထိပါပဲ။ မေတ္တာသူကတော့ လှိုင်းထဲလေထဲမှာ လွင့်ပါသွားပြီး အိုင်ယာလန်က ဒပ်ပလင်မြို့ပေါ်ကို ကူးသွား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

၅၂ နိဂီရီ

တာ။ အခုအချိန်ထိပါပဲ. . ငါကတော့ အဲဒီနာမဂစ်တဂစ်ထဲကို လူမဝ
ဦးနှောက်ပါသွားတာ။ အခုအချိန်ထိပါပဲ. . . စိုင်းစိုင်းကတော့ ထော်လာ
ကြီးဖက်ပြီးပါသွားတာ အဲဒီထော်လာဂျီကြီးမောင်းပြီး မြန်မာပြည်အ
တောဂေါ်လီလုပ်နေတော့တာ အခုချိန်ထိပါပဲ. . . ”

“ဟင်း. . ဟာသကလည်း သိပ်မရယ်ရတော့ဘူး. . ။ အရည်
ကျသွားပြီ”

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း မိုးထက်မြင့်သူ၏ အရူးချေးပန်
စကားကို သူမစိတ်ဝင်စားမိသည်။

“နေဦး ကြီးဒေါ်မကုလားမရဲ့ အရေးကြီးတာ ပြောမလို့. . .
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလက ဘရက်ပစ်မီးယပ်ကျိုးလို့ အိပ်ယာထဲလဲနေတဲ့အချိန်
မှာ အင်ဂျလီနာဂျီလီက အမေရိကား နယူးအော်လန်ကနေပြီး ငါ့ထံ
လှမ်းခေါ်တယ်။ ငါနဲ့ ဂျီလီ ပြင်သစ်ကိုအတူအပျော်ခရီး အကဲထွက်
ကြတော့ အဲဒီကို ပန်းချီကားအဝယ်လာတဲ့ နင်တို့အဒေါ် မေတ္တာသူ
သွားဆုံတယ်။ ငါ့ကို စကားအမှာပါးလိုက်တယ်။ သူ ကျန်းမာရေး
မကောင်းဘူး။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲနေရတော့မှာတဲ့. . . ။
သူမှာအမျိုးဆိုလို့ နင်တို့ပဲရှိတာတဲ့. . . ။ အဲဒါနင့်အဖေရဲ့ ပန်းချီပြပွဲ
ရက်မှာ မြန်မာပြည်ကို သူခဏပြန်လာမယ်။ မိုက်တယ်နော်. . .
ဇာတ်လမ်းလေးက. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ”

“အင်း. . အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ ရယ်လည်း မရယ်
ရဘူး. . . ”

မိုးထက်မြင့်သူ စဉ်းစားနေ၏။
ပြီးတော့. . သူ့မျက်နှာပြုံးသွားသည်။
“ဒီလိုလုပ်ဟာ. . နင့်အမေကိုပြောပြလိုက်. . . ဖေဖေပန်းချီ ပြပွဲ
ကျရင် မေတ္တာသူရောက်လာမယ်. . . လို့”
ယခုမှ စကားသူရယ်တော့သည်။

ပန်းသီး ပန်တုံး တစ်တုံးချဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်စ် ၅၃

သူမရယ်နေသည်ကိုကြည့်၍ မိုးထက်မြင့်သူကြောင်သွားသည်။
“အာ. . ဘာလဲ. . ဘာလဲဟ. . ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ရယ်စရာ
လည်းမပါဘဲနဲ့. . . ။ မရယ်ပါနဲ့ဟာ. . ဟောဗျာ. . . ”

သူက ပြောလေ သူမရယ်လေဖြစ်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ရယ်မှာပေါ့. . သူများအကြောင်းနွိုးချင်ရင် အရင်သိအောင်
စုံစမ်းဦးမှပေါ့. . . ခုဟာက အမှားကြီးကိုဆက်လှိုမိနေတာဥစ္စာ. . . ။
မေမေကဖြင့် ကျွန်မနှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ဆုံးသွားတာ. . . ။ နောက်ပြီး
မေမေမှာအစ်မလည်းမရှိဘူး။ မေမေက တစ်ဦးတည်းသောသမီးရှင်. . . ”

မိုးထက်မြင့်သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ သူနဖူးသူ ဖတ်
ကနဲ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာ
နှင့်. . . ။

“နင်တော်တော်ဆိုးပါလားကောင်မလေးရာ. . ။ အစကတည်း
က အဲလိုပြောလိုက်ရင်ပြီးရော. . ။ ခုတော့. . ငါ့မှာဇာတ်လမ်းတွေ စဉ်းစား
ပြီး အတည်ပေါက်နဲ့ နွိုးလိုက်ရတာ. . . သေရောဟာ. . တော်ပြီ. .
တော်ပြီ. . ဆက်နေရင် အရူးဖြစ်လိမ့်မယ်. . . သွားတော့မယ်ဟာ”

မိုးထက်မြင့်သူသည် ကားကိုမောင်းထွက်မည်ပြုပြီးမှ မသွား
သေးဘဲ စကားသူကိုကြည့်ကာ ထွက်ခတ်ခတ်သွားသည်။

“ဟေ့ ကောင်မလေး. . ။ အခုငါပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို
မင်းအဖေကိုပြောပြပေးပါ. . ။ မပြောပြဘူးဆိုရင်တော့ မင်းငါ့ကို
ချစ်တယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်မယ်. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . . ”

“အဲဒါပါပဲ ဖေဖေရော. . တော်တော်ကို ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်တဲ့
လူရယ်. . ။ မျက်နှာကလည်း အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာ. . ။ လူပုံက လည်း
ပေမမိဒေါက်မမီနဲ့ တကယ့်ဟာသပုံ. . . ။ ဟင်! . . ဖေဖေ. . ဖေဖေ. . ”

၅၄ နီကိုရီ

ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ? သမီးပြောတာကြားလား. . .”

“အင်! ဘာ. . ဘာလဲဟင်. . . အင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်
သမီးအိတ်ကြီးနာဂစ်ထဲပါသွားတာလေ. . ဟားဟားဟား. . ရယ်ရ
တယ်နော်. . ဟား ဟား ဟား”

အသက်မပါလိုက်တာ. . ။ သရုပ်ဆောင်တော်တော်ညံ့တဲ့ ဖေဖေ
ပါပဲ. . . ။ ပျက်ယွင်းသွားသောဟန်က ဖုံးဖိမရ သိသာနေသည်။

“သမီး. . ဖေဖေကို ခုနက လူရဲ့ဖုန်းကိုခေါ်ပေးပါ. . သူ ဟန်း
ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်မယ်လေ. . .”

စကားသူက မိုးထက်မြင့်သူ၏ ဟန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်၏။
“စက်ပိတ်ထားပါသည်. . တဲ့ဖေဖေ”

ဦးသူရိန်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။
ပြီး. . သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီဖုန်းနံပါတ်က တစ်သက်လုံးဖွင့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးသမီး. . ။
တစ်ခါသုံးကပ်ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွားတာလေ. . . ။ ဒီကောင်တော်တော် ပါး
နပ်တဲ့ကောင်ပဲ. . ။ ပီပီရီရီနဲ့ ခြေရာဖျောက်သွားတယ်။ ဖေဖေ ဘာလုပ်
ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးသမီးရယ်. . .”

ဖေဖေကိုကြည့်ကာ သူမငေးကြောင်နေလေသည်။

ဖေဖေနှင့် သူမကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာသည် မှားယွင်းမှုရှိခဲ့ပြီ
ဆိုသည်ကို ဤသည်မှစ၍ သူမသိလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

tragedy ... တဲ့. . .
 အလွမ်းဇာတ်ပေါ့. . .
 ဘဝဇာတ်ခုံကြီးပေါ်မှာ
 ပင်ပန်းကြီးစွာ ကခုန်ပြီး..
 ပြည်ဖုံးကားကြီးချပစ်ခဲ့ပြီးကာမှ, . . .
 'once more'
 'နောက်တစ်ခါ' ဆိုပြီး..
 ပရိုသတ်က တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်. . .
 ကဲ ! လောကကြီးထဲမှာ
 ပြည်ဖုံးကားကြီးချခဲ့ပြီးတဲ့အလွမ်းဇာတ်ကို
 ဘယ်သူပြန်က, ချင်ပါသလဲ?
 က, ချင်တဲ့သူ
 လက်ညှိုးထောင်ပါ. . .

ညပိုင်းတွင် နောင်လတ်နှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သောအခါ၌ ဤကိစ္စသည် သူမနှင့် ချစ်သူအကြားတွင် ပြောစရာအကြောင်းလေး တစ်ခုဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သူမပြောသမျှကိုအစမှ အဆုံးတိုင် အလေးထားနားထောင်ပေးသည့်အတွက် ချစ်သူကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူမ ပြောအပြီးမှာ ချစ်သူ၏နှစ်သိမ့်ခြင်းက ကြည်နူးစရာ. . .

“တကယ်ဆို ကိုယ်ကမင်းရဲ့ နံဘေးမှာ ရှိနေခဲ့ရမှာပါ. . . အခုကျမင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပင်ပန်းခဲ့မှာပေါ့. . . စိတ်မောနေတဲ့ အချိန်မင်းနံဘေးမှာ အတူရှိမနေနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါစကားသူ. . .”

ချစ်သူသည် စကားပြောရာ၌ သိမ်မွေ့လှသည်ကို သူမ မငြင်းပယ်နိုင်ပါ။ ဒါသည် ရင်ထဲစကားသာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသားက မျက်စိမှိတ်ယုံနေမိ၏။ ဒါဟာအမှားတစ်ခုမဟုတ်ပါ. . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . . ကိုယ်တို့ရဲ့ နောင်ချစ်လေး. . . စကားသူဆီ အချိန်မီပြန်ပို့ပေးတဲ့အတွက် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်. . . အခွင့်ကြံ့ရင်တော့အဲဒီအတွက် ကိုယ်ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တယ်. . . သူ့ကိုဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ စကားသူ”

၅၈ နီကိုရီ

'ကျွတ်' ကနဲ သူမ စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။

“အားအားယားယားကိုရယ် . . ဒီကိစ္စအတွက် စာဖွဲ့မနေပါနဲ့တော့ . . ကိုယ့်မှာ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ပိုရှိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ . . နောက်ပြီး အဲဒီတက အဲလောက်လည်း စာရင်းမရှိပါဘူး၊ ပေါကြောင်ကြောင် ရူးတူးတူးရယ် . . ရယ်ရတယ် ဟင်းဟင်းဟင်း”

မိုးထက်မြင့်သူ၏ ပုံဟန်ကို အာရုံထဲ မြင်လိုက်မိ၍ ပြောရင်းနှင့် သူမ ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ နောင်လတ်လိုက်ပြီး မရယ်ပါ။ သူမ၏ ရယ်သံလွလွအဆုံးမှာ နောင်လတ်၏ မှတ်ချက်ပြုမှုက သတိမူစရာ . . ။

“ကိုယ်တို့ စီးပွားရေးလောကမှာတော့ အဲလိုလူမျိုး ကိုယ်တွေ့ဖူးတယ် . . လူကရူးပေါပေါနဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်တော့ သူများထက် ပိုပြီး ချက်ချင်းခင်မိသွားတယ် . . နောက်ဆုံးမှာတော့ အဲလိုလူက အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတာကွ . . မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်စိုးရိမ်လွန်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ . . ”

ချစ်သူ၏ စကားကြောင့် သူမ ပိုပြီးရယ်မိသည်။ ရယ်ရင်းနှင့် ဦးခေါင်းကိုပါ ညင်သွဲ့ရမ်းခါမိသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ . . မိုးထက်မြင့်သူဆိုသော မှင်စာပေပေါသည် ကိုထင်သလို အဲလိုလူမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါ . . ဝါပေမဲ့ . . သူမ၏ အထင်အမြင်သည်ကော ခြွင်းချက်မရှိ မှန်ကန်နိုင်ပါမည်လား . . ။

နောက်တစ်ရက်ညနေခင်း . . နေညိုတို့ပြုကာစ . . . အလင်းခြည်သွေးတို့ အိပ်တန်းဝင်စမှာ မိုးထက်မြင့်သူဆိုသော မှင်စာပေပေါသည် သူမ၏ ဟန်းဖုန်းမှ တဆင့် ဖေဖေထံသို့ ရှောင်၍မရသော ရင်ခွင်းမြားတစ်စင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူမ ရန်ကုန်ပြန်မည်။ သည်ကနေ ညနေခင်းမှာ ဖေဖေက ညနေစာလိုက်ကျွေးသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ 12 PANNER မှာထိုင်ဖြစ်သည်။ လရိပ်ရည်သည် စိမ်းမြကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ဖိတ်လက်ဖြန့်ကျနေ၏။ ရေပြင်ကို မေးတင်ထားသော ဂျပန်ပုံစံတဲငယ်လေးတွေ စီရီနှင့်ရှိနေသည်။ ညဉ့်ဦးလေသည် ဖြူးဖြူးသွေးဆော့နေသော်လည်း ကန်ရေပြင်သည် သဲ့သဲ့မျှမလှုပ်။ ငြိမ်သက်ခြင်းကြီးစွာရှိနေ၏။ ဖေဖေသည်လည်း ကန်ရေပြင်နှယ် . . ။

“နေကောင်းရဲ့လား ဖေဖေ . . ။”

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေကြည့်ရတာ မလန်းဘူးကွာ . . ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးပဲ ရှိတာဥစ္စာ . . သမီးသိတာပေါ့ . . ”

ဖေဖေသည် ဦးခေါင်းကို အသာရမ်းခါလိုက်ရင်း သူမကို ပြုံးပြသည်။ အပြုံးသည် ပါးလျှော့ဖျော့ ရှိနေ၏။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပန်းချီကားတွေထဲမှာပဲ စိတ်ရောကိုယ်ရော နှစ်ထားတယ် . . Stress ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ . . ကဲ! . . စားလေ့သမီး . . ဒါက . . Red Hot . . အစပ်လျော့ထားတယ် . . ဒါကကောက်ရုံကြက်ကင်

ရွက်စုံကြော်၊ နံရိုးပေါင်း. . . ပုဇွန်ဂျုံကပ်. . .”

ဟင်းတွေက အရသာစုံမည်ကို သူမသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်ထဲမှာ လိုအပ်နေသည့် ဖေဖေနှစ်သက်မည့်အရသာကို သူမ မြင်လိုက်မိသည်။

“ဘီယာ မသောက်ဘူးလားဖေဖေ. . .”

“သာဓုပါဗျာ. . . လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေး. . . ဖေဖေမသောက်တာ ကြာပြီ. . . ပြတ်လက်စနဲနားထားတယ်သမီးရဲ့. . . ဘီယာတို့ အရက်တို့ဆိုတာ စိတ်ခံနိုင်ရည်အားနည်းတဲ့သူတွေ မှီဝဲတဲ့ အရာလို့ပဲ ဖေဖေ မြင်တယ်သမီး”

သည်အခိုက်မှာပင် ဟန်းဖုန်းမြည်သံက သူမနှင့် ဖေဖေကြားမှာ ခြေစုံကန်လျက်ခွန်တက်လာ၏။ စကားသူ၏ ဖုန်းမှဖြစ်သည်။ နံပါတ်ကို အကြည့်လိုက်မှာ သူမမျက်မှောင်ကျသွားသည်။ ဘာမှန်းမသိသော ကိန်းဂဏန်းတွေ အများကြီး မပေါ်ပါ. . . 'no number' တဲ့။ သူမ သိလိုက်ပါပြီ. . .။

“ဘယ်ကလဲမသိဘူး. . . over sea ပဲဖေဖေ”

နိုင်ငံခြားမှဖုန်းဆိုတော့ ဖေဖေပါးစပ်နားရောက်နေသော ကြက်ကင်တုံးလေးအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဖေဖေသည်ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ. . . ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်. . .။

“ဘယ်. . . ဘယ်နိုင်ငံကလဲ. . . ဒပ်. . . ဒပ်ဗလင်ကလား. . . ပေးပေး. . . ဖေဖေပြောလိုက်မယ်. . .”

ဖေဖေက သူမလက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းကို ဆွဲယူမည့်ဟန်ပြုသည်။ ပဟေဠိတွေနှင့် အံ့ဩရိပ်ခြည်လွှမ်းနေသည့် သူမ၏ မျက်နှာကို မြင်တော့ ဖေဖေရုတ်ချည်းသတိကပ်သွားသည်။

“sorry... sorry သမီး. . . ဖေဖေ သတိလွတ်သွားတယ်. . . over sea

ဆိုတော့ သမီးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီက ဖြစ်မှာပေါ့. . . အင်း. . . အင်း. . . အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာပါကွာနော. . .”

“မဖြုတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ. . . မိနော်က မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေတာ. . . ဒို့ကတော့ အမေရိကမှာ. . . ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်က ဒီကောင်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေတဲ့အချိန်. . . ဖုန်းဆက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး. . .”

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် စကားသူဖုန်းအဖွင့်မှာ ဖေဖေက ထိတ်လန့်စွာ နှင့်စပီကာ ဖွင့်ဖို့ပြောသည်။ သူမနှင့် ဖေဖေအကြားမှာ ဖုံးကွယ်စရာ ဘာမှမရှိသည်မို့ စကားသူစပီကာကို ဖွင့်သည်။

“ဟဲလို! စကားသူ. . . ဝှတ်ညနေခင်း. . . ကောင်းသော အီးဗနင်းပါ အချစ်ကလေး. . .”

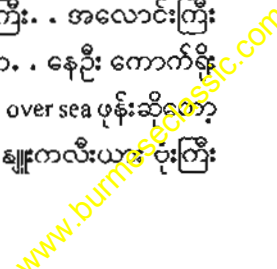
သတ္တသံစွက်စွက်နှင့် စူးစူးညောင်ညောင်အသံ. . . ကောင်စုတ်ကောင်ပဲ့. . . မိုးထက်မြင့်သူ ဆိုသော မှင်စာငပေါ၏ အသံ. . . သူမ ကြွတ်ကန် စုတ်သပ်မိလိုက်သည်။ စိတ်ပျက်စရာသတ္တဝါပဲတကယ်. . .။

“အို. . . ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေး. . . my lovely doll!

အဲ့ဒါ့ ချစ်လှစွာသော ကစားစရာကော်ပတ်ရှပ်လေးရေ. . . ညှင်း. . . ညှင်း. . . ညှင်း. . . ဒီမှာ. . . ငါသတိပေးလိုက်မယ်. . . ဖုန်းမပိတ်ပစ်ဖို့ ကြိုပြီး အတ္တရပ်ခံပါရစေ. . . ပိတ်လိုက်ရင်တော့ မင်းရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကောင်မလေးကြီး သိသင့်တာတွေ မသိဘဲ. . . နောင်တရသွားလိမ့်မယ်ကွ. . . ဟားဟား”

“ရှင်ပေါက်ကရမပြောဘဲ စကားကိုဆင်ခြင်ပါ. . . ဖေဖေအခု ဖုန်းမဘေးမှာရှိနေတယ်. . .”

“သိတာပေါ့. . . ယောက္ခမအလောင်းကြီး. . . အလောင်းကြီး. . . မင်းဘေးမှာရှိနေတာ. . . 12 PANNER မှာ. . . နေဦး ကောက်ရိုး. . . ကော်ကင်မင်းကိုကျွေးမယ်. . . Red Hotပါမယ်. . . over sea ဖုန်းဆိုတော့. . . တန်ပဲ သူငယ်ထိပ်ကြီး မြောက်ကိုးရီးယားက နျူးကလီးယား ဝိုးကြီး

ကျလာသလို ထိတ်လန့်သွားမယ်. . ကြောက်ချေးပမ်းပြီး. . စပိကာ ဖွင့်ခိုင်းမယ်. . ခုငါပြောတာတွေသူကြားနေမယ်. . ဟားဟား ဟား”

“ဘာတွေလာကြောင်နေတာလဲ မသိဘူး၊ အာရုံနောက်တယ်။ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်မယ်ဖေဖေ”

ဖေဖေကိုအားနာ၍ တီးတိုးပြောကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်မည်အပြု ဖေဖေက မပိတ်ပစ်ရန် ပျာပျာသလဲ ဟန်တားသည်။ သတိ တစ်ခုခုကား သူမနံ့ဘေးဝန်းကျင်သို့ ကြည့်သည်။ ဘာမျှမတွေ့. . မိုးထက်မြင့်သူနှင့် တူတာဆို၍ အယောင်အရိပ်လုံးဝမမြင်. . ။

“ရှင်အခု ဘယ်မှာလဲ . . over sea ဖုန်းဆိုတော့ ရှင်ဘယ်နိုင်ငံ မှာရောက်နေတာလဲ”

“မင်းကို ငါပြောခဲ့သားပဲ. . စင်္ကာပူ သို့မဟုတ် ထိုင်းဆိုတာ. . ဒါပေမဲ့. . ငါအခု ဘန်ကောက်မှာကွ. . ဖန်တုံးပရောဂျက်အတွက် ထွက်လာခဲ့ရတာလေ. . ။”

“ဘန်ကောက်ကလူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့သားအဖ ၁၂ ပန်းနားမှာ ရှိနေတာကို သိရတာလဲ”

“မင်း ဖေဖေသူဌေး ပန်းချီဆရာကြီးက အီးဘောလောကြီး ကွ. . ဆိုင်ဆိုလို့ သူသိတာ ၁၂ ပန်းနားပဲသိတာ. . မင်းရှေ့က မှာထားတဲ့ ဟင်းတွေကလည်း သူသိတာ အကုန်ပဲ. . ဒါကြောင့် ငါမှန်းပြောလိုက် တာ. . ကွက်တိပဲမဟုတ်လား ဟားဟား ဟား”

အဲဒါညာတာပါပဲ. . မဖြစ်နိုင်ပါ. . သူမတို့၏ နောက်ကွပ် မှာတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေ၍သာ သည်လူ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါမည်။ သူမသည် မိုးထက်မြင့်သူကို လျှော့မတွက်ရဲတော့ပါ. . မိုးထက်မြင့်သူသည် ကိုသတိပေးသလိုလူစားများလားမသိ. . ။ သည် ဘာသဘောနဲ့ သည်လိုလုပ်ရပ်တွေလုပ်နေတာလဲမသိ။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကားဆက်မပြောချင်တော့ဘူး မိုးထက်မြင့်သူ”

ခွင်ကျွန်မအိကို ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်တာလဲဆိုတာသာပြောပါ. . ။ ရှင် အခုလို ဖုန်းဆက်တာဟာ ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားရလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ. . ”

တစ်ဘက်မှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ. . ။ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မိုးထက်မြင့်သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ သည်တစ်ခါအသံသည် ရူးကြောင်ကြောင်အသံ မဟုတ်တော့. . ။ ပကတိပုံမှန်အသံ. . ။

“sorry ပါစကားသူ. . ။ ငါ့ရဲ့ မသိတတ်မှုကြောင့် မင်းစိတ်ပင် ပန်းသွားရတာကို ငါမတွေ့မိလိုက်လို့ပါ. . ။ အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန် ပါတယ် စကားသူ. . ”

“တကယ်တော့ငါလည်းမင်းကိုအခုလို ပေါကြောင်ကြောင် ပုံစံနဲ့ စကားလုံးတွေမရွတ်ပြချင်ပါဘူး. . ။ တာဝန်အရယားချနေရတဲ့ ဘဝ ပါ. . ။ စလေဦးပုည ရေးဖွဲ့ခဲ့သလိုပေါ့. . ။

အစွယ်ကိုလိုသူမိဖုရား. . အသွားစေခိုင်းသူ မင်းဧကရာဇ်. . လေးပစ်သူက ဘုရားကျွန်တော်မျိုးရော်ဘင်ဟု. . တဲ့”

ကြည့်လေ. . ။ ပြောရင်းနှင့် သည်လူဖောက်လာပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်မှာ မဆီမဆိုင် ရော်ဘင်ဟုကို ဆွဲထည့်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမသတိပြုမိလိုက်သည်။

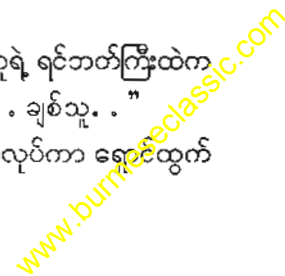
“ခုနက တာဝန်အရ လုပ်ရတာပါလို့ ရှင်ပြောလိုက်တယ် နော်. . ။ ဒါဆို. . ရှင့်ကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“နဲ့လုံးသားက. . . ”

“ဘာရယ်. . ”

“နဲ့လုံးသားကလေ. . ဟောဒီမိုးထက်မြင့်သူရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲက နဲ့လုံးသားရဲ့ စေခိုင်းမှုကြောင့်လေ . . . ဒါပါပဲ. . ချစ်သူ. . ”

သွားပြီ. . ။ သည်လူ. . ရူးသလိုပေါသလိုလုပ်ကာ ရှောင်ထွက်

၆၄ နီကိုရီ

သွားပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

“အဲ. . အဲဒါထားလိုက်ပါဦး. . ၊ အဲဒီ Chapter ကို pass လုပ်ဖတ် လိုက်ရအောင်. . ၊ ခု. ငါမင်းဆီကို ဆက်တာအကြောင်းနှစ်ချက်ရှိတယ် ကွ. . ၊ နံပါတ်တစ်. . မင်းရဲ့လိပ်စာငါ့ကိုပေး. . ”

“ကျွန်မ ပေးပြီးလို့ရှင်တောင် အိမ်ရှေ့ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ”

“No.,No., အဲဒါက မင်းဖေဖေရဲ့လိပ်စာ. . မန္တလေးလိပ်စာ. . ငါသိချင်တာက. . ရှစ်မိုင်. . ခြံနံပါတ်(-)က မင်းနေတဲ့ ရန်ကုန် လိပ် စာလေ. . ”

စကားသူ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ရင်ဖိလိုက်မိသည်။ ဘုရား ရေ သည်လူသည် သူမနေသော ရန်ကုန်လိပ်စာကိုပါ အတိအကျ သိနေ သူပါလား. . ။

“နံပါတ်-နှစ်. . ၊ မင်းရဲ့ဖေဖေနဲ့ စကားပြောမယ်. . ၊ ကဲ. . အသည်းလေး. . ၊ သဲသဲလုံးလုံးလေး. . ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းကို ဖေဖေလက်ထဲ ပေးလိုက်ပါကွယ်. . ”

“ရှောဖေဖေ. . ကာလနာက ဖေဖေနဲ့ပြောမလို့. . တဲ့”

စကားသူသည် ဖုန်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ဖေဖေလက် ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဖေဖေလက်တွေ တုန်ယင်နေပါသလား. . ။

“ပြောပါမောင်ရင်. . ၊

အန်ကယ်က စကားသူရဲ့ ဖေဖေ. . . သူရိန်ပါ. . ”

“မင်္ဂလာပါ အန်ကယ်. . ၊ ကျွန်တော်မိုးထက်မြင့်သူပါ. . ၊ အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်. . ရာမဇာတ်ဝတ္ထု ပြောပြချင်လို့ပါ. . ၊”

သွားပြီ. . ၊ ဒီလူကြီးယာချဲ့ပြီ. . ၊ ဖေဖေ အရစ်ခံရပြီ. . ။

“ဇနက္ကမင်းကြီးဟာ သမီးတော်သီတာဒေဝီကို လက်ထပ်ပေးဖို့ အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က မင်းညီမင်းသားတွေကို လေးတင်ပွဲကွင်းပ လိုက်တဲ့အခါမှာ ရာမမင်းသားက အောင်မြင်သွားတယ်. . ၊ ဒဿဂီရိ က သီတာဒေဝီကို လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်. . ၊ အချစ်ရုံနဲ့သမားကြီးပေါ် အန်ကယ်. . ၊ လက်ထပ်ပွဲပြီးတော့ ရာမရယ် သီတာဒေဝီရယ် လက္ခဏာ ရယ် တောခရီးထွက်ကြ. . . ၊ အဲဒီမှာ ဒဿဂီရိရဲ့ညီမ ကုမ္ဘီကဏ္ဍက ရွှေသမင် ယောင်ဆောင်ပြီး မော်ဒယ်ရိုးလျှောက်သလို ထွက်လာပြီး မြှူယောင်ပြ. . သီတာဒေဝီက ရွှေသမင်ကို လိုချင်တော့ ရာမမင်းက တောလှည့်ပြီး သမင်ဖမ်းထွက်ရရာ. . ၊ မရီတော်ကို အစောင့်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက္ခဏကလည်း နောင်တော်ရာမ ဒုက္ခတွေ့ပြီအထင်နဲ့ ရာမမင်းရဲ့နောက် တိုလိုက်သွား. . ၊ အဲဒီမှာပဲ သီတာဒေဝီကို ဒဿဂီရိက ရထားပွဲပေါ် တင်ပြီး လင်္ကာပူရယ် ခိုးပြေးတော့တာပါပဲ. . ၊ လင်္ကာပူရကသော်က ဥယျာဉ်မှာ သီတာဒေဝီကို ချုပ်နှောင်ထားလိုက်တာပေါ့ အန်ကယ်ရာ

အား.. ပြောရတာ မောလိုက်တာဗျာ..”

ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ.. အဲလူဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဒီရာမဇာတ်ကို ပြောပြနေတာလဲ.. အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ဒီရှူးပေါပေါကြောင် ပြောတာကို ဖေဖေကကျောက်ရုပ်ကြီးလိုငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပါပဲ..

“ရာမမင်းမှာ ဟနုမာန်ဆိုတဲ့ စူပါမင်းလို စွမ်းတဲ့ စူပါမင်းကိုး တစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျာ.. ဟနုမာန်က သမုဒ္ဒရာကို ခုန်ကူးပြီး လင်္ကာပူရ အနံ့သီတာ ဒေဝီကိုလိုက်ရှာ.. တွေ့တော့ဝင်ပြီးလျှောက်ထားနေတုန်းမှာ ဘီလူးတွေနဲ့ ဟနုမာန်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြပြီး ဟနုမာန်က အမြီးကို မီးတုတ် တပ် လင်္ကာပူရမှာ အားလုံးကို မီးရှို့.. သမုဒ္ဒရာကို ခုန်ကူးပြီး ဒီဘက် ပြန်ရောက်လာတာလေ.. စွမ်းတယ်နော် အန်ကယ်.. ရာမမင်းက လည်း သူ့ဘော်ဘော်မျောက်စစ်သည်တွေနဲ့ သမုဒ္ဒရာကို ကျောက်တန်း ဆည်ပြီး လင်္ကာပူရကို ချီတက်.. ဘီလူးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြ.. နောက်ဆုံးမှာ ရာမမင်းနဲ့ ဒဿဂီရိတို့ confrontation ပေါ့ -ထိပ်တိုက် တွေ့ကြ.. ရာမမင်းပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ ဗြဟ္မာဥသျှတ မြားထိပြီး ဒဿဂီရိ မာလကီးယားသွားရော.. ရာမမင်းကလည်း နတ်ရထားစီးပြီး သီတာ ဒေဝီကို ကြို.. သူတို့ပေါင်းကြလေသတည်းပေါ့ အန်ကယ်ရာ..”

တော်ပါသေးရဲ့.. ဇာတ်ပေါင်းပြီဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့.. ပြီး မှပဲ ဖြစ်မှာပါလေ.. မဟုတ်လျှင် သူမနားရာဇဝတ်သင့်တော့မည်.. ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ကာ တွေ့တွေ့ကြီး ရှိနေ ၏။ မှင်စာပေါ် ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို အာရုံဖမ်းကြည့်နေပုံရသည်။ သည့်နောက် ဖေဖေပြုံးသည်။

“ဆက်ပြောပါမောင်ရင်.. ခုချိန်ထိတော့ အန်ကယ်လိုက်မမီ သေးဘူးလေ..”

“အန်ကယ်စဉ်းစားရမယ့်အပိုင်းက ခုမှစမှာပါအန်ကယ်.. ခုပြော ခဲ့တာတွေက သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းပါပဲ..”

ပြောအပြီးမှာ စူးညောင်ညောင်အသံနှင့် မိုးထက်မြင့်သူ ရယ် သည်။ သရော်ခြင်းစွက်စွက်နှင့် ရိတိတိရယ်မောခြင်းဖြစ်မည်ထင်၏။ ကန်ရေပြင်အရေပြားပေါ်မှာ ကြက်သီးလှိုင်းလေးတွေ သဲ့သဲ့ပြေးခတ် သွားသည်။

“ရာမမင်း၊ သီတာဒေဝီ၊ လက္ခဏာတို့က သူ့ကိုတံ၊ ဝိဘိသန.. စတဲ့ မျောက်ဘီလူးတွေခြံရံ.. ရထားယုံကြီးစီးပြီး အယုဒ္ဓယ နေပြည် တော်ကို ပြန်လာကြတယ် အန်ကယ်.. အဲလိုမလာခင်မှာ ရာမမင်းရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရရှိဖို့အတွက် သီတာဒေဝီဟာ သစ္စာပြုပြီး တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတဲ့ မီးပုံကြီးထဲ ခုန်ဆင်းပြခဲ့ရပါတယ်.. သီတာ ဒေဝီရဲ့ သစ္စာတရားကြောင့် လုံးဝမီးမခခဲ့ပါဘူး အန်ကယ်..” “အယုဒ္ဓယ နေပြည်တော်မှာ ရာမမင်းဟာ ဘိသိက်ခံယူပြီး နန်းစံပါတယ်.. သားဆုပန် ဟံးနတ်ပူဇော်ပြီး သီတာဒေဝီနဲ့ပေါင်းဖက်တယ် အန်ကယ်.. အဲဒီနောက် သီတာဒေဝီကို တောအရပ်ကိုပို့ထားလိုက်တယ်.. သီတာ ဒေဝီရဲ့ဘဝဟာ ရာမမင်းရဲ့စေရာသွားရတဲ့ဘဝပါ.. တောအရပ်မှာ သီတာဒေဝီဟာ ကုသနဲ့ဗလဆိုတဲ့ သားတော်နှစ်ပါးဖွားမြင်တယ်။ ကုသ နဲ့ဗလတို့ကို ရသေ့ကြီးဗာလမိကီက စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီသားတော် နှစ်ပါးကလည်း ရာမမင်းရဲ့သားတော်တွေဆိုတော့ မြားပစ်မှာတော့ ရာမတို့လက္ခဏာတို့ထက် စွမ်းတယ်။ ကဲ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် pass လုပ်ပြီး ကျော်လိုက်မယ်။ အဲ.. ဗာလမိကီရသေ့ကြီးက.. ကုသနဲ့ဗလ ကို ရသေ့အသွင်နဲ့ဆင်ယင်ပြီး ရာမမင်းဆီလွှတ် ရာမယဏကို စောင်းနဲ့ တီးခတ်သီဆိုစေပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရာမမင်းဟာ သူ့ရဲ့ သားတော် တွေမှန်း သိသွားပြီး ဟတ်ထိသွားတော့တာပေါ့။ ‘အိုး မိုင်ဒီးယားဆမ်းစ်’ ဆိုပြီး ပလ္လင်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး သားတော်နှစ်ပါးကိုဖက် မျက်ရည်တွေ

www.burmeseclassic.com

ဘူးသီးလုံးလောက်ကျ၊ ပုလဲတွေခတော့မှာပေါ့ဗျာ့ . . အဲဒီမှာပဲ သားတော်နှစ်ပါးကို နန်းတော်မှာခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက် စည်းစိမ်ချမ်းသာပေး . . ပြီးတာနဲ့ ရာမမင်းဟာ ဗာလမိကီရသေ့ကြီးဆီ ချက်ချင်းသွားလျှောက်ပြီး သီတာဒေဝီကိုခေါ်ဆောင်ပြန်ပါတယ် . . နောက်တစ်ခါ . . သီတာဒေဝီကို သစ္စာဆိုပြီး မီးပုံထဲခုန် ဆင်းခိုင်းပြန်ပါတယ် . . အဲဒီမှာပထမ တစ်ခါကလိုပဲ . . ဝသုန္ဒရီဆိုတဲ့ မြေစောင့်နတ်သမီးက မြေထဲက ပေါ်လာပြီး သီတာဒေဝီကို ဆောင်ယူ ပေးပြန်ပါတယ်။ ကဲ! ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရာမဇာတ်ဝတ္ထုကို စကားလုံးတွေ ဆက်မရွတ်တော့ဘဲ ဒီနေရာမှာ ရပ်ထားလိုက်ရအောင်ပါအန်ကယ် . . ”

စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေရောသူမပါ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ သည်လူသည် ရူးကြောင်ကြောင် လူဟုဆိုသော်လည်း ဖေဖေအား ပရိယာယ်ကြွယ်စွာ စကားစစ်မျက်နှာဖွင့်လိုက်ခြင်းဟု သူမ သိလိုက်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမန္တလေးမှ သားအဖနှစ်ယောက်ကလည်း ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မှ ရူးကြောင်ကြောင်လူကလည်း ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ . . မိုးထက်မြင့် သူက စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော် . . အန်ကယ်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးလို့ရပါပြီလား ခင်ဗျား . . ”

“မေးပါ မောင်ရင် . . မေးနိုင်ပါတယ် . . ”

“အန်ကယ်က ခေါင်းမှာတဲ့သူမို့ အန်ကယ်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ အခွင့်အရေး တစ်ခုပေးလိုက်တာပါ . . ကျွန်တော်တို့ program ကတော့ အပြီးထိ ရေးဆွဲပြီးသားပါ . . လုံးဝအလွဲအချော်မရှိပါ အန်ကယ် . . ”

လျှပ်စီး တစ်ချက်လက်သွားသည်။ ဖေဖေမော်ကြည့်သည်။ မိုးကြိုးသံကို စိုးထိတ်ရင်နှင့် ဖေဖေစောင့်မျှော်နေ၏။

“သီတာဒေဝီဟာ ရာမမင်းအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိတဲ့ မိဖုရားပါ . . ရာမမင်းစေရာ တောအရပ်မှာသွားနေရတာကလည်း သားဆုပြည့်တဲ့ ရာမမင်းရဲ့သားတော်နှစ်ပါးအတွက်ပါ . . ဝသုန္ဒရီမြေစောင့်နတ်သမီးကလည်း သီတာဒေဝီကို ခေါ်ဖို့သေချာသိနေပါပြီ . . သီတာဒေဝီကို နောက်ထပ်တစ်ခါ မီးပုံထဲခုန်ဆင်းခိုင်းဦးမှာလားခင်ဗျာ့ . . ”

ဖေဖေကိုယ်ကြီးဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ ဖေဖေ နဖူးပြင်ထက်မှာ ချွေးပေါက်လေးတွေ စို့တက်လာသည်။ တဒဂ်မှာအရာအားလုံးကို ဖေဖေ မေ့သွားသည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ကာ သူမထိတ်လန့်လာ၏။ စကားတွေက ကတုန်ကယင်နှင့် . .

“မင်း . . မင်း . . ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့် နာမည် မိုးထက်မြင့်သူပါ အန်ကယ် . . ”

သည်လူသည် အရူးပါးပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က အစွန်းထွက်ပြထားသော ချည်စကို ဘယ်လိုမှစွဲထုတ်လို့မရအောင် ခိုင်မြဲသည့်လူ . . . ဖေဖေမျက်နှာသည်အောက်သို့ စိုက်ကျနေ၏။

“ဪ . . သတိရလို့ ပြောလိုက်ပါဦးမယ် အန်ကယ် . . ဒီလူတွေဟာ ရက်စက်ကြတယ် . . စောစောက ပြောတဲ့ရာမဇာတ်မှာ အပွကမ္မ ဗကျနန္ဒဆိုတဲ့ဘီလူးငိုလ်မှူးတွေ၊ နောက် . . ဒဿဂီရီရဲ့တူ . . ကုမ္ဘီကဏ္ဍရဲ့ သားအငယ်နီကုမ္ဘ . . ထားပါတော့ . . အဲဒီ ရက်စက်လှတဲ့ ဘီလူး ဆရာကြီးတွေဟာ ရာမမင်းနဲ့ဒဿဂီရီတို့ရဲ့တိုက်ပွဲမှာ မျောက်ကိုက်လို့သေကြရတာဗျ . . ကျွန်တော်က ဝဇ္ဇဝပွားပါ . . တရုတ်လိုမျောက်နှစ်မှာမွေးပါတယ် . . ဒါပါပဲအန်ကယ် . . Good night...ပါ . . ”

တစ်ဘက်ကဖုန်းချသွားပြီ . . စကားသူသည် သူမ၏ဖုန်းကို လက်ကိုင်အိတ် ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ အောက်သို့စိုက်ချထားသော ဖေဖေမျက်နှာ ပြန်မော့လာသည်။ စားဦင်းလေး၏ တာဝန်ကျစားပွဲထိုး ချာဘိတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် တိုက်ဂါးတစ်ပုလင်းပေးပါ။”
ဖေဖေသည်သမီးချစ်၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။
“ခုနက ဖေဖေစကားပြောမှားသွားတယ်. . တကယ်တော့ ဘီယာဆိုတာ အလုပ်တွေပိုပြီး Stress ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေအတွက် အပန်းပြေစေတဲ့အကောင်းဆုံး နတ်ဆေးတစ်ခွက်ပဲသမီး. .”

သည်ကိစ္စသည် သည်ညအဖို့ဤမျှနှင့်ပြီးခဲ့ပြီဟု သူမထင်ခဲ့မိသော်လည်း ဤမျှနှင့်မပြီးနိုင်ခဲ့ပါ. . ။ သားအဖနှစ်ယောက်စဉ်းစားခန်းတွေဦးနှောက်ပူအောင်တွေးရင်းနှင့်စားသောက်အပြီးမှာ ဖေဖေက တာဝန်ကျသူစားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီးဘော်လီတောင်းလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးတို့ဝိုင်းအတွက် ဆရာကြီးရဲ့တပည့်ကရှင်းပြီးသွားပါပြီခင်ဗျာ. .”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ. . အခုဘယ်မှာလဲ”

“ပြန်သွားပါပြီခင်ဗျာ. . ဆရာကြီးတို့နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ စားသွားပါတယ်. . ၊ ရန်ကုန်က သူ့သမီးရောက်တုန်းမှာ သားအဖနှစ်ယောက်ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေတာကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မနှုတ်ဆက်တော့တာလို့ ပြောသွားပါတယ်. . ၊ စောစောလေးကမှ ကားမောင်းထွက်သွားတာခင်ဗျာ. .”

“လူကဘယ်ပုံစံလဲ. . ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ. . ဘာကားနဲ့လဲ”

သည်တစ်ခါမှာတော့ စက်သေနတ်ဆွဲသလို အဆက်မပြတ်မေးလိုက်သူမှာဖေဖေမဟုတ်. . စကားသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။

“အသားဖြူဖြူ. . ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်. . ခပ်သန့်သန့်ခင်ဗျာ. .”

အရွယ်က အစ်မအရွယ်လောက်ပဲ. . ပရားဒိုးနဲ့လာတာ. .”

“ပရားဒိုးက ပုလဲရောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်မ”

စကားသူ မျက်နှာလေးပြုံးသွားသည်။

အပြန်လမ်း၌ ကားပေါ်မှာ ထိုင်မိသည်နှင့် သူမလုပ်သော ပထမဆုံးအလုပ်မှာ ကိုဆီသို့ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“Hello.. ကိုလား. . ကို. . ခုဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပဲလေ. . . လားရှိုးမှာပဲပေါ့. . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . အနေကြီးကိစ္စရှိလို့လား. .”

“မရှိပါဘူး. . ကိုကိုမန္တလေးမှာများ တွေ့လိုက်မိသလားလို့ပါ”

“အံ့မယ်လေးဗျာ. . လူကိုများမယုံသင်္ကာနဲ့. . နေဦး. . အိမ်မှာ အခုမေမေ မအိပ်သေးဘူး. . သက်သေပြမယ်. . ဖုန်းခဏကိုင်ထားနော်”

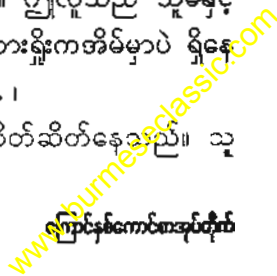
“မခေါ်နဲ့. . မခေါ်နဲ့. . ဒါပဲနော်. . . Good night ပါကို. .”

သူမဖုန်းကို အမြန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးလည်း ကူရှင်ခုံပေါ်မှာ အရပ်ကြီးပြတ် ပုံကျသွား၏။ မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ယခုမှပိုပြီး ဦးနှောက်စားသွားပြီ. . ။

“ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်. . ခပ်သန့်သန့်. . ကားကလည်း ပရားဒိုးဆိုတော့ သေချာပါတယ်. . ဖေဖေတပည့် ပန်းချီဆရာတွေထဲမှာတော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး. . လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး. . အဲဒီလူဟာသမီးနဲ့ပဲဆိုင်လိမ့်မယ်. .”

ဖေဖေတွက်ဆသလို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဤလူသည် သူမနှင့် သက်ဆိုင်သူသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကိုကလည်းလားရှိုးကအိမ်မှာပဲ ရှိနေသည်. . ။ ဒါဆို. . အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ?. . ။

ကားထဲမှာသားအဖနှစ်ယောက်လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ

၇၂ နိဂုံး

လည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ့ . ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် . ခေါင်းထဲမှာ Question mark (?) တွေကိုယ်စီနှင့် လေးလံနေကြသည်။

ပင့်သက်မောက်လျော့ချလိုက်ရင်း ဖေဖေညည်းတွားသည်။

“မိုးထက်မြင့်သူ . မိုးထက်မြင့်သူတဲ့လား . . တစ်သက်လုံး ဘယ်ချောင်ခလောင်မှာရှိနေမှန်း မသိတဲ့ကောင်က အခုငါသမီးအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဘယ်ကရောက်လာရတာလဲ . လူက ရှာသလို ပေါသလိုနဲ့ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ကောင်ပါလား . . knock out ပဲ . . တစ်ချက်ထဲနဲ့ နောက်လန်ကျပြီး ဆွေမျိုးမေ့သွားတယ် . . ဖေဖေအလဲထိုးခံလိုက်ရတယ်သမီး . . ”

ကားကိုဖေဖေရပ်လိုက်သည်။ ဒါသည် ကားမောင်းရင်းနှင့် အရေးကြီးသည့် စကားကိုပြောချင်သည့် အခါတိုင်းမှာ ဖေဖေလုပ်နေကျအကျင့်ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါသမီး . . ဖေဖေ ပန်းချီပြပွဲက သုံးလလောက်ပဲ လိုတော့တယ် . . ခုအတိုင်းဆို ရန်ကုန်မှာပဲ ပြပွဲလုပ်ရတော့မယ် . . အဲဒါဟာ မေတ္တာသူရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ သူ့ကိုမပင်ပန်းစေချင်လို့ပါ . . ။ မြန်မာပြည်ကို သူ့ခဏပြန်လာတာဟာသမီးကို သူမသေခင်မှာ တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ လာမှာ . . ။ သူတို့ Generation မှာ နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက်ဟာသမီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တာ . . သမီးအဒေါ်ကို သမီးတွေ့ရင် အနွေးထွေးဆုံးဆက်ဆံပေးပါ . . ဖေဖေစိတ်မကောင်းဘူးသမီး”

ညဉ့်လွှာခြုံအောက်မှာ အလင်းသည်ပါးလှအားဖျော့လှသော်လည်းဖေဖေမျက်ဝန်းတွေမှာ ဝေဝေနေသော မျက်ရည်စတွေကိုသူမနားမလည်နိုင်စွာမြင်နေရလေသည်။

အခန်း (၄)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ
ဦးနှောက်နဲ့
နှလုံးသားရဲ့ အကြားမှာ
တည်ရှိတယ်. . . ။

ကဲ!
ချစ်လှစွာသောအသင်လူသားခင်ဗျာ. . .
ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ
ဦးနှောက်နဲ့နီးပါသလား?
နှလုံးသားနဲ့နီးပါသလား?

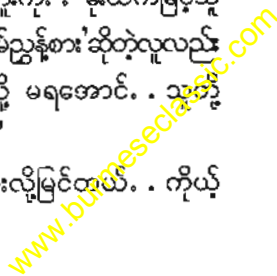
“ဘယ်လို . . . ၊ မိုးထက်မြင့်သူ ထက်ဆိုးတဲ့တစ်ယောက်ထပ်
ပေါ်လာတယ်. . . ဟုတ်လား. . . စကားသူ. . .”

ချစ်သူ၏ အထိတ်တလန့်စကားသံကို ဖုန်းထဲမှာသူမကြားလိုက်
ရသည်။ သူမစကားကြောင့် နောင်လတ်ဤသို့ ထိတ်ပျာသွားသည့်
အတွက်သူမပျော်ပါသည်။ သူမိမ်းတစ်ရံခံတွေ့မှ မဟုတ်တာ. . . ချစ်သူ
ချင်းပဲလေ. . . ။

“စိတ်နှောက်စရာပဲကွာ. . . တစ်လလောက်ပျောက်သွား တော့
ဇာတ်သိမ်းသွားပြီမှတ်တာ. . . အခုပေါ်လာရပြန်ပြီ. . . နောက်ပြီးအခု
ကောင်ကမိုးထက်မြင့်သူထက်ဆိုးတယ်ဆိုတော့ ဒီထက်ပိုပြီးသည်းမခံစေ
ချင်တော့ဘူးစကားသူ. . . ကိုယ်ရန်ကုန်ကိုချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မယ်. . .
စကားသူရဲ့ရှေ့မှာနောက်တစ်ခါဒီကောင်ပေါ်မလာစေရဘူး”

“သူကလည်းပေါ်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးကို. . . မိုးထက်မြင့်သူ
ဆိုတဲ့လူလည်းပျောက်သွားပြီ. . . အခုပေါ်လာတဲ့တိမ်ညွန့်စားဆိုတဲ့လူလည်း
ပျောက်သွားပြန်ပြီ. . . သူများက ခြေရာကောက်လို့ မရအောင်. . . သူတို့
ကိုယ်၌က ခြေရာဖျောက်သွားကြတာလေ. . .”

“ကိုယ်တော့ ဒါဟာရိုးသားမှုမဟုတ်ဘူးလို့မြင်တယ်. . . ကိုယ့်

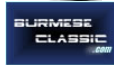

သမိုင်းနဲ့ကိုယ်နေကြရမှာ. . ဘာလို့သူများရဲ့ သမိုင်းထဲမှာဝင် ရောရတာလဲ. . ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြားဘယ်သူ့ကြောင့်မှလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မရှိစေချင်ဘူး. . အဲ့ဒါကြောင့်ပါ စကားသူ. . '

ချိုမြိန်သောပျားရည်ဖြစ်လေးသည် လားရှိုးမှအခြေတည်ကာ တယ်လီဖုန်းအသံလှိုင်းအတိုင်း စီးမြောလျက် ရန်ကုန်မှာရှိနေသည့် သူမ၏ ရင်တွင်းသို့တိုင်စီးဝင်သွားလေသည်။

“နေပါဦးကွာ. . . စောစောက စကားသူပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ ကိုယ်မရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်. . မနက်ခင်းမှာ အိမ်ကိုမိုးထက်မြင့်သူ ရောက်လာတယ်. . . ဒါပေမဲ့. . . အဲ့ဒီလူဟာ မိုးထက်မြင့်သူ မဟုတ်ဘူး. . . ရုပ်ရော အသံရောက လုံးဝမီးထက်မြင့်သူပဲ. . . ဒါပေမဲ့ သူနာမည် က’တိမ်ညွန့်စား’ ဆိုတာလေ. . . အဲ့ဒါကို ကိုယ်မရှင်းဘူး”

“Sorry... ကျွန်မစကားပြောအလျင်လိုသွားလို့ ကိုယ်မရှင်းတာ နေမှာ. . . ကိုယ်စဉ်းစားလို့ရအောင် ကျွန်မအသေးစိတ်ပြန်ပြောပြ မယ်. . . ဒီလို. . . ကိုယ်. ရ. . . မနက်ခင်းတုန်းက. . . ”

“နံနက်ခင်းရဲ့ပြတင်းတံခါးအားလုံးကိုဖွင့်လိုက်ပါ. . ပြီးတော့ နေ့သစ်ကို အပြုံးနဲ့နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါ. . မင်းပြုံးရင်ပန်းတွေ ပွင့်လာ ကြလိမ့်မယ်. . ” တဲ့. . . # ‘22nd December 1985’ ဆိုတဲ့ရက်စွဲနဲ့အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ ဖေဖေလက်ရေးပို့စကားလေး. . . ဩော်. . . တစ်ချိန်တုန်း အခါကဖေဖေ. . မေမေကိုပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ပို့စကားလေး. . . မေမေ မရှိတော့ ပေမဲ့မှန်ဘောင်လေးသွင်းပြီး စန္ဒရားပေါ်မှာ အမြတ်တနိုးနဲ့ ယနေ့ထက် တိုင်ရှိနေဆဲပါမေမေ. . . ။ အဲ့ဒါဟာ ဖေဖေရဲ့ ချစ်ခြင်းသစ္စာပါပဲ. . .

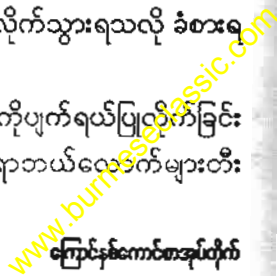
နံနက်တိုင်းမှာ အိပ်ရာကနိုးထသည်နှင့် Body Exercise နေ ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ ပြီးတော့ရေခဲခွေး Breakfast စား၊ သည့်နောက်မှာထေ

စန္ဒရားရှေ့မှာ ထိုင်မိသည်ကများသည်။ သည်နံနက်မှာတော့ ခေါင်း စဉ်မဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဆန်းနေသည်။ လူကလန်း နေသော်လည်း ရင်ကလွမ်းနေသလိုပင်. . . မှတ်မိနိုင်သည့်အရွယ် မရောက်သေးချိန်မှာ ဆုံးပါးသွားရသော မေမေအသွင်ဟန်ကိုယူပျ ရှေ့ ရေးပဲဖြစ်ပါစေ. . မြင်ရချင်မိပါသည်။ ခေါင်းစဉ်ပျောက်နေသော သည် ခံစားမှုသည်သူမ၏ လက်ချောင်းတွေကို စန္ဒရားခလုတ်လေးများ ပေါ်သို့ဆွဲခေါ်သွား၏။ မျက်ဝန်းတွေမေးပိတ်သွားသည်။ နှင်းဆီဖူး ကလေးမှ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ညည်းဆိုလှုပ်ခတ်သည်။ ဖေဖေနှစ်သက်သော အနောက်တိုင်းတေးသွားတစ်ပုဒ်ကိုရည်ရွယ်ရာမဲ့ သူမဆိုညည်းနေ မိခြင်းပါလား. . . ။

သီချင်းအဆုံးမှာ သူမမျက်ဝန်းတွေပွင့်လာသည်။ ဆဋ္ဌမအာရုံ ကလှုပ်နှိုးခြင်းပဲလားမသိ၊ စိတ်ထဲမှာ ထင်ကနဲဖြစ်သွား၍ နောက်ဘက် သို့ အလှည့်မှာ ကျောခိုင်းရာဧည့်ခန်း၌ အန်တီလေးနှင့်အတူထိုင်နေ သော ဧည့်သည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်သည်။ ကာလနာအစုတ်ပလုတ် မိုးထက် မြင့်သူ. . . သူမဟုတ်သလိုပါပဲလား. . . ခပ်တည်တည်ထိုင်နေသည်။ အရယ်အပြုံးမရှိ. . . တကယ့်အတည်ပေါက်မျက်နှာ. . . အံ့မယ်. . . ငတက မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားကာ ဂီတမှာမြောလွင့်နေသည့်ဟန်. . . သည် နောက် မျက်လုံးတွေပွင့်လာသည်။

“Elton John ရဲ့ The One ဆိုတဲ့သီချင်းပဲ. . . Piano နဲ့သိပ်ဆိုလို့ ကောင်းတဲ့သီချင်းပေါ့. . . ဝါကြိုက်တဲ့သီချင်း. . . မင်းရဲ့ဖေဖေလည်းသိပ်ကြိုက် တဲ့သီချင်းပါ စကားသူ. . . မင်း Piano တီးတာမဆိုးပါဘူး. . . တက်ဆက်က မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်တက်စီးပြီး လိုက်သွားရသလို ခံစားရ တယ်”

အဲ့ဒါဟာသူမ၏ စန္ဒရားလက်ပေါက်ကိုပျက်ရယ်ပြုလိုက်ခြင်း ပါပဲ. . . သေနာ. . . မှင်စာပေါ့. . . သူကရောဘယ်လေခက်များတီး

တတ်တာမို့လို့ပါလဲ. .

“သီချင်းဆုံးကာနီးလေး. . When stop to like..Like you winner.. Don't...Shadow glass the sun ...Who... baby of love...အဲဒါသိပ်ကောင်းတဲ့နေရာ မင်းကအဲဒီမှာနှစ်မဆိုပဲနဲ့ Tone ကိုချပစ်တယ်”

ပြောရင်းနှင့် မိုးထက်မြင့်သူ ထိုင်ရာမှထလာသည်။ မဟော်ဂနီ သွေးစန္ဒရားကြီး ရှေ့မှာရပ်သည်။ အလင်းဖိတ်လက်စန္ဒရားကြီးကို ကြည့်ရင်းကျေနပ်နေ၏

“ဒါကြီးကမင်းနဲ့သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ. . ကျက်သရေရှိလိုက် တာ ကွာ. . ”

“ဖေဖေ့လက်ဆောင်ပေါ့. . ကျွန်မဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဖေဖေဝယ်ပေးထားတာလေ. . မိုက်တယ်မဟုတ်လား. . ”

မိုးထက်မြင့်သူ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ သူမကိုကြည့်သောသူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကရုဏာရိပ်ခြည်တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။ သူမ မသိသော ဖုံးကွယ်ခြင်းတစ်ခု သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေသည်။

“စကားသူ. . မင်းဟာ တကယ်ကိုအပြစ်ကင်းတဲ့ ယုန်ဖြူလေး ပါပဲလား. . စိတ်မကောင်းပေမယ့် မင်းသိအောင် ငါ့ဘက်က ဖွင့်ပြော စရာရှိနေတယ် စကားသူ. . ”

အန်တီလေးက ဟန့်တားရန်ကြိုးစားသည်။ အရာမထင်ပါ။ မိုးထက်မြင့်သူ၏ပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ဆုံးဖြတ် ထားသည့်ပုံစံ. . ။

“ဒီ Piano က ငါ့ကိုယ်တိုင် အမေရိကားက သယ်လာတာပါ စကားသူ. . ။ မင်းဆယ်တန်းအောင်တုန်းက မင်းအဒေါ် ဒေါ်မေတ္တာသူ ပို့ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ. . အခု ဒီရန်ကုန်က တိုက်ကလည်း မင်းကို ဒေါ်မေတ္တာသူဝယ်ပေးထားတာ သူ့မှာအိမ်ထောင်လည်းမရှိ. . ။ သား သမီးလည်းမရှိ. . မင်းဟာသူတို့ Generation မှာတစ်ဦးတည်းပဲ ကျန်တဲ့

သူပါစကားသူ. . ”

သူမ အံ့ဩဝေးကြောင်စွာ မိုးထက်မြင့်သူကိုကြည့်နေမိသည်။ တကယ်လား. . ဒါဟာတကယ်ပဲလား. . ။ တကယ်ပဲလားမှင်စာပေပါ ရယ်. . ။ ရုတ်ချည်း လက်ခံဖို့ခက်ခဲသည့်အတွက် ဖေဖေညီမဖြစ်သူ အန်တီလေးအားစစ်ကူတောင်းသည့် အကြည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပဲဖြစ်မည်။ အန်တီလေး၏မျက်နှာသည် အောက်သို့စိုက်ချထား၏။

မှင်သက်ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် သည်အနေအထားအားလှုပ်နှိုး လိုက်သည်မှာ ဟန်းဖုန်းမြည်သံဖြစ်သည်။ မိုးထက်မြင့်သူ၏ဖုန်းမှဖြစ် သည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် ဖုန်းကိုလည်းဖွင့်သည်။ စပီကာကိုလည်း ဖွင့်သည်။

“ဟယ်လို. . ပြောပါ. . တိမ်ညွန့်စားပါ. . ”

“တိမ်ညွန့်စား. . နောင်တော်လေး. . ခင်ဗျားအခုဘယ်မှာလဲ”

“ညီဘွားလား. . ကျွန်တော်အခုစကားသူဆီရောက်နေတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ. . ”

“ပစ္စည်းထုပ်လာဖို့တာ. . ညီဘွားခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်တာပါ”

“အဲဒါခင်ဗျားလုပ်ရမယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူး. . နောင်တော်ကြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်”

“မိုးထက်မြင့်သူက Four Seasons မှာလေယာဉ် လက်မှတ်သွား ယူတယ်. . မနက်ဖြန်သူ အမေရိကသွားမလို့. . ဒေါ်မေတ္တာသူနဲ့လည်း Phone contact...”

“တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . နောင်တော်လေး. . လောတကြီးမှာ ကျွန်တော် စိတ်မချဆုံးလူဟာ တိမ်ညွန့်စားဆိုတဲ့ခင်ဗျားပဲ. . ခင်ဗျား

www.burmeseclassic.com

ခုချက်ချင်း စကားသူရဲ့ခြံထဲကထွက်လိုက်ပါ။ ”

“ညီဘွား.. ညီဘွား.. ကျွန်တော်စကားသူကို ပစ္စည်းထုပ် မပေးရသေးဘူး”

“တော်ပြီဗျာ . . . ခင်ဗျားပါးစပ်က ဘာသံမှမထွက်နဲ့တော့ ဖုန်းကိုစပီကာဖွင့်ပြီးပြောတတ်တဲ့ ခင်ဗျားအကျင့်ကိုသိတယ်။ . ခင်ဗျား ခုချက်ချင်းခြံထဲကထွက်လိုက်. . ဖုန်းကိုမပိတ်နဲ့. . . ကျောက်လမ်းပေါ် ရောက်ရင် ခင်ဗျားစကားပြောလို့ရပြီ . . . ”

မိုးထက်မြင့်သူနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သော တိမ်ညွန့်စားဆို သည့်လူသည် ညီဘွားဟူသောလူကို အတော်ပင် ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိသည်။ ချက်ချင်းဘဲ အပိုးကျိုးကျသွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းထုပ်ကို အမူ အရာနှင့်ပြကာ သူမကိုပေးသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို သူမ ခံစားနေရသည်။

“ရှင်. . အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ. စောစောက ရှင်ပြောတဲ့ ဒေါ်မေတ္တာ သူရဲ့ကိစ္စဟာ တကယ်ပဲလား. . ဒီစန္ဒရားကြီးနဲ့ဒီခြံကြီးဟာတကယ်ပဲ”

သူမစကားမဆုံးလိုက်ခင်မှာပင် နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ တိမ်ညွန့် စားဆိုသူက ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာနှင့် စကားမပြောဖို့ အမူအရာနှင့် ဟန်တားသည်။

“တိမ်ညွန့်စား. . ခင်ဗျားခုထိ ထွက်မလာသေးဘူးလား”

တိမ်ညွန့်စားသည် အလျင်အမြန် အိမ်ထဲမှ ထွက်သည်။ သူမ နှင့် အန်တီလေးကို သူနှင့်အတူ အပြင်ဘက်သို့ အသံတိတ်ထွက်လိုက်လာ စေရန် အမူအရာနှင့်ပြသည်။ သူမနားလည်လိုက်ပါပြီ. . .

သူမရော အန်တီလေးပါ တိမ်ညွန့်စားနောက်သို့ အသံတိတ် ထွက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူမတို့ခြေချမိကြပြီ. . . ဖုန်း ပိတ်ပြီးသည့်အချိန်မှာ တိမ်ညွန့်စားသည် ပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောပြ နိုင်မည့် အကြံရှိပါလိမ့်မည်။

“ကျောက်လမ်းမကို ရောက်ပြီ. . ကားသံတွေ ကြားရမှာပဲ. . ဖုံးပိတ်ရတော့မလား ညီဘွား”

“မပိတ်နဲ့ဦး . . စကားသူ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားသူနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်. . အခု ခင်ဗျားဘေးမှာ စကားသူ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား. . ”

“ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ လာမအစ်ပါနဲ့ ညီဘွား တိမ်ညွန့်စား ဟာ ဖုံးကွယ်ခြင်းတွေကို မုန်းတဲ့သူပါ. . ”

တစ်ဘက်မှ ခဏလေး အသံတိတ်သွားသည်။ တိမ်ညွန့်စားက စကားသူကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ လက်မလေးထောင်ပြသည်။ သူမ ပခုံးလေးတွန့်ရင်း လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းကိုပိတ်ကာ ဒွီကနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ သူမ အရယ်ရပ်သွားချိန်မှာတော့ တစ်ဘက်မှ အေး စက်သော တုံ့ပြန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တိမ်ညွန့်စားအတွက်တော့ မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“စကားသူကို အခုလိုရယ်မောအောင် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်. . အဲဒါကြောင့် နောင်တော်လေးသက်သာသွားတယ်မှတ် ပါ. . . တိမ်ညွန့်စားဟာ နောက်ဘယ်တော့မှ စကားသူရဲ့ရှေ့ကို ရောက် မလာစေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုဟာ အသက်ညှာဆုံး အပြစ်ပေးခြင်း ပဲ. . . နောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်နေတယ်ဆိုပေမဲ့ နောင်တော်လေး ထောင်ပြတဲ့ လက်မလေးကို သံသဲကွဲကွဲ မြင်နေရတယ်။”

တိမ်ညွန့်စား အထိတ်တလန့်နှင့် ကတ္တရာလမ်းမထက် မျှော် ကြည့်လိုက်သည်။ ဝဲဘက်ရှေ့ ကိုက်သုံးရာလောက်တွင် ရပ်ထားသော ကားကြီးကို မြင်လိုက်တော့ ‘ဒိန်း’ကနဲ ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားသည်။ ပရာဒိုကားကြီးတစ်စီး. . . . .

အရောင်က ပုလဲရောင်. . . . .

www.burmeseclassic.com

နောင်လတ်၏ သက်ပြင်းချသံကို ဖုန်းထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမသည် ကိုကို ကရုဏာသက်သွား၏။ ကို ဘာတွေ စဉ်းစားမိသည်တို့ သူမ မြင်လိုက်မိပါသည်။

“ဪ... ဒါဆို... မင်းနဲ့ကိုယ့်နဲ့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီပေါ့... နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလူဟာ မင်းကိုများ ဆွဲထုတ်သွား နိုင်မလားဟင်”

သူမ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အဲဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မသင်ပဲတတ်တဲ့ မာယာတစ်ခုပါပဲ... ချစ်ခြင်းကို တန်ဖိုးမြှင့်လိုက်နိုင် တဲ့ ရှိုးကစားပွဲတစ်ခုက မောက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်လေးတစ်ချပ်လိုပေါ့... ။

“ဟေး... ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ... ကိုကို ရင်မောအောင် မလုပ် ပါနဲ့ကွာ... မင်းရင်ထဲမှာ အဲဒီလျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနဲ့လူ ရောက်လာနိုင် သလား စကားသူ...”

“ကျွတ်!... ကျွန်မအဲလောက်လွယ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး ကို... ကို အစိုးရိမ်ကြီးနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်... ကျွန်မ အဲဒီလူကို ကျေးဇူးတင်တယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူဟာ မင်းရဲ့သမိုင်းထဲမှာ အနောက်ဝင်ပြီး ဝင်ရှုပ်နေတဲ့လူ မဟုတ်လား စကားသူ...”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဲလိုလုပ်မှန်းမသိပေမယ့်... သူ့ကြောင့် ကျွန်မအပေါ် ဖေဖေဖုံးကွယ်ထားတာတွေ သိခဲ့ရတယ်... တိမ်ညွန့်စား ပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေလို့ အန်တီလေး ဝန်ခံတယ်... ဖေဖေဆီကို ကျွန်မ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်မေးတော့ ဖေဖေအရမ်းတုန်လှုပ်သွားတယ်... အဲဒါ ဟာ အမှန်ပါပဲသမီးရယ်... တဲ့... သမီးမေမေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီဘက် က အမျိုးတွေ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာကြဘူးတဲ့... စိတ်နာလို့... ဖေဖေဖုံးကွယ်ခဲ့တာပါ... တဲ့ ငါလိုက်ရှာမယ်တဲ့... မိုးထက်မြင်သူပဲ ငြိမ်ဖြစ် တိမ်ညွန့်စားပဲဖြစ်ဖြစ်... တွေ့တဲ့နေရာမှာ သတ်မယ်တဲ့...”

“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ စကားသူ...”

“အမှန်ဆို ကျွန်မ... အဲဒီကားရိုရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်သွားကြည့်ရင် ကြည့်... ဒါမှမဟုတ်... အဲဒီတိမ်ညွန့်စားဆိုတဲ့လူဆီက ဖုန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲယူပြီး... အဲဒီကားပေါ်ကလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ် လိုက်ရမှာ...”

“ဒါပေမယ့်... အဲလိုမလုပ်ပဲ... မင်းဟာ အိမ်ထဲကိုပဲ ပြန်ဝင်သွား ခဲ့တယ်မဟုတ်လား စကားသူ... အဲလိုလုပ်ခဲ့တာ မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ် တစ်ခုပါပဲ...”

“ဖုန်းထဲကအသံက ကိုအသံနဲ့လည်းဆင်သလိုပဲ... ကားကလည်း ပရာဗိုလဲရောင်... နေဦး... ကျွန်မအိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတာ ဘယ်လိုသိလဲ...”

“အိုး... ကြည့်စမ်း... ခုမှ ကိုယ်တွေ့မိလိုက်တယ်... မှင်စာ ငပေါက်ကို ကြိုးဆွဲထားတဲ့သူကို... ကိုယ်လို့မင်းသံသယဝင်နေတာကို... အဲဒါကြောင့် အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်တာပေါ့... အဲလိုလား”

“ကိုမေမေနဲ့ပဲ တွေ့တာလေ... သားက ကော်ဖီခြံထဲမှာတဲ့... သမီးအရေးကြီးရင် ဟန်းဖုန်းဆက်လိုက်ပါတဲ့... အဲဒီခြံထဲမှာ လိုင်းမိ တယ်... တဲ့...”

နီကိုရဲ

“အိုး. . အဲဒီလိုတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့. . မင်းကို စိတ်ဒဏ်ရာတွေ မရစေချင်ဘူး. . . မင်းဖေဖေကိုနားချပါ. . တားပါ စကားသူ. . .”

“ကျွန်မ မတားပါဘူး. . ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်မသိတယ်. . ၊ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏရယ်. . သူပြောသလို ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်ကို. . . . ဟင်း ဟင်း”

သူမရယ်သွမ်းသွေးလျက် နာကျင်မှုတွေကို ဖြေလျှော့နေမှန်း နောင်လတ်သိပါလိမ့်မည်။

“အဲ. . ကိုကို အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ်. . ၊ ပစ္စည်းထုပ်လေ. . ၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်တဲ့လူ ပို့ပေးတဲ့ပစ္စည်းထုပ်. . ၊ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ကိုထင်လဲ ဟင်!”

အာဖရိက ဝိုင်သံတွေ နောင်လတ်၏ရင်ဘတ်ထဲ ဗျောင်းကနဲ ရောက်လာမည်။ ချစ်သူ၏စကားကို စိုးထိတ်ရင်နှင့် နောင်လတ်စောင့် နေမိပြီ ထင်၏။

သူမလို သာမန်လူသားတစ်ယောက်အတွက် သည်ပစ္စည်းထုပ် ခဲမှာ ဝိုင်းတစ်လုံး ပါမလာနိုင်သည်ကတော့ သေချာပါသည်။ ဘယ်သူ မှီလိုက်မှန်းမသိသော ပစ္စည်းထုပ်လေးကို စားပွဲပေါ်မှာပင် သူမဖွင့်ဖောက် ဖန်တိုက်၏။ “စကားသူ. . သို့” ဟူသော ကွန်ပျူတာနှင့် ခိုက်နှိပ်ထားသည့် စာကြောင်းလေးနှင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်။ စာအိတ်အောက်မှာတော့ စင်္ကာပူမှ နာမည်ကြီး Shopping Mall တစ်ခု ၏ အရည်အသွေးအာမခံ စတစ်ကာ ကပ်ထားသော Music Album တွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ပါလား. . ၊ စင်္ကာပူမှ ဝယ်လာခဲ့သည့် စီဒီချပ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ Avril Lavigne, Rihanna, Britney Spears, Taylor Swift, Shakira, ..နောက် သူမကြည့်မရသော ဆောက်ပစ်ကြယ်ပွင့်အဖွားကြီး ...Madonna.. အဲဒီရဲ့အောက်မှာက Korea Pop လောကရဲ့ မိန်းခလေးငါးယောက်အဖွဲ့ Baby V.O.X . . . . ။ သူမအားလုံးကို နှစ်သက်သည်။ တန်ဖိုးလည်း ထားပါသည်။ အမှန်ဆို နေ့နံနက်မှာ ရင်၌ကြည်နူးရိပ်ခြည်တွေ ပြည့်သိပ်နေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဆယ်က ဘယ်သူပို့လိုက်မှန်း မသိသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆိုသည့် အသိကြောင့် ရင်မှာ လက်ခံရခက်စွာ ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်နေသည်။ ဒီလူ

www.burmeseclassic.com

၈၆ နီကိုရဲ

ဘယ်သူလဲ?...၊ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ?...၊

သူဒီလိုလုပ်တာဟာ ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မာနကို ထိပါးရာ ရောက်မယ် ဆိုတာကိုရော ဒီလူစဉ်းစားကြည့်ရဲ့လား?...၊ မေးခွန်းတွေ တွေးရင်းနှင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။ အထဲမှာတော့ . . ကွန်ပျူတာနှင့်ရိုက်နှိပ်ထားသော စာလေးတစ်စောင် . . .။

စကားသူ . . . . .

အခုအချိန်မှာတော့ . . ဒီနေ့ ဘယ်သူလဲ . . .၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ . . .၊ စတုဂံထွင်ပြီး ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ Propose လုပ်ဖို့ချဉ်းကပ်တာလား . . .၊ ဒီနေ့ ဒီလိုလုပ်နေတာတွေဟာ စကားသူလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုရော ထည့်တွက်ရဲ့လား . . . . အဲဒီလိုအတွေးတွေနဲ့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေမှာပါပဲ . . .၊ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက Piano ကို နှေ့စဉ်တီးခတ်ဆို ညည်းနေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဂီတမှာမွေ့ပျော်တဲ့အလျင်နဲ့ ပါရမီအခံကြောင့် တစ်ချိန်မှာ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာကို ငါပြောရဲ့ပါတယ် စကားသူ . . .၊ အဲဒီအတွက် အတုယူလေ့ကျင့်ရာမှာ အထောက်အကူဖြစ်စေဖို့ မင်းနဲ့ လိုက်ဖက်မယ်ထင်တဲ့ Album တွေ ပို့ပေးလိုက်တာပါ . . .၊ မင်းသဘော ကျနှစ်သက်မယ်မှန်း သိပေမဲ့ . . . ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ဘယ်လိုလူက ဘာမှန်းမသိဘဲ ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်နေတော့ လက်ခံဖို့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေမှာ . . အသေအချာပါပဲ . . .၊ အချစ်ဆိုတာ အရောင်တွေရှိတယ် . . .၊ မေတ္တာဆိုတာကတော့ အရောင်မရှိတဲ့ အဖြူထည်သက်သက်ပဲ . . .၊ မေတ္တာတရားရဲ့ ရောင် ပြန်ဟပ်တဲ့ သီအိုရီကို ယုံကြည်လို့ ငါပို့ပေးလိုက်တာပါ . . . .၊ မင်းအမြင်မှာ ငါဟာ မီးတောက်တစ်ခုဆိုရင် အဲဒီမီးတောက်ဟာ မင်းကိုလောင် ကျွမ်းပူလောင်စေတဲ့ မီးတောက်မဟုတ်ဘဲ မင်းဘဝကို နွေးထွေးစွာ အလင်းရောင်ပေးမယ့် မီးတောက်လို့ လက်ခံပါ။ မင်းနဲ့

ပန်းသီး ပန်တုံး တစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်စီ ၈၇

ငါဟာ မစိမ်း ပါဘူး . . .၊ ငါဟာ မင်းသိခဲ့တဲ့ မင်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ . . .၊ ရှေ့လထဲမှာ ဒေါ်မေတ္တာသူ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ မိုးထက်မြင့်သူမဟုတ်၊ တိမ်ညွန့်စား မဟုတ်တဲ့ တာဝတိံသာ ဆိုတဲ့ လူက ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းကို ပြောပြပါလိမ့်မယ် . . .၊ ငါ့ကို မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း ထည့်ထားစရာ မလိုဘူး . . .၊ ဦးနှောက်ထဲမှာ လည်း ထည့်ထားစရာမလိုဘူး . . .၊ စိတ်ရှင်းရှင်းပဲထားပါ . . .၊ ဒါပါပဲ စကားသူ . . . . .

P.S ____ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ခုချိန်မှာ အဆိုသင်တန်းတစ်ခုကို အရင်ဆုံးတက်မှာပါ . . .၊ ဘယ်နယ်ပယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မသိသေးတာ တွေက အများကြီးရှိနေတယ် စကားသူ . . .။

www.burmeseclassic.com

ပြီး ဖောရှောလုပ်သွားကြတာလေ... အခုလာမယ့် တာဝတိံသာ ဆိုတာ လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲဖြစ်လိမ့်မယ်... နူးသလို ကြောင်သလို လုပ်ပြီး မင်းကို ဝင်ရောသွားမှာလေ... အဲလို လူဟာ ကြောက်စရာ ပဲ... သူ့ကိုအကွက်ချပြီး ခိုင်းတဲ့သူက ပိုပြီး ကြောက်စရာပေါ့... နောက် ပြီး ကိုအပါအဝင် ယောက်ျားတွေကို သတိထားပြီးမှယုံပါ စကားသူ... ငါ့မေတ္တာဟာ အဖြူရောင်လေးပါလို့ ပြောတဲ့သူတွေကို ပိုပြီး သတိထား ပါ... ခေတ်မရှိတော့ဘူးကွ”

ချစ်သူ၏အသံမှ ဒေါသသွေးစွက်စွက်ကို သူမ၏ နားမှတဆင့် မြင်လိုက်ရသည်။ ဤသည်ကို သူမကြည်နူးပါသည်။ နှလုံးသွေးတို့ အေး စက်နေခြင်းကို ချစ်သူတို့ မနှစ်သက်ကြပါ...။

“အဲဒါဆို အဲဒီပစ္စာကို ဘယ်လိုအဖြေရှာရမလဲ... ဒီလူနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ကျွန်မ အဖြေတစ်ခုတော့ရချင်တယ်ကို...”

“တိကျတဲ့အဖြေကို မရနိုင်သေးပါဘူး စကားသူ... ဒီပစ္စာ မှာ ပေးထားချက်တွေ မပြည့်စုံဘူးလေ...”

သူမရင်ထဲမှာ ‘ဒိန်း’ကနဲ ခုန်လှုပ်သွားသည်။ အိုး... ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တာပဲလား... ဒီစကားဟာ သူမငယ်ငယ်တုန်းက ဂျစ်တစ်တစ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီက အပိုင်ဝယ်ခဲ့ဖူးတဲ့စကားလေ...။ သူမ၏ နှလုံးခုန်သံသည် ဘာကြောင့်များ စည်းချက်ပြင်းစွာ ခုန်လှုပ်လာသည် မသိ...။ ထူးဆန်းလိုက်တာ...။ ကိုနှင့် ချစ်သူဖြစ်ချိန်တွင် ဒီလောက် မခုန်ခဲ့ဖူးသောရင်သည် ငယ်ငယ်က မှန်ကုပ်ကုပ် ကောင်လေးကို ရုတ် တရက် ခေါင်းထဲရောက်လာချိန်တွင် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ခုန်လှုပ် လာရပါသနည်း။

“ကို... အဲဒီစကားကို ငယ်ငယ်က ပြောခဲ့ဖူးသလားဟင်...”

“ဘယ်စကားလဲ... စကားသူ...”

“အခု ကို ပြောတဲ့စကားလေ... ပေးထားချက်မပြည့်စုံတဲ့

“အဲဒါပါပဲ ကိုရာ...။ အဲဒါသူ့စာကို ကိုသိအောင် မချွင်းမချန် ဖတ်ပြလိုက်တာပဲ...။ ကဲ... သူ့ကို... ကိုဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”

ဖုန်းထဲမှာ နောင်လတ်၏ တုံ့ပြန်သံကို မကြားရခင်မှာပင် သက်ပြင်းချသံကို အရင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ... နောင်လတ်အသံ...။

“ခုချိန်မှာတော့ ကိုဘာမှ မပြောနိုင်သေးပါဘူး စကားသူ...။ အန်တီဒေါ်မေတ္တာသူ ရောက်လာတဲ့အထိတော့ စောင့်ကြည့်ရတော့မှာ ပေါ့...။ အဲဒီအချိန်မှာ တာဝတိံသာဆိုတဲ့ လူက ဒီလူဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြလိမ့်မယ်ဆိုပေမဲ့... အတိအကျ မသိရလောက်ပါဘူး အရိပ် အမြွက်ပဲ မင်းသိရမှာပါ...။”

“ဟုတ်ပါ့မလား... ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောနိုင်တာလဲ ကို...”

“ကို တွက်ကြည့်တာပါ... မိုးထက်မြင့်သူရော... တိမ်ညွန့်စား ရော... အခု ထပ်ပေါ်လာမယ့် တာဝတိံသာဆိုတဲ့ လူရော... အဲဒါဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲလေ...”

“အင်းလေ...။ အဲဒါ ကျွန်မသိတာပေါ့...။ အဲဒါနဲ့ ဆိုင်ထို့ လား...”

“မိုးထက်မြင့်သူရော... တိမ်ညွန့်စားရော ရူးချင်ယောင်ဆောင်

၉၀ နီကိုရီ

အတွက် . . . ပုစ္ဆာရဲ့အဖြေဟာ တိကျတဲ့အဖြေ တွက်လို့မရဘူးဆိုတာ
လေ . . . အဲလိုသဘောသက်ရောက်တဲ့ စကားကို ငယ်ငယ်တုန်းက
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကိုဆီမှာ ဝယ်ခဲ့ဖူးသလားဟင် . . . ”

“အား . . . ပြဿနာပဲ . . . စကားကို ဝယ်တာဟုတ်လား . . .
မင်းပြောမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ် . . . ကဲ . . . ကိုကို ခွင့်ပြုပါဦး ဧည့်သည်
တွေရောက်နေလို့ ကိုယ်အလုပ်စကားလေး ပြောလိုက်ပါဦးမယ် . . .
ငွတ်လပ်ပါ စကားသူ . . . . ”

“ငွတ်လပ်ပါ . . . . ကို . . . . ”

နဂိုကမှ သပွတ်အူ အိမ်ဖွဲ့နေရသည့်အထဲမှာ မွပြေနေသော
ချည်ခင်ထွေးတစ်ခု ပြုတ်ကျလာပြီလားမသိ . . . စဉ်းစားစရာတွေက ဘာ
တစ်ခုမှ ဆွဲကိုင်စရာ အစအစွန်းမထွက် . . . ဖိုနီ . . . တော်ပြီလေ . . . ဆက်
ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဦးနှောက်က အနားယူဖို့တောင်းဆိုလာသည်။
ပူပူနွေးနွေး လက်ခံရရှိထားသော Album တွေထဲမှ သူမအနှစ် သက်ဆုံး
ဖြစ်သော အက်ဗယ်လာဗင်း၏ ALbum ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အခွေကို စက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

အခန်း (၅)

ရှလုံးသွင်းဆင်ခြင်စရာ
တရားစကားလေးတစ်ခု
နာကြားခဲ့ဖူးပါတယ် . . .
“ရင်ဝကိုမြားစိုက်ရင်
မြားကိုနောက်မှနှုတ်ပါ။
တရားကိုအရင်လုပ်ပါ” . . . တဲ့ . . .

ကဲ! . . . ချစ်လှစွာသောအသင်လူသားခင်ဗျာ . . .
ချစ်သူရဲ့မြားတစ်စင်း
ခင်ဗျားရဲ့ရင်ကိုစိုက်ဝင်ပါပြီ . . . တဲ့ . . .
မြားကိုအရင်နှုတ်မလား?
တရားကိုအရင်လုပ်မလား?
ကိုယ့်ရင်မှာမြားစိုက် နေတာကိုရော
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပါရဲ့လား?

“မေတ္တာသူ ဒီနေ့ရောက်မယ်သမီး . . . တဲ့ဒါ . . . လေဆိပ်ကို သွား
ကြိုဖို့သမီးကို ဖေဖေစောင့်နေတာ . . .”

အဆိုသင်တန်းမှ သူမပြန်လာချိန်တွင် ပေါ်တီကိုအောက်ကား
ရပ်ရပ်ချင်း ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်မှာ သူမကိုစောင့်ကြိုနေသော
ဖေဖေအပြုံးဖြစ်သည်။ သူမ ဖေဖေကိုပြေးဖက်လိုက်၏။

“ဖေဖေဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ? . . . သမီးကိုဘာလို့ဖုန်း
ကြိုမဆက်တာလဲ”

“သမီးသင်တန်းကို ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေရောက်တယ်
အဝင်အထွက်လေးပဲ သားအဖနှစ်ယောက် ကိုရိုးယားလွဲလွဲသွားကြတာ
လေ . . .”

သူမမျက်နှာလေး တစ်ချက်တွေ့သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့လွဲနေ
ပြီထင်၏။ ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲ အခုလိုမျိုး ဖေဖေဘယ်တုန်း
ကမှ ရောက်မလာတတ်ခဲ့ပါ . . . ။

“လုပ်ကြံခံရပြီထင်တယ် . . . ညတုန်းက ဖုန်းဆက်ရင် ရတာပဲ
သမီးလာကြိုမှာပေါ့ . . . ဒါဟာမရိုးသားဘူးဖေဖေ”

“အိုး . . . ပြဿနာပဲ . . . ဖေဖေဘာလုပ်လုပ် သမီးမယုံတော့

www.burmeseclassic.com

တာပါပဲလား... အခု ဒီကိုလာဖိုက်စွမှာ ဖေဖေလည်း မနက်စောစော ကမ့ သိရတာကွ... မေတ္တာသူ ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်ရောက်မယ် အခုသွားကြ ရအောင်ဆိုပြီး Flight ticket ချက်ချင်းစီစဉ်ပြီး ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ဖေဖေကို ပင့်လာခဲ့တာလေ။

ဖေဖေညွှန်ပြရာကို သူမကြည့်လိုက်သည်။ လား... လား... အခုမှပဲ သတိပြုမိလိုက်၏။ ဧည့်ခန်း ဆက်တီပေါ်မှာ ပြုံးရယ်ခြင်း အလျဉ်းကင်းစွာ ရုပ်ငြိမ်ကြီးထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်.

“မိုးထက်မြင့်သူ... အဲ... မဟုတ်ဘူး... ဒီလူဟာတိမ်ညွှန်စား... တိမ်ညွှန်စားပဲ... ဖေဖေသူ့ကိုသတ်မယ်ဆို... အခုသတ်လေ... သူ့ကို ရှာပြီးတွေ့တဲ့နေရာမှာသတ်မယ်လို့ဖေဖေပြောခဲ့တာလေ...”

ဖေဖေသည် အခုတော့လည်း သူမဟုတ်သလိုပါပဲ... ယဲ့ယဲ့ လေး ပြုံးလျက် တုံ့ပြန်သည်။ သိတာပေါ့... ဖေဖေအကြောင်း... သူမသိ တာပေါ့... ဖေဖေက သူမဘက်သို့လှည့်ကာ တီးတိုးပြောသည်။

“မနက်ကတွေ့တွေ့ချင်းဖေဖေမေးတယ်... မင်းက တိမ်ညွှန်စား လားဆိုတော့... မဟုတ်ဘူးတဲ့ တိမ်ညွှန်စားကဦးသူရိန်သတ်လို့ သေသွား ပြီတဲ့... သူကတာဝတီသာ... တဲ့”

“ဟင်! တာဝတီသာဟုတ်လား... တွေ့ချင်နေတာနဲ့အတော်ပဲ” ဖေဖေက သူမလက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မိုးထက် မြင့်သူမဟုတ် တိမ်ညွှန်စားမဟုတ်သော တာဝတီသာတစ်ဖြစ်လည်းက မတ်တတ်ရပ်ကာ ဦးညွှတ်သည်။ “Hay Guy!” ဟုအစပြုလျက်... “ငနဲ ရေ... ဒါကစကားသူပဲ” ဟုဖေဖေက အင်္ဂလိပ်လိုပြောကာ မိတ်ဆက် ပေးတော့ သူမရယ်ချင်သွားသည်။

“Hello, Sakar Thu..., old chap!
I am Tar Watain Thar..”
ဟဲလို! စကားသူ... ခိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပါလား... ငါကတာဝတီသာ

ပါတဲ့... အတည်ပေါက်နှင့် ဘိုလိုတုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်ထား သူကြောင် သွားသည်။ မိုးထက်မြင့်သူတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီလေ... တစ်ခါတစ်မျိုးမရိုးစေရ... အခုငနဲက တာဝတီသာတဲ့ တာဝတီသာတ သူဘိုလို ပြောရခြင်းအကြောင်းကို ဤသို့မြန်မာလိုဆက် ပြောပြန်သည်။ ကြည့်လေ...

“အခု ငါတို့လေဆိပ်ကို သွားမယ်... ဒေါ်မေတ္တာသူ့ကို ကြုံပြီး အန်တီပြန်တဲ့အထိ ဒီကရှေ့မှာ ငါ့ကိုအင်္ဂလိပ်လိုပဲပြောခွင့်ပြုပါ... မြန်မာစကားကိုငါဟာ မင်းတို့လိုမကျွမ်းကျင်လို့ပါ... အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် စတုတ္ထနိပါတ်မှာ...”

- အသဒ္ဒဿ သဒ္ဓါကထာ ဒုက္ကထာ၊
- ဒုဿီလဿ သီလကထာ ဒုက္ကထာ၊
- အပ္ပသုတဿ ဗာဟုသစ္စကထာ ဒုက္ကထာ၊
- မစ္ဆရိယဿ စာဂကထာ ဒုက္ကထာ၊
- ဒုပ္ပညဿ ပညာကထာဒုက္ကထာလို့ဘုရားဟောရိုးခဲ့ပါတယ်။
- သဒ္ဓါတရားမရှိသူအား သဒ္ဓါတရားနှင့် စပ်သောစကား ကောင်းသည် စကားဆိုးဖြစ်သည်။
- သီလမရှိသူအား သီလနှင့် စပ်သော စကားကောင်းသည် စကားဆိုးဖြစ်သည်။
- သုတမရှိသူအား ဗဟုသုတနှင့်စပ်သော စကားကောင်းသည် စကားဆိုးဖြစ်သည်။
- ဝန်တိုမှု မစ္ဆရိယအားကြီးသူအား စွန့်ကြဲမှုနှင့်စပ်သော စကား ကောင်းသည်စကားဆိုးဖြစ်သည်။
- အသိပညာမရှိသူအား အသိပညာနှင့်စပ်သောစကားကောင်း သည် စကားဆိုးဖြစ်သည်... တဲ့... ခက်တာက ကြားနာသူက စကား ကောင်း၊ စကားဆိုး ခွဲခြားဖို့ နေနေသာသာ ငါ့ကိုယ်၌က စကားကောင်း

စကားဆိုး ခွဲခြားမသိတော့ ငါ့စကားမှာ အမှားပါမှာစိုးလို့ပါ။ . ငါက မင်းတို့လို မြန်မာစကားကို အပ်ကျမပ်ကျ အနုလုံ ပဋိလုံ မပြောတတ် လို့ပါ။ . ”

ကြည့်လေ. . ပုံစံက ဘယ်လောက်များ ရိုက်ချင်စရာ ကောင်း လိုက်ပါသလဲ. . သူမ သည်အထိတော့ သည်းညည်းခံနိုင်သေးသည်။ သည့်ထက် သည်းညည်းခံဖို့တော့ အတော်စိတ်ထိန်းရပါလိမ့်မည်။ စင်စစ်. . ထောင်ချောက်တစ်ခု၏ အဝဋ်ရောက်နေသည်ကို သူမ မသိပါ။ တာဝတိံသာတစ်ဖြစ်လည်းက ရုပ်ငြိမ်ကြီးနှင့်စကားဆက်သည်။

“ဓမ္မပဒမှာလည်းဆိုထားသေးတယ်ကွ. . နှုတ်နဲ့ဆိုတဲ့ မကောင်း မှုသုံးမျိုးပေါ့. . . အင်္ဂလိပ်လိုတော့. .

Let a man guard himself against irritability in speech;

Let him be controlled in speech.

Abandoning verbal misconduct,

Let him practise good conduct in speech.

နှုတ်နဲ့ဆိုရာ မကောင်းမှုသုံးမျိုးကို စောင့်ရှောက်ရာ၏။ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းမှုမှ စောင့်ရှောက်ရာ၏. . . နှုတ်ဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်ကို ပယ်၍ . . . ”

“တော်တော့. . !!”

သူမဒေါသနှင့်အော်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါသသွေးဖိတ်နီစွေးသော သူမ၏မျက်နှာကို တာဝတိံသာ သည်အပြစ်မရှိသည့်မျက်နှာလေးနှင့်ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။

“ ဒီမှာ. . ရှုသလိုကြောင်သလို. . လူတတ်ကြီးလို့လို့. . ပေါသ လို့လို့နဲ့. . . ဒီအချိန်ဟာ တရားစကားတွေ ဓမ္မပဒတွေလာရွတ်နေတာ ကိုနားထောင်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး. . . ကျွန်မ သိချင်တာက. . . ဒေါ်မေတ္တာသူလာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရှိရာကို တာဝတိံသာဆိုတဲ့လူ

ဆက်လာမယ်၊ တာဝတိံသာက အခုရှင်တို့ကိုခိုင်းတဲ့ သူတာဘယ်သူလဲ ဆိုတာပြောပြမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မတာဝတိံသာကို တွေ့ချင်နေတာပဲ. .

ဒါနဲ့တွေ့ ပတ်ပျိုးတွေ ကျွန်မသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်ကိုဘယ်သူခိုင်း သာလဲ. . ပြော. . ”

သူမ၏ ရန်စွယ်စကားကြောင့် တာဝတိံသာ၏သွားခေါအုပ် ခုတ်ခမ်းလေးနဲ့နဲ့ ပြုံးသွားသည်။ ပြီးတော့. . ဖေဖေမျက်နှာကို တာဝတိံသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့ဖောရွှေလုပ်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့. . ပြော. . နှင့်ကို ကျွန်မဆီဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲဆိုတာ. . . ”

သည်အခိုက်မှာပင် ဖေဖေသည်ရှေ့တိုးလာကာသူမ၏ပခုံးကို ချီအုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်လိုက်တာနဲ့. . တစ်ချက်မှားသွားပြီ သမီး. . . ဒီကိစ္စဖေဖေပြောပြမယ်. . . ”

“သူ့ကို သမီးဆီလွှတ်တဲ့သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ့စကားကိုဆုံး အောင်နားထောင်လိုက်ရင် သူပြောမှာပါ. . . သမီးက တစ်ဝက် တစ်ပြက်နဲ့အော်လိုက်ရင်တော့ တစ်ဝက်တစ်ပြက်ပဲ သိရမယ်တဲ့. . ဒေါသမီးမလာခင်မှာ တာဝတိံသာနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ကတိကဝတ် လုပ်ထား တဲ့ စကားပဲသမီး. . ”

သူမ ငြိမ်သွားသည်။ သည်ကိစ္စမှာသူမ မမှားဘူးဟု ခံယူထား သည်။ ဖေဖေက စကားဆက်ပြော၏။

“နောက်ပြီး သမီးစဉ်းစားကြည့်. . သူတို့တွေဟာ သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်မှ မရှိဘဲနဲ့ အမှန်ကို သမီးသိရအောင်. . ”

ဖေဖေစကားက ပြောရင်းနှင့် သတိပြုမိလိုက်စွာ တုန့်ကနဲ

www.burmeseclassic.com

တန့်ရပ်သွားသည်။ စကားသူသည် ပင့်သက်ချလိုက်ရင်း သူမ၏ စိတ်ထဲ
ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေ၏။ သူမသည် တာဝတိံသာ၏ မျက်နှာအား
စူးစူး ကြည့်လိုက်သည်။

"Sorry ပါ တာဝတိံသာ . . . ကဲ . . . ပြောပါဦး . . . ရှင့်ကို ကျွန်

ဆီ လွှတ်တဲ့သူဟာ . . . လားရှိုးကမဟုတ်လား?"

ခေါင်းလည်းမညိတ် . . . ခေါင်းလည်းမခါ . . . တာဝတိံသာ
သည်သူပြောရန်ရှိသည့်စကားကိုသာ ပြောလေသည်။

"ဘယ်ပုစ္ဆာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ပေးထားချက် မပြည့်စုံရင်ထေ
တိကျတဲ့ အဖြေကိုတွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူးတဲ့ . . . အဲဒီစကားကို ဟိုးတ
ချိန်တုန်းက ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဖေဖော်ဝါရီ-၂၉မှာမွေး
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖော်လန်ဖားပြီး အတန်းထဲမှာပြော
တယ် . . . ညနေချိန် ကျောင်းဆင်းလမ်းကလေးမှာ ကောင်မလေးထ
အဲဒီစကားကို ကောင်လေးဆီကဝယ်တယ် . . . အဲဒီမှာ ကောင်လေး
နောက်ပြောင်လို့ ကောင်မလေးက လက်သံပြောင်ပြောင်နဲ့ မြေစိုင့်ခဲနဲ့
လိုက်ရော . . . ကောင်လေးရဲ့ နောက်စေ့မှာ ဟက်တက်ပဲ . . . အခုအချိန်
ထိပေါ့ . . . သေရာပါ အမာရွတ်တစ်ခု အမှတ်တရတံဆိပ်ခပ်နှိပ်ခဲ
တာလေနောက် . . . ကောင်လေးဟာ သူ့အဖေတာဝန်ကျရာလိုက်ရထ
ဆိုတော့ . . . အဲဒီကတည်းက သူတို့မတွေ့ကြတာ အခုအချိန်ထိပါပဲ . . .
ကောင်မလေးမှာ တစ်ဘဝလုံး ဖုံးကွယ်ခံထားရတာတဲ့ မတရားမှု တစ်
ရှိတယ် . . ."

"အဟမ်း! အဟမ်း!"

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ဖေဖေအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသူ
လုပ်ချောင်း ခြောက်ကြီးဟန်သည်။ တာဝတိံသာထံမှ သည်လောက
သိရမည်ဟု သူမနားလည်လိုက်၏။ သူမသည် မျက်ဝန်းတွေကို ဖုံး
လိုက်ကာ ငယ်ငယ်က မှန်ကုပ်ကုပ်ကောင်ကလေးကို အာရုံမှာ ကြည့်

ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မရ . . . ဘယ်လိုမှ ပုံဖော်ကြည့်လို့မရ . . . ရေးရေးမှု
ပင်မြင်၍ မရပါလား . . . ထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို သူမကိုယ် သူမသတိပြု
မိလိုက်၏။ သူမ၏ နှလုံးသားသည် စည်းချက်ပြင်းထန်စွာ တဒုတ်ဒုတ်
လှိုက်ခွန်နေလေသည်။

ညွှန်ကြားသူတွေက နှစ်ဦးအစသုံးဦးအစနှင့်မတ်တတ်ဖွဲ့ဖွဲ့လေး
တွေရှိနေသည်။ သည်အထဲမှာ သူတို့သုံးဦးသည် တစ်ကွင်းဆီဖြုတ်ချ
ထားသော သံကြိုးကွင်းသုံးခုနယ် သင်းကွဲဖြစ်နေ၏။ သူမသည်လည်း
နံဘေးမှာ ရှိနေသော Information ဆိုင်းဘုတ်နှင့် AIRPORT HELP
ဟူသော အဖြူခံပေါ်မှ အနက်စာလုံးတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်နေမိ
လေသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် ခန်းမအတွင်းသို့ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်း
ကျင်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ဦးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ဦးဝင်လာ၏။
မိန်းကလေးက ဦးဆောင်၍ ဝင်လာသည်။ ငယ်နုသော မျက်နှာထက်မှာ
မာနရိပ်ခြည်တွေ ဖိတ်လက်နေသည်။

အနားကအဖြတ်တွင် ကောင်လေးက ခဏရပ်ကာ နှုတ်ဆက်
မှ ဦးသူရိန်သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဦးသူရိန်ကို ရိုက်ခွဲစွာ ဦးညွှတ်၍ ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာ နှစ်ဦးသား သွားရပ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း တာဝတိံသာသည် ဦးသူရိန်၏
အနားသို့ ကပ်လာပြီး ဗမာပီပီစပ်စုကာ အတင်းစကားကို အင်္ဂလိပ်လို
ပြောလေသည်။

"အဲဒါဘယ်သူလဲ အန်ကယ်"

"ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ . . . အင်ပရက်ရှင်းနစ်ပဲ . . . ကိုယ့်
ဆီမှာ နှစ်နှစ်လောက် ပညာသင်ခဲ့ဖူးတဲ့ တပည့်ပေါ့ . . . သူသည်တာကျ

www.burmeseclassic.com

တော့ ရီရယ်လစ်ဇင်ဗျ. . ”

“သူ့နာမည်ဘယ်သူလဲ. . သူက မန္တလေးကပဲလား. . ”

“No, No သူက ပြင်ဦးလွင်က. . နာမည်က အုပ်စိုးသာတဲ့. .

Let Say ပြောပါဦး. . မောင်ရင်ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“အခု သူနဲ့တွဲလာတာ သူ့မိန်းမလား. . သူ့ချစ်သူလား သိချင်တာ အဲဒီကောင်မလေးက ဒေါ်မေတ္တာသူရဲ့ မွေးစားသမီး. . နာမည်က ပိတောက်ခက်တဲ့. . အလကားနေရင်း အနောက်လေမိပြီး စိတ်ကြီးဝင် နေတာ. . ကျွန်တော်ကတော့ ကြက်ခြေခတ်ပဲ. . လုံးဝကြည့်လို့မရဘူး”

ယောက်ျားဘသားနှစ်ဦး အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုနေကြသည့် အတင်း စကားက ဗန်းစကားလား. . broken လား မသဲမကွဲ ကြားနေရသည်ဆိုသော် ငြား. . အန်တီမေတ္တာသူ၏ မွေးစားသမီးဟု သိလိုက်ရသည့်အတွက် သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်မှာပင် သူမအား စိုက်ကြည့်နေသော ပိတောက်ခက် ၏ မျက်လုံးစိမ်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မြွေဟောက်မတစ်ကောင် ၏ အငြိုးအတေး ဖိတ်လက်နေသည့် မျက်လုံး ရှိုင်းများ. . သူမကျောထဲ မှာ စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သည်အခိုက်မှာပင် ကိုယ်စီအတွေးတွေ၊ ကိုယ်စီ စကားတွေ ထဲမှာ အလျင်မျော လွင့်နေကြသော ဧည့်ကြိုသူတွေ လွန်ကနဲလှုပ်သွား သည်။ စင်္ကာပူလေကြောင်းလိုင်းမှ ဘိုးအင်းဂျက် လေယာဉ်ကြီး၏ ဘီးလုံး တွေသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ကျဆင်းလာပြီဖြစ်၏။

“မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ. . ပိုးဟပ်ဖြူလေး တစ်ကောင် ကို မြင်ရသလိုပါလား. . သမီးရေး. . ဟိုမှာကြည့်လိုက်. . အဖြူရောင် ဝတ်စုံနဲ့အမျိုးသမီး. . ပိတောက်ခက်က ဖက်ထားတဲ့သူလေ. . အဲဒါ. . သမီးကိုတွေ့ဖို့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်လာတဲ့ မေတ္တာသူဆိုတာပဲ သမီး. . ”

ဖေဖေ မညွန့်ပြခင်ကတည်းက ပိတောက်ခက် ဖက်ထားသော သူသည် အန်တီမေတ္တာသူမှန်း တွက်ဆသိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး သည် အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများ. . သည်မျက်လုံးများသည် မှန်ချပ် တွေ၏ ဟိုမှာဘက်မှနေ၍ သည်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်လာကတည်းက တစ်စုံတစ်ယောက်အား တည်ငြိမ်စွာ ဝေဝေရှာဖွေနေသည့် မျက်လုံး များ. . သူမ၏ ရင်သည် ဘာကြောင့်များ သိမ့်သိမ့်နှင့် လှိုက်လာသည် မသိ. . . မေတ္တာသူနှင့် သူမ၏ကြားတွင် နှလုံးသည်ပွတ်နှစ်ခုအား ဆက်သွယ်ထားသည့် မမြင်ရသော ကြိုးကလေးသည် တင်းကနဲဖြစ်သွား ၏။ ရှာဖွေနေသောမေတ္တာသူ၏ မျက်လုံးတွေသည် ငေးကြည့်နေသော သူမ၏ မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံသွားသည်။ မေတ္တာသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘဒင်္ဂမှာကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ “စကားသူ” . . . တဲ့ အသံမထွက်လာသော်လည်း မေတ္တာသူ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်သွား

ကာ ခေါ်ဆိုလိုက်သည်ကို နှလုံးသားက ကြားလိုက်သည်။ ဖက်တွယ်ထားသော ပိတောက်ခက်၏ လက်ချောင်းတွေကို အသာဖယ်ခွာချလိုက်ပြီး နောက် သူမဆီသို့ မေတ္တာသူပြေးလာသည်။ မျက်စိအောက်မှ ရုတ်ချည်း ပျောက်သွားတော့မည့် အလား သူမအား မေတ္တာသူက တင်းတင်းဖက်ထားသည်။ မျက်ရည်တစ်ခဲသည် ကျိုးပေါက်သွား၏။ မေတ္တာသူ၏ စီးကျမျက်ရည်စတွေက သူမ၏ပခုံးထက်မှာ စိုနစ်သွားသည်။ သူမ၏ လက်ချောင်းတွေသည် လှိုဖျော့ပါးလှသော ကျောပြင်လေးအား အလိုလိုပင် ထွေးဖက်ထားလေသည်။ ဘယ်အချိန်က ပြန်လည်ထွေးဖက်လိုက်မိမှန်း သူမကိုယ်သူမ သတိမပြုမိလိုက်ပါ။ မေတ္တာတရား၏ ရောင်ပြန်ဟပ်သည့် သဘောကြောင့်ပဲလားမသိ။ မိမိအား တင်းတင်းဖက်ကာ ငိုကြွေးနေသော မေတ္တာသူ၏ သိမ့်သိမ့်ရှိက်သံသည် သူမ၏နှလုံးအိမ်အား တနင့်နင့် ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ခါနေလေသည်။ ဘာကြောင့်များ ရင်သည်နှင့်သက် နာကျင်နေသည်မသိ။ သူမ၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာသည်။

“သွားကြရအောင်လေ. . . ပြီးမှအေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့. . . မေတ္တာသူ မင်းကို ငါတို့ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

ဖေဖေအသံတွေသည် ပုံမှန်ပြောနေကျ အသံမဟုတ်သည်ကို သူမသတိပြုမိလိုက်သည်။ ပိတောက်ခက်နှင့် သူ့အဖော်ကောင်လေးလည်း အနားသို့ရောက်လာသည်။ ပိတောက်ခက်၏ မျက်နှာသည် လျှော့ပြေခြင်းမရှိ။ မေတ္တာသူကိုကြည့်၍ ပိတောက်ခက်ပြောသည်။

“ဆီဒိုးနားမှာပဲခက်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါမာမီ။ ဆီဒိုးနားကပဲ မာမီအတွက် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

မေတ္တာသူသည် တလောကလုံးမှာ သူမမှလွဲ၍ မည်သူမှရှိသည်ဟု သဘောမထားလေဟန်။ စကားအားလုံးကို မသိကျိုးကျွံပြုလျက် သူမ၏လက်တွေကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏မျက်နှာကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသည်။

“သစ္စာသူမှ တကယ်သစ္စာသူပါပဲ. . . သစ္စာသူ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သမီးနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ တက်ကြွ မော်ကြွားနေတဲ့ သမင်ဗျိုလေးလိုပဲ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့အလှနဲ့ ကြည့်ပါဦးကိုသူရိန်”

ခေါင်းညိတ်ပြသော ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ သိသိရေ့လို့ပါလား။ ဖေဖေသည် မေမေ့ကို သတိရသွား၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“သွားကြရအောင်လေ ပိတောက်ခက် ပြောသလိုပဲ. . . မင်းကို ငါတို့ဆီဒိုးနားကို လိုက်ပို့ပေးရမလား. မေတ္တာသူ”

မေတ္တာသူသည် ဖေဖေမျက်နှာအား စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။ လူဟန်က ပါးလွှဖြူဖျော့သော်ငြား မျက်လုံးတွေက စူးလက်တောက်ပနေသည်။

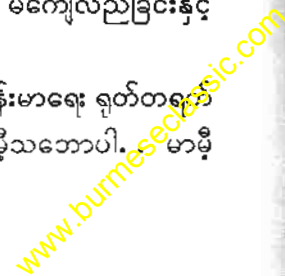
“ကျွန်မ မြန်မာပြည်ကိုလာတဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မမသေခင်မှာ စကားသူနဲ့တွေ့ချင်တာတစ်ခုပဲ။ စကားသူနဲ့ နီးနိုင်သမျှ အနီးဆုံးနေရာဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်ရတယ်”

ဤမှာပင် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်ကာ အခြေအနေကိုကြည့်နေသော တာဝတိံသာက “Please, Listen..” ဟုဆိုကာ အောက်ဂလီအာအင်္ဂလိပ်စကားနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့. . . အန်တီ. . . ဘယ်ဟော်တယ်ကိုမှ မသွားဘဲစကားသူရဲ့အိမ်ကိုပဲလိုက်ခဲ့ပါအန်တီ. . .”

မေတ္တာသူ၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ မြန်မာဆိုသည်မှာ နေ့သည်ကို အားနာတတ်သော ဝိဇ္ဇာတိက မွေးရာပါဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ဖေဖေကလည်း သဘောတူသည်။ အလိုမကျသူမှာ ပိတောက်ခက်နှင့် သူ့ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ပိတောက်ခက်သည် မကျေလည်ခြင်းနှင့် လက်လျှော့သည်။

“အဲဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး. . . မာမီကျန်းမာရေး ရုတ်တရက် ဆိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . . ဒါပေမဲ့. . . မာမီသဘောပါ. . . မာမီ

ဆန္ဒကို ခက်မကန့်ကွက်ရဲပါဘူး”

ပိတောက်ခက်၏အမျိုးသားသည် ဘာမျှဝင်မပြောသော်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ သုန်မှုန်သော မျက်နှာနှင့် ဦးသူရိန်ထီး နှစ်ယောက်အား ရှုတင်းတင်းကြည့်ကာ ပိတောက်ခက်ကို တီးတိုးကပ် ပြောသည်။ ဘာပြောသည်ကို မသိသော်လည်း ဤစကားသည်ချိန် ကိုက်ပုံး တစ်လုံး၏ စနက်တံအား ရှိလိုက်သော မီးတောက် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပိတောက်ခက်သည် ဦးသူရိန်နှင့် တာဝတိံသာ၏ ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

“အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီထင်နေ ကြတာပေါ့. . ရှင်တို့ပိတောက်ခက် အကြောင်းသိစေရမယ်. . စကားသူ ကို ခက်ပြောစရာရှိတာ ပြောရတော့မယ်”

ပိတောက်ခက်၏စကားကြောင့် ဦးသူရိန်နှင့် တာဝတိံသာထီး ခေါင်းနှားပန်းကြီးကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားသည်။ ပိတောက်ခက် စိန်ခေါ်ဖွင့်ဟမည့် စကားသည် စကားသူအားမူးမေ့လဲကျသွားစေမည့် စကား ဖြစ်မည်ကို နှစ်ဦးသားထိတ်လန့်နေမိလေသည်။

သူမ၏အခန်းမှာပင် ဒေါ်မေတ္တာသူ ဆေးသောက်ပြီး အနားယူ နေစဉ် သူမနှင့်ဖေဖေ ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် စကား မပြောနိုင်အောင်ပင် ရင်၌ထိခိုက် ကြေကွဲနေသည်ကို သူမ နားမလည် နိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ သူတို့သားအဖ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ချိန်တွင် ပိတောက်ခက်နှင့် သူ့အမျိုးသားကထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက် သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ. . ”

“အေးကွာ. . ခုလိုလာတွေ့တာကျေးဇူးပါ. . ”

“ဆရာပြပွဲရှေ့ကို ရွှေ့လိုက်ရတော့ ကားတွေ ပြည့်ရဲ့လား ဆရာ. . ”

“အင်း. . ရှိသလောက်နဲ့ပေါ့. . ရာသီပွဲတော် Title နဲ့ကား တာတွေ နှစ်ကားလျှော့သွားတာပေါ့. . မတတ်နိုင်ဘူးလေ. . ဒီမှာလည်း အခြေအနေက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ. . ညနေမှ ကျွန်တော်နဲ့ ခက်နဲ့ လာခဲ့ပါဦး မယ်. . ဒေါ်မေတ္တာသူ ဒီမှာနေတုန်းမှာကိုင်မယ့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ဆိုအစ်ကိုကြီးက ပေးထားပါတယ်. . ”

ဟိုအစ်ကိုကြီးဆိုသည်မှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ပြုံးရယ်ခြင်းကင်းစွာ ရှုကြီးနှင့် ထိုင်နေသော တာဝတိံသာကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ တာဝတိံသာ ကမူ သူတို့နှစ်ဦးအပေါ်မှာ မျက်မှန်းကျိုးစွာ ဘုကြည့်ကြည့်နေသည်။ စင်စစ် ပိတောက်ခက်သည် မွေးစားသမီးဆိုသော်လည်း ဒေါ်မေတ္တာသူ ဇာနည် သမီးဆိုတော့ သူမနှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲပင် တော်နေသေးသည်။ သည်အသိကြောင့် စကားသူသည် ပိတောက်ခက်အား စိတ်ဖြူလေးနှင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ ပိတောက်ခက်သည် သူမအား မကျေလည်သည့် မျက်နှာ နှင့် တုံ့ပြန်သည်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ . . . ငါတို့ချင်း ပြောစရာ စကား ရှိတယ် . . . ခြံထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ စကားပြောမယ် . . . လိုက်ခဲ့ပါ စကားသူ . . .”

“နေ . . . နေပါဦးတူမကြီး . . . အန်ကယ်ကို အရင်ပြောပါ . . . အန်ကယ် အဆင်ပြေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးပါမယ် . . . သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ . . .”

ဖေဖေ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ညှိနှိုင်းခြင်းကို ပိတောက်ခက် လက် မခံပါ။ ထိမထင်သည့် ဟန်နှင့်ပယ်ချသည်။ ဤတွင် စကားသူ၏ မာန သည် ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ငါလိုက်ခဲ့မယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်း လဲဆိုတာ အကြမ်းဖျင်းအရင်ပြော”

“နင်မသိသေးတဲ့ငါ့အကြောင်းနဲ့ နင်မသိသေးတဲ့နင် အကြောင်း” မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခြံတွင်း သစ်ပင်ရိပ် ရှိရာသွားသည်။ ယောက်ျားသားသုံးဦးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်ကျန်ရစ်၏။

“နင်မသိသေးတဲ့ငါ့အကြောင်းကိုအရင်ပြောမယ် . . . ငါကလည်း နင်နဲ့ဘဝတူပဲ . . . နှစ်နှစ်သမီးမှာ မေမေဆုံးခဲ့တယ် . . . ငါကနင့်လို မဟုတ်ဘူး . . . မေမေက တကယ်ဆုံးခဲ့တာ . . . ဖေဖေက ငါ့ကိုအဘွားနဲ့ ထားခဲ့ပြီး စင်္ကာပူက ဆောက်လုပ်ရေး construction တစ်ခုမှာ အလုပ် သွားလုပ်တယ် . . . ငါ့ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ဖေဖေက ငါ့ကိုခေါ်တယ် . . . အဲဒီမှာ အခု နင်သိထားတဲ့ နင့်အဒေါ် ဒေါ်မေတ္တာသူနဲ့ တွေ့တယ် . . . သူက သမီး တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကိုငတ်မွတ်နေတော့ . . . ငါ့ကိုမွေးစားတယ် . . . အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ တော်တော်ချမ်းသာနေပြီ . . . ငါ့ဆယ့်ခြောက်နှစ် မှာ ဖေဖေအသည်းကင်ဆာနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာတယ် . . . ငါလည်း မြန်မာပြည်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ရတယ် . . . တစ်နှစ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး ဖေဖေ ဆုံးသွားတယ် . . . အဘွားလည်း မရှိတော့ဘူး . . . ဖေဖေက တစ်ဦးတည်း သောသားဆိုတော့ . . . အမွေတွေနဲ့အတူငါဟာ တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ . . . ဒေါ်မေတ္တာသူရဲ့ရင်ခွင်ကို ပြန်သွားမယ်လုပ်တော့ . . . ဖေဖေနဲ့ မြန်မာပြည် တို့ ပြန်လိုက်သွားကတည်းက သူက ငါ့ကိုသံယောဇဉ် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပြီတဲ့ . . . ပြတ်မှာပေါ့ . . . အဲဒီအချိန်မှာ နင်ဆိုတဲ့စကားသူဟာ သူ့ဘဝထဲကို ရောက် သွားပြီလေ . . . ငါဘယ်လိုမှ အစားဝင်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး စကားသူ . . . နောက်ပြီး . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုငါချစ်ခဲ့တယ် . . . ဘယ်လောက်ထိ နူးသွပ်မိုက်မဲစွာ ချစ်ခဲ့သလဲဆိုရင် တွယ်ရာမဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝရဲ့ အချိန်တိုင်း အရာရာတိုင်းဟာ သူ့အတွက်ပဲ . . . သူမရှိတော့ရင် ငါဟာ သေသွား မလားတောင် မသိဘူး . . . ငါဟာအချစ်အတွက်အဲလိုရူးသွပ်ခဲ့တယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . သူကငါ့ကို မချစ်ဘူး . . . ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက သူ့ရင်ထဲမှာ နင်ကရှိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ် . . . တော်တော်ရင်နာဖို့ ကောင်းတယ် . . . ငါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့အချိန်တိုင်းမှာ သူ့အတွက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူက တော့ သူ့ဘဝရဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ နင့်အတွက်ပဲ ဖြစ်နေတယ် . . . ငါနင့်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်စကားသူ . . . နင်လူဖြစ်လွှာတာ

ဟာ ငါလိုလားတောင့်တတဲ့အရာတွေကို လူယူဖို့ လူဖြစ်လာသလိုပဲ. .
နင်ဟာငါ့နဲ့လုံးသားကိုပြာဖြစ်သွားအောင် လောင်မြိုက်မယ့် မီးတောက်ပဲ
စကားသူ. . "

သူမ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ရေလည်သွားသည်။ စိုးစဉ်း
မျှသာရှိသည့်ဒေါသစိတ်လေးလည်း ပြေပျောက်သွားသည်။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် ပိတောက်ခက်အား သူမကရုဏာသက်မိလိုက်သည်။

"Sorry, ပါ ပိတောက်ခက် ငါကိုယ်ချင်းစာပြီး နင့်အပေါ်မှာ
နားလည်မိပါပြီ. . နင်အတော်ပင်ပန်းခဲ့မှာပါပဲ. . နင့်နေရာမှာ ငါဆို
လည်း အဲလိုဖြစ်မိမလား မသိနိုင်ပါဘူး"

သူမက ပိတောက်ခက်အား ထိခိုက် ကျွမ်းလောင်ခြင်းတို့ ပြေ
လျော့စေရန် ရင်တွင်းစကားနှင့် ဖြေသိမ်သော်လည်း မုန်းတီးမီးလျှံ
ညီးညီး လောင်မြိုက်နေသော ပိတောက်ခက်ကတော့ သူမအတွက်
ရင်ခွင်းမြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

"နင်နောင်လတ်ကို ဘယ်တော့မှ မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး စကားသူ
နင်နဲ့နောင်လတ်ဟာ နင့်အတွက် အိမ်မက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်စေရမယ်. .
နင်နဲ့နောင်လတ် လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ နောင်လတ်ဟာ ငါ့ရင်ခွင်မှာပဲရှိနေ
မယ် စကားသူ. . "

အိုး. . ဒီမိန်းမ ရူးသွားပြီလားမသိ. . နာကျင်စွာ ရယ်မောနေ
ပြန်သည်။ စကားသူ၏ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်လှိုက်ဖိုလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှ သွေးကြောတွေ ဖျဉ်းဖျဉ်းထဆူကြွလာသည်။ သူမသည် ပိတောက်
ခက်အား ကြည့်ရင်းနှင့် ထိတ်လန့်လာလေသည်။ ပိတောက်ခက်သည်
ကိုနှင့် မည်သို့ဆက်စပ်ပါသနည်း. . . ။ ကို့ကိုပင် သူမ၏ရင်ခွင်မှ ဆွဲ
ထုတ်ယူသွားဦးမည်ဆိုပါလား. . အတွေးတွေကတောင်စဉ် ရေမရ. .
ဟိုတစ်စ. . ဒီတစ်စ. . ဆက်စပ်လို့မရ. . . ။

"အဲ့ဒါဟာ နင်မသိတဲ့ငါ့အကြောင်းပဲ. . . အခု. . နင်မသိတဲ့

နှင့်အကြောင်း. . . ငါပြောမယ်. . စကားသူ"

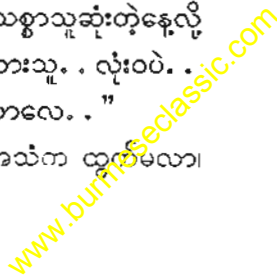
သူမသည် ဆဋ္ဌမအာရုံကို သိသာစွာ သတိထားမိတတ်သူ ဖြစ်
သည်။ ယခုလည်း ဆဋ္ဌမအာရုံကသူမကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်လားမသိ၊
ပိတောက်ခက်ပြောမည့်စကားသည် သူမအတွက် လိပ်ပြာလွင့်သွားစေ
လောက်သည့်စကားဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"မေတ္တာသူ ဆိုတာတကယ်မရှိပါဘူးစကားသူ. . ဖခင်ကဗမာ
မိခင်က အိုင်းရစ်၊ သူတို့မွေးထားတာ. . သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်. .
အဲဒီသမီးကသစ္စာသူပဲ. . သစ္စာသူမှာဘယ်အစ်မ ဘယ်ညီမမှမရှိဘူး"

"ဘာလဲ!နင်. . နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ပိတောက်ခက်"
သူမထိတ်လန့်ကြီးစွာအော်လိုက်မိသည်။ နှလုံးအိမ်သည်ရင်ကို
ပွင့်ထွက်မတတ် လှုပ်ခါပုတ်ရိုက်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ သွေးကြော
တွေ ရုန်းကြွဆူလိုက်နေသည်။ သူမသည်ပိတောက်ခက်အား ထိတ်လန့်
စွာ ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိလေသည်။

"နင် နှစ်နှစ်သမီးမှာ ဒေါ်သစ္စာသူဟာ အိုင်ယာလန်ကို ထွက်
သွားတယ်. . ဒပ်ဗလင်မှာသူ့အမေရှိတယ်. . အဲဒီကမှ စင်္ကာပူမှာ
အထိုင်ချပြီး မနားမနေ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ. . အဲဒါဟာ စကားသူရဲ့
နောင်ရေးအတွက်တဲ့. . ပန်းချီကားရေးရောင်းလို့ရတဲ့ ဝင်ငွေဟာ သမီး
အတွက်အနာဂတ်မှာ မရေရာဘူးတဲ့. . အဲလိုထွက်သွားရင် လင်ခန်း
ယေးခန်းအပြတ်ဆိုပြီး နင့်အဖေ ရှင်ခန်းဖြတ်တာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
ထွက်သွားတယ် နင့်အဖေဟာ အတော်ရက်စက်ခဲ့တာပဲ. . တကယ်
အတ္တသမား. . သစ္စာသူကို သေစာရင်းသွင်းပစ်တဲ့လူ. . သင်္ကြန်အကြို
နေ့ကြီး. . သစ္စာသူ ဒပ်ဗလင်ထွက်သွားတဲ့နေ့ကို သစ္စာသူဆုံးတဲ့နေ့လို့
တမည်းတင်ပစ်ခဲ့တဲ့လူ. . ကျွတ်! သနားတယ်စကားသူ. . လုံးဝပဲ. .
ဟင်း. . . ဟင်း. . နင်တစ်သက်လုံးအညာခံခဲ့ရတာလေ. . "

တစ်စုံတင်ရာကို ပြောချင်သော်လည်း အသံက ထုတ်မလာ၊

လည်ချောင်းထဲမှာ ပူလောင်ခြောက်ကပ်နေသည်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်သီးဆုပ်ထဲ ထည့်ဆုပ်ထားသလို ရင်မှာ မွန်းကြပ် နှင့်မောနေသည်။ လေဆိပ်တုန်းက သူမရှိရာပြေးလာကာ အားပါးတရ ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျရွှိုက်ငိုနေသော မေမေရုပ်သွင်က အာရုံမှာ ဝင်ရောက်လာတော့ ရင်တစ်ခုလုံး နှင့်သက် ဇူး အောင့်လာသည်။ ပိတောက်ခက်၏ စကားတွေကို ကြားလိုက် မကြား လိုက်နှင့်ရှိနေသည်။

“နင်တို့ သားအဖ မရှက်ဘူးလား.. ဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံး ပစ်ထားပြီး အခုသေကာနီးကျမှ မာမိရှာထားသမျှ အပိုင်စီး.. နင်တို့သာပေါ်မလာ ခဲ့ရင် ဒါတွေအားလုံးဟာ ငါရမယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလေ.. ”

နှလုံးအိမ်သည် သည့်ထက်ပို၍ ဖိနှိပ်နှင့်သက်နေခြင်းအား ခံနိုင် ရည်မရှိတော့ပါ။ ခြေလက်တွေလေးလံလာကာ ညွတ်ကျသွားသည်။ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ အရာအားလုံး ချာလည်လိုက်နေသည်။ မျက်လုံး တွေပြာဝေလာကာ သူမလဲကျသွားသည်။ ‘သမီး’ ဟုဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်ရင်း ပြေးလာနေသော ဖေဖေနှင့် တာဝတိံသာတို့၏ ပုံရိပ် တွေက ဝေဝါးသွားသည်။ အမှောင်သည်သူမအား ပွေ့ချီလျက်ခိုးယူ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

အခန်း (၆)

အင်္ဂလိပ်စကားမှာ

behind the eight ball ဆိုရင်

အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း

တွေ့နေတာကို

ဆိုလိုတာပါ. . . . #

ကဲ! ချစ်လှစွာသောအသင်လူသားခင်ဗျာ. .

ခင်ဗျားဘဝမှာ

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

behind the eight ball

ဘယ်နှစ်ခါများ

ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသလဲ?

- အနိုင်ရခဲ့ပါသလား?

- ကျရှုံးခဲ့ရပါသလား?

- ဘယ်လိုအရသာမျိုး

ခံစားခဲ့ရဖူးပါသလဲ?

အဖြူရောင်ပိုးသားစ ဖုံးအုပ်စီးနှောင်ထားသော အရိုးပြာ အိုးလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်လျက် မိုးထက်မြင့်သူသည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဧည့်ကြိုများစောင့်ရာနေရာ၌ သူမသည် ဖေဖေနှင့် အတူရပ်နေ၏။ မှန်သားနံရံကြီးပိုင်းခြားထားသော ဝိတ်ပေါက်မှ မိုးထက်မြင့်သူ ထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှ အရိုးပြာအိုးလေးကိုမြင်တော့ သူမရင်မှာ နင့်ကနဲ စူးအောင့်သွားသည်။ မေမေ. . သံသရာမှာ ကျင် သည်ရာဘဝအဆက်ဆက်. . . လူ့ဘဝရရှိခိုက်မှာ မေမေပေးဆပ်ရတဲ့ ဆန်ဖိုးက ကြီးမားလွန်းပါတယ်. . . ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ခံစားရောက်ရှိပါစေ မေမေ. . . . #

မိုးထက်မြင့်သူက လက်ထဲမှ အရိုးပြာအိုးလေးကို ဖေဖေ လက်ထဲ သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။ ဖေဖေသည် လက်ထဲမှ အရိုးပြာအိုးလေးကို ခြေညှိရင်း တုန်ယင်စွာညည်းဆိုသည်။

“ဒါလေးပဲတဲ့လား. . . . မင်းနဲ့ငါရဲ့ အဆုံးသတ်အချိန်မှာ မင်းကို ဒီလောက်လေးပဲ ရှိတော့တဲ့ပုံစံနဲ့ မြင်တွေ့ပြီး ငါတို့ခွဲခွာကြရတာ ပဲလား. . . ပင်လယ်တွေခြားနေပါစေ. . . တောင်တန်းတွေခြားပါစေ. . .

အဲဒါတွေရဲ့ တစ်ဘက်မှာ မင်းရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ငါဆက်လက် ရှင်သန်ခဲ့တာပါ။ . . . အဲဒါဟာဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံးပါပဲ။ . . . အခုတော့. . . ”

ဖေဖေအသံတွေ တိုးဖျော့သွားသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စ တွေ စီးကျလာသည်။ မိုးထက်မြင့်သူက “သွားကြရအောင် အန်ကယ်”ဟု တီးတိုးပြောဆိုသည်။ ကားရပ်နားရာနေရာ အရောက်မှာ ကားပေါ် မတက်သေးဘဲ သူမက မိုးထက်မြင့်သူကို စူးစူးကြည့်လိုက်၏။ မိုးထက် မြင့်သူက ရှုတည်တည်နှင့်တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ စကားသူ. . . ရည်းစားစကားဆိုရင် တော့ နောက်မှပြောပါ။ . . အန်ကယ်ရှေ့မှာ ငါအနေခက်လို့ပါ။ . . ”

ရင်မှာနှွမ်းလှနေသည့်အချိန်၌ သူ၏ ဟာသစကားသည် စိတ် ကို ပြေလျော့မသွားနိုင်ပါ သူမတည်တည် မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ. . . မိုးထက်မြင့်သူလား. . . တိမ်ညွန့်စား လား. . . တာဝတိံ သာလား. . . ”

“မင်းပြောတာ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး. . . ငါ့နာမည်က စိုင်းစိုင်းခန်းလှိုင်. . . ”

“စိုင်းစိုင်းကြားရင်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေတော့မှာပဲ. . . ဒီမှာ. . . တစ်ခါတစ်လေလေးတော့ ရှင်စကားကို တည်တည်တုံ့တုံ့လေး ပြောလို့မရဘူးလား. . . ”

အဲဒါ. . . တစ်ခါတစ်လေလေးမို့ စကားကို အတည်ပြောတာ ပဲ. . . စိုင်းစိုင်းခန်းလှိုင်ဟာ ငါ့နာမည်အစစ်အမှန်ပဲ. . . မင်းတို့ထံ ကောင်မလေးတွေ သဲသဲလှုပ်နေတဲ့ စိုင်းစိုင်းက မသတ်နဲ့ ခမ်းတယ် ငါက နငယ်သတ်နဲ့ခန်းတယ်. . . နောက်ပြီး. . . သူက ငါ့လောက် မဆွေ ဘူးလေ. . . ရော့. . . မင်းမယ့်ရင် ငါ့မှတ်ပုံတင်ကို ကြည့်လိုက်. . . ”

တကယ်လည်း မိုးထက်မြင့်သူ၏ မှတ်ပုံတင်ထဲမှ အမည်ရင်း မှာ ‘ကိုစိုင်းစိုင်းခန်းလှိုင်’ ဖြစ်နေသည်။ သူမ ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိပြီ

ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လေဆိပ်မှအထွက် ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ချိုးကွေ့ အတတ်လိုက်မှာ မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်လျက် နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်မှာပင် နောက်ဘက်ခပ်ခွာခွာမှ လိုက် လာနေသော ကားတစ်စီးကို သူမသတိပြုမိလိုက်သည်။

ပရားဒိုးကားကြီးတစ်စီး. . . အရောင်က ပုလဲရောင်. . .

သေချာပါတယ်။ သည်ကားသည် သူမ၏ကားနောက်မှ မသိ မသာနှင့် ပါးနပ်စွာလိုက်လာနေသည်။ သူမ မသိဟန်ပြုလျက် ကြွနေ ရရလေး ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

(တွေ့သေးတာပေါ့. . . လျှို့ဝှက်တဲ့ငန်ရယ်. . . ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်ရဲ့မျက်နှာဖုံးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆွဲခွာချပစ်မယ်. . . သတ္တိရှိရင် အိမ်ရှေ့ထိသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့. . .)

စိတ်တွင်းမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေး အနည်း ငယ် တွန့်ကွေးသွားပါသည်။

“ . . . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ညီဘွား. . . အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်. . .
Immigration က အန်ကယ်ထိုက်ကလည်း အကူအညီပေးပါတယ်”

“ . . . . . ”

“အဲဒါက. . . အန်ကယ်ဦးထွန်းဝေနဲ့ အကုန်စီစဉ်ပြီးခဲ့ပြီးသား
ပါ. . . အန်တီသစ္စာ ဒီကိုလာတုန်းက အကုန်စီစဉ်သွားတာပါ. . . ”

“ . . . . . ”

“ကျွန်တော်. . . အခု. . . စကားသူရဲ့ အိမ်မှာပါ. . . ညနေ
ပိုင်းကျမှ မန္တလေးကို သွားကြမှာပါ. . . ”

“ . . . . . ”

“ဟင်! . . . ညီဘွား ရန်ကုန်ရောက်နေတာ. . . ဟုတ်လား
ဟာဗျာ. . . ညီဘွားတော်တော်နောက်တာပဲ. . . ဒါဆို. . . ကျွန်တော်တို့
နောက်ကနေ. . . ညီဘွားအကုန်တွေ့တာပေါ့. . . ”

“ . . . . . ”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ညီဘွား. . . အဲဒါဆို. . . ကျွန်တော်အခုပဲ
အဲဒီကို လာခဲ့ပါမယ်. . . ပရားဒို. . . ဟိုပုလဲရောင်. . . ဟုတ်ကဲ့. . .
. . . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . . . ”

စကားသူသည် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို စန္ဒရားကြီး နံဘေးရှိ
အလှတင်ခုံပေါ်မှ မာယာလူမျိုးတို့၏ ဟန်နှင့်အမိအရ ထုလုပ်ထား
သော လည်ပင်းရှည် ပန်းပုရုပ်အမဲလေးဆီသို့ ပို့ထားသော်လည်း နားကို
တော့ စွင့်ထားသည်။ နားထဲမှာ တိုးဝင်လာသော မိုးထက်မြင့်သူ၏
စကားတွေကို ဆက်စပ်တွေးမိလိုက်ရင်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွား
သည်။ နင်က အခုမှသိတာပါ မှင်စာပေပေါ့ရယ်. . . ကြည့်နေ. . . အဲဒီ
လျှို့ဝှက်တဲ့လူကို ဒီနေ့ငါအမိဖမ်းပြမယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာယာသည်အသက်ဝင်လာပြီဖြစ်၏။

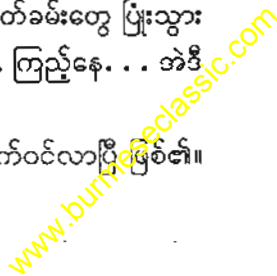
ခြံထဲသို့ ကားတွေဝင်ကာနီးမှာ နောက်ကြည့်မှန်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။ ပုလဲရောင် ပရားဒိုကြီးက မသိမသာ ပါလာဆဲပင်. . .
သူမကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

“အစီအစဉ်က ညနေမှပဲမန္တလေးကိုသွားမှာ မဟုတ်လား
စကားသူ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ပြောပါဦး”
ညှော်ခန်းမှာထိုင်လိုက်ရင်း မိုးထက်မြင့်သူက ပြောသည်။ ဖေဖေ
က အရိုးပြာအိုးကို စားပွဲပေါ်မှာ တယုတယတင်လိုက်သည်။

“ညနေမှသွားမှာပါ. . . ခဏနားပါဦး. . . အခု. . . ကျွန်မ
လမ်းမအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး လူဖမ်းစရာရှိတယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် မိုးထက်မြင့်သူ မျက်နှာတစ်ချက်ဖျက်
သွားသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် မိုးထက်မြင့်သူ၏ ဟန်းဖုန်းမှ အသံထွက်
လာသည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး သူ၏မျက်နှာမှာ ပို၍အိုစာသွားသည်။
မိုးထက်မြင့်သူ ဖုန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်လို! ပြောပါ. . . ညီဘွား. . . ကျွန်တော်မိုးထက်မြင့်သူပါ. . . ”

သူမသည် သူမ၏ဟန်းဖုန်းကိုနှိပ်လိုက်ရင်း အလိုမကျဟန်ပြုလျက် မိုးထက်မြင့်သူ၏ ရှေ့သို့ ရုတ်ခြည်းရောက်သွားသည်။ သူ့ဖုန်းကို ယောင် အမ်းအမ်းနှင့်ပေးလိုက်သည်။ သူမသည် မိုးထက်မြင့်သူ၏ ဟန်းဖုန်း သူမလက်ထဲရောက်သည်နှင့် အခုလေးတင်ဝင်လာခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ် အား ဖွင့်ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့တော့ သူမခံလိုက်ရပြီဟု နားလည်လိုက်၏။

“... ခုလေးတင် ဝင်လာတဲ့ ညီဘွားရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာတာ ဆိုရင်တော့ အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် စကားသူ... ညီဘွားက သတိ မလွတ်ဘူး မင်းတွေ့ရင် လမ်းဘေးက P.C.O ဖုန်းနံပါတ်ပဲ တွေ့လိမ့် မယ်...”

မိုးထက်မြင့်သူက ထေ့ပြုံးလေးတစ်ခုကို သွားခေါအုပ် နှုတ်ခမ်း ထက်မှာ ချိတ်ဆွဲလျက် လက်ကမ်းသည်။ သူမက ပါးလျလျအပြုံးတူ တစ်ခုနှင့် ရောစပ်လျက် မိုးထက်မြင့်သူ၏ဖုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့... မည်သူ့ကိုမျှ သံတော်ဦးမတင်ဘဲ ခြံဝသို့သုတ်သုတ် လှမ်းထွက် ခဲ့သည်။ ကိစ္စတိုင်းအတွက် သူမတွင် Plan-B ဆိုသည်မှာအမြဲရှိပါသည်။

ကျောက်လမ်းမထက်မှာ ခွာမြင့်ဖိနပ်လေး စီးထားသော မြေ ထောက်ဖြူလေးချစ်မိပြီ...။ ဝဲယာဟိုဘက်သည်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့် လိုက်၏။ တွေ့ပြီလေ... မိမိခြံနှင့် ခုနစ်ခြံလောက်ပဲ ဝေးရာမှာ ကား တစ်စီး ကျောက်ချထားသည်။

ပုလဲရောင်... ပရားခိုး...
သူမသည် ကားရိုရာသို့ သုတ်သုတ်လှမ်းလိုက်၏။
တွေ့ကြသေးတာပေါ့... လျှို့ဝှက်တဲ့လူရေ...။

ကားအနီးသို့ သူမရောက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူ

မရှိ ပိုပြီးသေချာစေရန် သူမကားနံဘေးထိ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိပါ ဒီလူဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်...။

“ကိုယ်သာခိုးစားရင်တော့ မင်းနဲ့အရင်မိမှာပဲ စကားသူ...”

နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သူမကိုယ်လေး ဆတ်ကနဲ တုန်သွားသည်။ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်အောက်မှာကွယ်၍ရပ်ရင်း ဖုန်းပြောနေသော နောင်လတ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမပျော်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့... ချက်ချင်းမှာပင် တစ်စုံ တစ်ရာကို စဉ်းစားမိလိုက်၍ မျက်မှောင်လေး ကျုံ့သွားကာ နံဘေးဝဲယာ ကို စူးစမ်းကြည့်နှင့် ရှာကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိုရှာနေတာလဲ စကားသူ... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“P.C.O...P.C.O လေ... ဒီနားမှာ အဲဒါကိုတွေ့လို့ ခုလေးတင် ဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ဒီလူကို ကျွန်မဖမ်းလို့ရပြီ...”

ကိုသည် ဘာမှန်းမသိသော နားမလည်နိုင်မှုများနှင့် အူလည် နှိုက်သွားသည်။ သူလည်း ယခုမှ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ပီစီအိုဖုန်း ဆိုင် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ပြီးတော့... ခေါင်းကုတ်သည်။

“စကားသူရယ်... မင်းတို့ရပ်ကွက်က လူချမ်းသာတွေချည့် နေကြတာလေ... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူက P.C.O ဖုန်းဆိုင်လာဖွင့် ချီးမလဲ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကျောင်းအစ်မရယ်”

ဟုတ်တာပေါ့... သူမအတွေးချော်သွားခြင်းပဲဖြစ်သည်။ သူမ သည် နောင်လတ်၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လိုက်၏။

“ကိုဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ... ကျွန်မဆီကို ဖုန်းကြိုပြီး ဘာလို့မဆက်တာလဲ... ကိုမှာကျွန်မ မသိအောင်လုပ်နေတဲ့အကြောင်း ငိစ္စတွေရှိနေတာလားကို...”

နောင်လတ် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ သူမ၏ ငြိုငြင် တို့ ပျာပျာသလဲ ထုချေလွှာတင်ရှာသည်။

“မနေ့ညနေက မင်းနဲ့ဖုန်းပြောပြီးကတည်းက ကိုယ်လိုက်လာတာ... မန္တလေးမှာ ခဏနားတယ်... မနက်ခုနစ်နာရီမှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်တယ်... ဒီမနက်ခင်းမှာ မင်းမေမေရဲ့ အရိုးပြာအိုးရောက်လာမယ်လို့ မင်းပြောခဲ့တာလေ... ဒီအချိန်မှာ မင်းနံဘေးမှာ ကိုရိုနေသင့်ပါတယ် စကားသူ... တွေ့ပြန်တော့လည်း နံဘေးမှာ မင်းဖေဖေ ရှိနေတော့ ကိုအနားမကပ်ရဲဘူးလေ... လေဆိပ်အထွက်ကတည်းက ကိုနောက်ကလိုက်လာခဲ့တာကွ။ ကိုယ့်ကားကို မြင်ရင်တော့ ကိုရောက်နေတာ မင်းသိမှာပဲဆိုပြီး နောက်ကလိုက်လာခဲ့တာ တော်သေးတယ်... မင်းကကိုယ့်ကားကိုမှတ်မိလို့...”

သူမသည် ကိုမျက်နှာကို စူးစူးကြည့်လိုက်၏။ ကိုမျက်နှာမှာ ဖုံးကွယ်မှုတွေ ဘာမျှမတွေ့ရ... တကယ့်အရိုးခံမျက်နှာ... သည် အခိုက်မှာပင် သူမ၏ Hand Phone မှ အသံထွက်လာ၏။ ဖေဖေ ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်နေသည်။ ဖေဖေဖုန်းခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဖေဖေ...”

“သမီးတယ်ရောက်သွားတာလဲ... ဒီမှာ မိုးထက်မြင့်သူလေ ပြန်တော့မလို့တဲ့... အဲဒါ... သမီးပြောစရာ ကိစ္စရှိသေးလား... တဲ့”

“မရှိပါဘူးဖေဖေ... ညနေလေးနာရီ မန္တလေးသွားမှာ... အဲဒီမတိုင်ခင် သူ့အမိပြန်လာမှာမဟုတ်လား...”

“မလိုက်တော့ဘူးသမီး... အခုသူ့ဘော့စ် ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်... တဲ့၊ အဲဒါသူ့ဘော့စ်ဆီ သွားတွေ့ပြီး သူပြန်လိုက်သွားတော့မယ်... တဲ့... ဒါဆို... သူနဲ့စကားပြောလိုက်ပါဦးသမီး”

ဖေဖေသည် ဖုန်းအား မိုးထက်မြင့်သူထံ ကမ်းပေးလိုက်သည် ဟု သူမသိလိုက်သည်။

“ဟယ်လို... မိုးထက်မြင့်သူ ခေါ် တိမ်ညွန့်စား ခေါ် တာထဲ”

သာ ခေါ် ကိုခိုင်းခိုင်းခန်းလှိုင်... အစစအရာရာ ခုလို ဦးဆောင်ကူညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်... နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် မိုးထက်မြင့်သူ... မင်္ဂလာပါ... လို့”

“မင်္ဂလာပါ စကားသူ...”

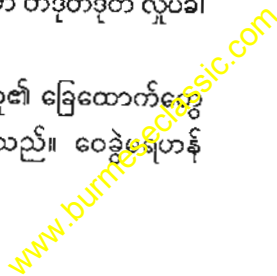
ဟင်... ဘယ်လိုလူလဲမသိ... ဒီတစ်ခွန်းပဲပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် ယခုသူ့ဘော့စ်ဆီသို့ သွားမည်ဆိုသော အသံကို ခေါင်းထဲမှာ လက်ကနဲ မြင်လိုက်မိသည်။ သူမသည် ကိုလက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကို... ကားပေါ်အမြန်တက်လိုက်ပါ... ကျွန်မ မိုးထက်မြင့်သူနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ချင်လို့...”

နောင်လတ် သဘောပေါက်သွားသည်။ ကားပေါ်သို့တက်ကာ ယာဉ်မောင်းနေရာမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမတွင် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် အကြံတစ်ခုရှိသည်။ မိုးထက်မြင့်သူ ထွက်လာပြီး ရပ်ထားသည့် သည် ကားကိုမြင်၍လာပြီးဆက်သွယ်လျှင် လျှို့ဝှက်သောသူ မည်သူဆိုသည်ကို သိရပြီဖြစ်သည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာထိုင်လျက် သူမ၏ ခြံရှေ့သို့ နှစ်ဦးသားမျက်တောင်မခတ် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

သည်အခိုက်မှာပင် မိုးထက်မြင့်သူသည် ခြံတံခါးမှ ထွက်လာ၏။ ကတ္တရာလမ်းမအစပ်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဝဲယာမျှော်ကြည့်သည်။ ဤတွင်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော နောင်လတ်၏ ကားကြီးကို တွေ့သွားသည်။ သူသည်ကားကြီးကို အကြာကြီးရပ်ကြည့်နေသည်။ စကားသူ၏ အိမ်ကိုသမင်လည်ပြန် တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့... ကားကြီးရှိရာသို့ သုတ်သုတ်လှမ်းလာသည်။ စကားသူ၏ ရင်မှာ တဒုတ်ဒုတ် လှုပ်ခါလာသည်။

ခြံနှစ်ခြံကျော်လှမ်းအပြီးမှာ မိုးထက်မြင့်သူ၏ ခြေထောက်တွေ တုန်ကန်ရပ်သွားသည်။ ကားကိုရပ်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဝေခွဲမရဟန်

ရှိသည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် အိပ်ထောင်ထဲမှ သူ့ Hand Phone ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့... နံပါတ်များကို နှိပ်သည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက် ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် သူ့ဘော့စ်မှလွဲပြီး မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်ပါ...။

သည်မှာပင် သူမတို့နှစ်ဦးကြားမှာ Hand Phone ခေါ်သံက ခုန်ပေါက်တက်လာသည်။ သူမ၏ Hand Phone မှ မဟုတ်ပါ။ နောင်လတ် ၏ Hand Phone မှ ဖြစ်သည်။ ကိုသည်ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားမှာ ချထားသော သူ့ဟန်းဖုန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ နံပါတ်တွေမြင်တော့ ကိုခန္ဓာကိုယ် ကြီးဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုမျက်နှာသည် မူပျက်ထိတ်လန့်နေသည်။ ကိုသည် သူ့ဟန်းဖုန်းကိုမကိုင်ရဲပါ။ သူမသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး နောင်လတ်၏ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ကဲ! မိုးထက်မြင့်သူ၏ ဘော့စ်ကိုသူမ ဖမ်းမိ လိုက်ပါပြီလား...။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ ကို”
သူမ ပြုံးထေ့ထေ့ မျက်နှာနှင့် ကိုယ့်ကိုမေးလိုက်သည်။
“တောင်ပန်ပါတယ်... နားမထောင်ပဲ ပိတ်လိုက်တာဟာ အကောင်ဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကိုနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ အခုအချိန်ထိ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထား တာတွေ ရှိသေးလို့လား... ဒီကရှေ့မှာ ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်ပြီးလုပ်မနေ ပါနဲ့တော့ကိုရယ်... ကိုကျေးဇူးတွေကျွန်မအပေါ်မှာအများကြီးပါ ကိုတို့ ကျွန်မအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဖေဖေကိုလည်း ဖွင့်ပြောလိုက် တော့မယ်... ကျွန်မအတွက် ဘာမသိညာမသိဘဝကနေ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ပြီးနောက်ကွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့သူက ကိုမှန်းသိရင်

ဖေဖေလည်း ဝမ်းသာရှာမှာလေ”

ကိုသည် ဝေခွဲရခက်သော မျက်နှာနှင့်သူမကိုကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အမွမ်းတင်တာ စောနေပါသေးတယ်စကားသူ၊ ကို စကားသူအတွက် ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်သေးပါဘူး... နည်းနည်း အချိန်လေး စောင့်ပေးပါ... မင်းကို နိုင်ငံကျော် အဆိုရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးချင်တယ်... အချိန်နည်း နည်းထပ်ပေးပါ အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းကိုဖွင့်ပြောပါမယ်... အဲဒီ အခါ ကျမှ ကျေးဇူးတင်ပါ စကားသူ”

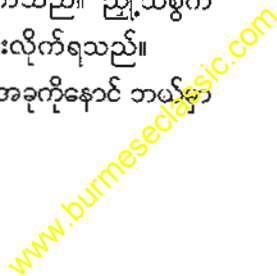
သည်အခိုက်မှာပင် ကိုဖုန်းမှ ထပ်မြည်လာသည်။ သူမသည် လက်ထဲမှ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

“စောစောက နံပါတ်ပဲ... ကျွန်မဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်ရမလဲကို”
ဒုတိယဗွီသက်ပြင်းချသံကို ကိုထံမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဖျော်စိတ် တွေ ပြည့်နေတော့ အခြားကိစ္စတွေကို သူမသတိမပြုမိခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သူမရင်ထဲမှာ အရမ်းကျေနပ်နေသည်လေ။

“မင်း... ဒေါသမဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ... ငါ့နာမည် စကားသူပါ ငါက ကိုနောင်လတ်ရဲ့ချစ်သူပါ... ငါတို့ မကြာ ခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ... နင်ကိုနောင်လတ်ဆီ နောက်ထပ် ဖုန်း မဆက်နဲ့တော့... အဲလိုအပြတ်ပြောလိုက်ပါ”

“ဘယ်လို! ကို... ကိုဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”
သူမအံ့ဩစွာ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။ သူမ၏လက်သည် ဖုန်းကို ဖွင့်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူမစပီကာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ညှိသံစွက် ကြည့်မြဲသောမိန်းကလေးတစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုနောင်... ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ? အခုကိုနောင် ဘယ်မှာ လဲဟင်...”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီအချိန်မှာမှ ဒီဖုန်းက ကိုဆီဝင်လာရ တယ်လို့. . .။ ပျော်စိတ်တွေ ကျဆင်းသွားသည်။ ကိုပြောခိုင်းသလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သူမဘယ်လိုမှ ပြန်ပြောစရာမလိုပါ။ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းပေါ့။ သူမဖုန်းကို နောင်လတ်ဆီပြန်ပေးလိုက်သည်။ သည်ကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းလေမည်မသိ။

“ကိုနောင်. . . ဘာဖြစ်လို့ စကားပြန်မပြောတာလဲ. . . အခု ဘယ်မှာလဲဟင်!”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကိုရောက်နေတာပါ. . . အခုကျွန်တော့် ချစ်သူနဲ့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပါ”

“ဪ. . . စကားသူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ. . . ကျွန်တော့်ချစ်သူ အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပါ. . . နောက်ကိုဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ”

ပြောအပြီးမှာ နောင်လတ်ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ယခုမှ တစ်စုံတစ်ယောက်အား သတိရလိုက်ကြသည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် သူရပ်နေသောနေရာမှာ မရှိတော့။ နှစ်ဦးသား လမ်းမကြီးတစ်ဘက်ရှိ ရှေ့တူရှုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လက်မတင်လေးပဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘယ် အချိန်က ရောက်လာပြီး ရပ်လိုက်မှန်းမသိသော ပုလဲရောင်ပရား ခိုးကြီး ပေါ်သို့ မိုးထက်မြင့်သူတက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝေါကနဲ မောင်းထွက် သွားသည်။ တစ်ခဏမျှသော အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ကားကြီးသည် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်လုလုနှင့် မှုန်ပြပြသာ မြင်ရတော့သည်။

ကိုသည် ယခုမှသတိဝင်သွားကာ ကားကိုသော့ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမသည် ပါဝါစီယာတိုင်ဘီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော နောင်လတ်၏ လက်ကို ဖွဖွအုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မလိုက်နဲ့တော့ကို အန္တရာယ်များတယ်၊ မမိနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ

ကျွန်မသိတယ်ကို”

“Sorry ပါ စကားသူ၊ ကိုကိုခွင့်လွှတ်ပါ. . . ”

ဒါဟာ နမိတ်ပြပုံရိပ်တစ်ခု မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ချစ်သူအတွက် နှလုံး သားနဲ့ရင်းတဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် အဲဒီလျှို့ဝှက်တဲ့နေ့အပေါ်မှာ ချစ်သူပေးတဲ့ အမှတ်တွေကို ငါဟာလိုက်မမိတဲ့သူ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု နောင်လတ်ရင် ထဲမှ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

Hand Phone မြည်သံ. . . စကားသူ၏ ဖုန်းမှဖြစ်သည်။ ဖုန်းနံ ပါတ်က စိမ်းနေသည်။ သူမဖုန်းဖွင့်လိုက်၏။ တစ်ဘက်မှ သတ္တုသံ စွက်စွက်နှင့် မိုးထက်မြင့်သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“စကားသူ၊ ငါကြားထဲကနေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ဘော့စ်ဟာ မင်းဆီက ဘာတစ်ခုမှ မမျှော်လင့်တဲ့ ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ ရှင်သန်တာပါ။ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ဘယ်တော့မှမကြိုးပမ်းပါနဲ့တော့၊ မင်းအနီးမှန် နေလို့ပါ။ လောလောလတ်လတ်မှာပဲ သူဟာ မင်းနဲ့အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပါ တယ်၊ မင်းလိုက်ကြည့်လည်း မတွေ့ရပါဘူး၊ ကားပေါ်မှာ သူပါမလာခဲ့ ဘူး၊ မင်းနဲ့အနီးဆုံးမှာပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်. . . ဒါပဲစကားသူ. . . ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ သူမသည် ကိုမျက်နှာအား အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုကလည်း သူမကိုငေးကြောင်လျက် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ကိုသည် သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း သူမအား အာရုံပြောင်းစေရန် ကေးလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။ “ဒီညနေဘယ်အချိန် မန္တလေး သွားမှာ လဲ စကားသူ” “ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ညနေပိုင်း နည်းနည်းစောသွား လိုက်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ခုနှစ်နာရီလောက်မှာ မင်းကွန်းဘက် သွားရင်းနဲ့ မေမေအရိုးပြာကို ရောဝတီရေအလျင်မှာ မျောချပေးရမယ်၊ ဧရာဝတီရဲ့ စိမ်းလဲ့တဲ့ရေအလျင်လို့ပဲ မေမေဘဝ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြပါစေ. . . လို့ ဆုတောင်းပေးရမယ်. . .။ ဖေဖေက

၁၂၆ နိကိုရဲ

တော့ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြပါစေ... ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ အတ္တကြီးတဲ့ ငှါလိုတဖောက်ကန်းမျိုးနဲ့ မဆုံတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်တဲ့ ..”

ဖေဖေဆိုသောစကားလုံးက သူမ၏စကားထဲမှာ ပါလာသည်။ အစကပြောခဲ့သော ကိုအား ဖေဖေထံအသိပေးမည်ဆိုသော စကားမှာလည်း အလိုအလျောက် ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၇)

နှင်းဆီမှာ . . .
 ပန်းရောင်ဟာ
 နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အချစ်. . . !
 အနီရောင်ဟာ
 Romantic ဖြစ်တဲ့အချစ်၊
 အနက်ရောင်ဟာ
 နက်နက်နဲနဲအရမ်းချစ်တဲ့အချစ်. . . !
 အဖြူရောင်ဟာ
 ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်အချစ်. . . !
 အဝါရောင်ဟာ
 Friend Ship...
 သူငယ်ချင်းအချစ် . . . !
 ကဲ! ခင်ဗျားရဲ့ရင်ထဲက
 နှင်းဆီပွင့်လေးဟာ
 ဘာအရောင်ရှိပါသလဲ ကိုယ့်ဆရာ?

အလှမ်းကွာ xx ယူဇနာများစွာ xx မိုင်ထောင်ချီဖြတ်သန်း
 xxx ခဲ့ xxx ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ xx ပင်လယ်များရဲ့ ရေစက်တွေ xxx
 တောင်တန်းထူသိပ် xx ဟိမဝန္တာ x တောင်တန်းထူရဲ့ မြေမှုန့်တွေ
 xx အားလုံးပေါင်းစု xx ထု xx ထည် xxx နှိုင်း xx ဆ xx မမီ xxx
 မမီခဲ့ပါ xxx စကြဝဠာ xx တိုက်အပေါင်းရဲ့ xx ကောင်းချီးပြု xx
 အ xx နှိုင်း xx မဲ့ xx အောင်လံစိုက် xx ထူ xx သစ္စာသူ xx မေမေ xx
 မျက်ဝန်းတွေ ပိတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ဆိုသည်းဖွင့်
 ထွက်လာသောအသံ ကြည်မြဲမြဲသည် လည်ချောင်းထဲမှမဟုတ် နှလုံး
 သားမှ လှိုက်အော်ပွင့်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါမည်။ ဆိုသည်းနေသော အာရုံ
 နှာ ဘာမျှမရှိ. . . ! ဟင်းလင်းပြင်သက်သက်. . . ! နောက်. . . ဆုံးစမဲ့
 ကောင်းကင်ပြာ. . . ! ပြုံးနေသော မေမေမျက်နှာ . . . ! ငြိမ်းလှလှ မီးစွယ်
 ဘစ်ခလို့ ဘဝရဲ့အချိန်မှာ မေမေအနီးမှာ လိုက်ပါပျော်မော ခဲ့ရသော
 ရေခြားမြေခြားဘဝစာမျက်နှာ ပုံရိပ်များ၊ အသည်းကင်ဆာတဲ့၊ ဝိညာဉ်
 နှင့်ခန္ဓာ တွဲဆက်ထားသော အပ်ချည်မျှင်ပမာဏကြီးစကလေး ဖြတ်က
 နဲ့ ပြတ်တောက်ရုန်းလွန်သွားချိန်မှာ ပင်လယ်ကြီးတွေ တောင်စွယ်တွေကို
 ဖြတ်ကျော်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး အိပ်ပျော်နေသော သူမ၏နဖူးဖြင့်အား

ဖွဲ့ဖွဲ့နမ်းရွိုက်နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သော မေမေ...။ ရေခြားမြေခြားမှာ ပင်ပန်းစီးကျခဲ့ရသော မေမေချွေးစက်များ၊ သူမတစ်သက်ပူပင် ကြောင့်ကျစရာမရှိအောင် မေမေလွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့သော ငွေကြေး ကြွယ်ဝမှုများ...။ ဖေဖေနှင့်အတူ မြစ်မင်းဧရာဝတီ၏ ရေသင်ဖြူမှာ ဖြန့်ချိခဲ့သော မေမေအရိုးပြာမှုန့်များနှင့် သားအဖနှစ်ဦး စီးကျခဲ့သော မျက်ရည်စများ...။ အားလုံးသည် အနှေးပြရိုက်ချက်တွေလို ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်မြင်ယောင်နေသည်။

မေမေ xx သစ္စာသူ xx မေမေ xx ကမ္ဘာအဆက်ဆက် xx သံသရာ xx အဆက်ဆက်မြဲ xx ခိုင် x နှလုံးသွေးဆက် xx ဆက် xx မေမေ xx သမီးတိုင်း xx မိခင်တိုင်းရဲ့ နှလုံးသွေး xx ဆက် xx ဆက်ခိုင်ချည် xx သစ္စာသူ xx သစ္စာသူ xx မေမေ xx

သိချင်းသံ ပြီးဆုံးသွားသည်။ တစ်ဆယ့်ရှစ်လက်သော တယော တို့မှ သံစဉ်တွေက ကမ္ဘာမြေကို သိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါ ပြင်းရှသံစဉ်တွေအဖြစ် ကြွတက်လာသည်။ မြန်မာ့ဂီတမှ ရေခင်းသံနှင့် မိုးခေါ်တေးသံရောစွတ် တီးခတ်နေသော စန္ဒရားနှစ်လုံးမှ သံစဉ်ဆန်းသည် ပြင်းလျှကြွတတ် လာသော တယောသံတွေအောက်မှာ တိုးဖျော့သွားသည်။ နောက်... တယောသံတွေလည်း တိုးဖျော့ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက်... နှလုံးအိမ် အား... စည်းချက်ကျ ပြင်းပြင်းလှိုက်လှိုက် ရိုက်ပုတ်နေသော ပဲ့တင်ဆံ စွက်ဒရမ်ရိုက်သံကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်းပါးလျှ ရပ်တန့်သွား၏။

စင်အောက်မှ ပရိတ်သတ်ကြီး၏ ဝေါကနဲ လက်ခုပ်သံတွေထ ထောင်ချီသော မြင်းရိုင်းတွေ၏ ခွာသံတွေလို ဖြောင်းဖြောင်းကြွလှံ တက်လာသည်။ မှေးပိတ်ထားသော သူမ၏မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လာသည်။ ပါးနှစ်ဘက်မှာ စီးကျနေသော မျက်ရည်စတွေနှင့်ပါလား...။ ဒဏ် ကလေး ရှက်သွား သောသူမ၏ မျက်နှာအပြည့်အား စင်၏တစ်ဘက် တစ်ချက်စီမှာ ရှိနေသော ပရိဂျက်တာကားချပ်ကြီးတွေပေါ်မှာ အထင်

အရှား မြင်နေရသည်။ သူမသည် လက်အုပ်ချီလျက် ပရိသတ်ကို ဦး ညွတ်လိုက်သည်။ “အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ”ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမ စင်ပေါ်မှဆင်းအသွားမှာ ပရိသတ်အားလုံး အပ်ကျသံမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ဆူညံဖြူဖြူကြွနေခဲ့သော Stage Show သည် ယခု တော့ သွေ့ခြောက်ငြိမ်သက်လျက်...။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ မော်ဒယ် များ၏ မိခင်မကြီးက မိုက်ခရိုဖုန်းရှေ့မှာရောက်လာသည်။ သည်တော့ မှ တခဏလေးမေ့နေသော ဂီတညလေးလည်း ပြန်လည်သက်ဝင်နိုးထ လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လျက် မိုးထက်မြင့်သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်ချက်ပြုံးသွားသည်။ သူ့ အပြုံးကို ဖေဖေချက်ချင်းဖမ်းဆုပ်ကာ အခွံခွတ်နိုင်ပါသည်။

“သုံးပေအောက်မှာ အသက်ရှူတဲ့ မိုးထက်ကဂျပ၊ မင်းဘော့စ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာတွေ့မိလိုက်လို့လဲ”

“အန်ကယ်လ် ဘယ်လိုဖမ်းမိလိုက်တာလဲ”

“ရန်ပုံငွေပွဲလို့ ဆိုပေမယ့် ဒီပွဲက သမီးအတွက် ရည်ရွယ်တဲ့ပွဲ ဆိုတာ ငါတို့မြင်တာပေါ့။ လူကိုမတွေ့ရပေမယ့် နောက်ကွယ်က သူ့ဘယ် လောက်ပင်ပန်းခဲ့ရမလဲ၊ ထောင့်ကိုစေ့နေတာပဲ၊ ‘သစ္စာသူ မေမေ’ဆိုတဲ့ သီချင်းကို သမီးဆိုနေတဲ့အချိန်မှာ နောက်ခံကားချပ်ကြီးပေါ်မှာ သစ္စာ သူရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေ၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သမီးကိုဖက်ငိုတာတွေ၊ စင်္ကာပူမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ခဲ့ကြတဲ့အမှတ်တရပုံရိပ်တွေ၊ နောက် ခွေးသူ တောင်းစားက သစ္စာသူရဲ့ အရိုးပြာအိုးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး လေယာဉ်ပေါ် က ဆင်းလာတဲ့ပုံတွေ၊ ချောမောခန့်ငြားတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးဟာ အခု ဆိုနေတဲ့ အဆိုတော်သမီးလေးနဲ့အတူ သစ္စာသူရဲ့ အရိုးပြာကို ဧရာဝတီ ရဲ့ ရေအလျှင်မှာ မျောခဲ့တဲ့ပုံတွေ၊ ကောင်းလိုက်တာ. . အဲဒါဟာ သီချင်း တစ်ပုဒ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် သေသေ ကြေကြေ စိတ်နှစ်ပြီး ရေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါပဲ”

သူမအံ့သြသွားသည်။ ဒါတွေ သူမကိုပင် အသိမပေးခဲ့ပါလား။ သီချင်းဆိုရင်းနှင့် သူမစိတ်တွေက မေမေဆီကိုပဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မျက်လုံးတွေမှိတ်ထားခဲ့တော့ နောက်ခံကားချပ်ပေါ်မှာ ဘာပုံရိပ်တွေ ထိုးပြနေမှန်း သူမမသိခဲ့ပါ။

“ဆက်ပြောပါဦးအန်ကယ်လ်၊ အန်ကယ်လ်စကားက ဆိုလိုရင်း တို့ မရောက်သေးပါဘူး”

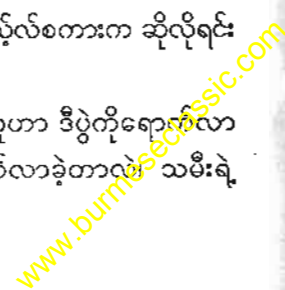
“အဲလို . . ပင်ပန်းကြီးစွာ စီစဉ်ခဲ့တဲ့သူဟာ ဒီပွဲကိုရောက်လာ ပြီးကြည့်နေမှာ အမှန်ပါပဲ၊ ဘာလို့သူမရောက်လာခဲ့တာလဲ၊ သမီးရဲ့

စတိတ်စင်၏ နောက်ဘက် အဆိုတော်များ နားခိုရာအခန်းမှာ သူမနားနေခိုက် မိုးထက်မြင့်သူသည် အနားသို့ ရောက်လာ၏။ သူနှင့် အတူ ဖေဖေလည်းပါလာသည်။ နှင်းရည်ဖျန်းသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဖေဖေမျက်နှာထက်မှာ တွေ့ရသည်။ သမီးချစ်အတွက် ပျော်ရိပ်တွေနှင့် အလန်းဆတ်ဆုံး ဖေဖေမျက်နှာ. . . သူမကြည့်နေရင်းနှင့် ဖေဖေ မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီကျလာပြန်သည်။ ရင်၌ကြည်နူးမှုတွေကြောင့် ဝေ့လိုက်စီးကျလာသော အပျော်မျက်ရည်များ . . .

“မေမေ့ကို သတိရလို့လား ဖေဖေ”

“အဲဒါလည်းပါပါတယ်. . . အဓိကကတော့ သမီးရဲ့ အောင်မြင် မှုအတွက်ပါ. . . ပြောရရင်တော့ သမီးကြိုးစားခဲ့သလို သမီးမေမေ ပေးထားခဲ့တဲ့ ပံ့ပိုးမှုတွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ပွဲစီစဉ်တဲ့ ဒီသုံးပေ အောက်မှာ အသက်ရှူတဲ့ကောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ အဓိက ကတော့ လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေနဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတဲ့လူ”

ဖေဖေစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ဖေဖေကို

အောင်မြင်မှုကို သူကြည့်နူးစွာကြည့်နေရမယ်လေ”

ဖေဖေစကားကြောင့် မိုးထက်မြင့်သူပြုံးသည်။ ဖေဖေအား ကရုဏာသက်စွာကြည့်သည်။

“ဘေ့စ်ရောက်လာခဲ့တာပေါ့၊ စကားသူဆိုကားနီးလေးမှာ ရောက် လာခဲ့တယ်၊ ပရိသတ်ထဲက ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ စကားသူဆိုပြီးလို့ ပရိသတ် သတ်ငြိမ်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်တယ်၊ နောင်တော်ကြီးတဲ့ ဒီအချိန်လေးကိုဆက်ပြီး ဆွဲထားတဲ့ နှစ်မိနစ် လောက် ပဲတဲ့၊ Presenter အစ်မကို အချိန်ဆွဲထားပေးတဲ့ . . .”

“ဟင်!”

သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အံ့သြငေးကြောင်သွားသည်။ ကြည့် စမ်းပါဦး၊ သူဟာ ငါ့အတွက် အဲလောက်ထိအောင် စိတ်နှစ်ထားတဲ့သူ လား၊ တွေးရင်းနှင့် စကားသူ၏ရင်သည် တလှုပ်လှုပ် ခုန်လှုပ်လာ၏။ ဤ ဖြစ်ရပ်သည် စကားသူ၏ နှလုံးအိမ်အား ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါသွားစေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ဦးခေါင်းကိုရမ်းခါရင်း မချီတင်ကနှင့် ညည်း ချင်းတစ်ခု ဆိုညည်းသည်။

“ငါအသက်နဲ့ချည်ပြီး ပြောရဲပါတယ်။ မတွေ့ဖူးဘူး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းမှာ သူ့အတွက်ပဲ အသက်ရှင် လုပ်ဆောင်နေတဲ့လူမျိုး၊ ဒီလိုလူမျိုးလောကကြီးမှာ တကယ်ရှိနေပါလား၊ ငါ့တစ်သက် မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူးကွာ”

သူမသည် ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . လူတစ်ယောက်အတွက် နှစ်မိနစ်ဆိုသော အချိန်သည် ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် သည်မျှလောက်ထိ အရေးကြီးလှပါလား၊ ပရိသတ်၏ ရင်ထဲမှာရောက်နေသည့်အချိန်မှာ အစီအစဉ်တင်ဆက်သူက နောက်ထပ်နာမည်ကြီးသူကိုသာ ချက်ချင်းတင်လိုက်ပါက ဘုရား ဘုရား၊ သူမတွေးရင်းနှင့် ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထသွားသည်။ သည်လူ ဘယ်သူလဲ။

သူမသည် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သီးသန့်ထားသည့် ဟန်းဖုန်း လေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ခြင်းများနှင့် နေစိမ့်နိုင်လွန်း သည့်အတွက် ကိုနေစိမ့်ဟု သူမခေါ်ဆိုသည့် သူထံသို့ဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ် လိုက်၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်သာသာက သူမ ဤလောကကို စိတ်ပျက် ခါးသီးခဲ့ဖူးပါသည်။ သစ္စာမဲ့သော နာမည်ကြီးသီချင်းရေးဆရာ တစ်ယောက် ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမ သိဆိုမည့် သီချင်းတွေအတွက် သီချင်းရေးခကို ဈေးကြီးပေး၍ အပ်ခဲ့သည်။ အခွေကြမ်းပင် စီစဉ်ပြီးကာမှ အဲဒီသီချင်း တွေက နာမည်ကြီးအဆိုတော်ထွက်လာသော ခွေထဲမှာ ပါလာသည်။ သူမစီစဉ်ကြိုးစားခဲ့သမျှသည် ဇီးရီးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တရားစွဲဆိုအမှု အခင်းလည်း သူမမလုပ်ချင်တော့။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် ဂီတ လောကကြီးကို စိတ်နာခဲ့သည်။ စိတ်ဓါတ်အကြီးအကျယ်ကျကာ ဘာတစ်ခု မှ မလုပ်တော့ဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့သည်။ သည်မှာပင်သူသည် ခိုထက်မြင့်သူကို ကြားခံဆက်သွယ်ရေးထား၍ ကျဆင်းနေသောသူမ၏ စိတ်ဓါတ်ကို မြှင့်တင်အားပေးခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့် သူမခွန်အားတွေ ပြည့်ခဲ့သည်။ စိတ်ဓါတ်ကို မီးဖုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇာမင်္ဂီငှက် တစ်ကောင် သည် အသက်မသေဘဲ မီးတောက်တွေထဲမှ ရုန်းကြွ ပျံတက် နိုင်ခဲ့ သည်။

သူက သီချင်းတွေရေးပြီး ပို့ခဲ့သည်။ သီချင်းရေးသော သူ့လက် သည် တကယ်ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက်ကပင် ဩချရမည့် လက် ဝါလား . . . သံစဉ်၊ စာသား၊ နုတ်စကအစ သူ့ပို့ပေးသည်။ သည်မှာပင် သူနှင့်သူမအရေးကြုံလျှင် ဆက်သွယ်နိုင်မည့် ဖုန်းတစ်လုံး စီစဉ်ခဲ့ကြ သည်။ သီချင်းကိစ္စမှလွဲ၍ တခြားဘာကိစ္စမှ မဆက်သွယ်ရ တူသော

www.burmeseclassic.com

၁၃၆ နီကိုရီ

စည်းကမ်းချက်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့သီချင်းတွေအတွက် တေးရေး နာမည် ဘယ်သူဆိုတာတပ်ဖို့ သူ့ကိုမေးတော့ မင်းတပ်ချင်တဲ့နာမည်တပ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သူသည် နေစိမ့်လွန်းသည့်အတွက် သူ့တေးရေး နာမည်ကို နေစိမ့်ဟု သူမနာမည်ပေးခဲ့သည်။

စကားသူသည် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သီးသန့်ထားသည့် ဟန်း ဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဤဖုန်းသည် ကိုနေစိမ့်တစ်ယောက် တည်းကိုသာ ဆက်သွယ်သောဖုန်းဖြစ်၍ ကိုနေစိမ့်ကိုင်တွယ်သည့် ယခု ဖုန်းမှာလည်း သူမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဆက်သွယ်သည့်ဖုန်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဘက်မှ ချက်ချင်းဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ပြောပါစကားသူ”

“ရှင်အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“ငါ ရန်ကုန်ကိုရောက်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ စကားသူ”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ။ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

တစ်ဘက်မှ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူသည် သူမအား မည်သို့ ပြန်ဖြေရမည်ကို စဉ်းစားချင့်တွက်နေဟန်ရှိသည်။

“ကျွန်မ . . . တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ၊ ဒီဖုန်းကို ခုချိန် ကစပြီး သီချင်းကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်ကြရအောင်ပါ” သူသည် အတန်ကြာ ချင့်ဆဲနေပြီးမှ ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့. . . ငါလည်းအဲဒါကို စဉ်းစားမိပါတယ်။ မင်းပြော တာ ငါလက်ခံပါတယ်”

“ရှင်အခုဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ။

ကျွန်မ ဒီလိုကြီးဆက်နေဖို့ အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ”

“စကားသူရယ်၊ ခဏလေးပဲ ရက်ပိုင်းလေးပဲ ငါ့ကိုအချိန်ပေးတဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရက်ပိုင်းလေးပါပဲ”

“ဘယ်နှစ်ရက်လဲ”

ပန်းသီး ပန်တုံး တစ်တုံးချဲ့ ဘိုင်အိုရပ်ပီ ၁၃၇

“သုံးလေးရက်ပဲ လိုတော့တာပါ။ ဪ ဘာလိုလိုနဲ့ မင်းနဲ့ ဆုံခဲ့တာ လေးနှစ်တောင်ပြည့်တော့မှာပါလား. . . ။ ဘာမှမကြာလိုက် သလိုပဲကွာနော. . . .”

“ဒီနှစ်က Leap Year ရက်ထပ်နှစ်လေ။ ရှင်သိပါတယ် ကျွန်မ ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉)မှာ မွေးတယ်ဆိုတာ၊ လေးနှစ်မှာ တစ်ခါပဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်မမွေးနေ့မှာ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်တယ်. . .”

“အဲဒါကြောင့် သုံးရက်လောက်ပဲ လိုတော့တာလို့. . . ငါပြော တာပါ။ မင်းမွေးနေ့ရောက်တာနဲ့ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းအလိုလို သိသွားမှာပါ စကားသူ . . .”

“ငါလည်း မင်းကိုတောင်းဆိုစရာတစ်ခုရှိပါတယ်။ မင်းနဲ့ငါဟာ ငယ်ကတည်းက သိခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ဆိုတာ ငါတို့ ကြားမှာ စိမ်းနေတယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ငါတို့တွေ နင်နဲ့ငါနဲ့ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုံးကို ပြောင်းပြီးသုံးကြမယ် စကားသူ . . .”

“ကောင်းပါတယ် . . ကျွန်မလည်း အဲ ငါလည်း နင့်ကို ရင်ထဲ တ တကယ်ခင်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေတာပါ. . .”

သူ၏ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်လိုက်သံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားလိုက်ရ သည်။ သူလည်း ပျော်ရွှင်နေပါလိမ့်မည်။

“ပြောရဦးမယ် . . ငါ နင့်အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်၊ နင့်အတွက် အတိတ်စိမ်းပေးလိုက်မယ် . . ။ အဲဒီ သီချင်း နင်တွေ့ရင် ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်သိမှာပဲ . . ။ အခွေကြမ်းနဲ့ စာသားတွေ နုတ်စိ ဘွေ ငါနောင်တော်ကြီးဆိုမှာ ပေးထားတယ် . . ။ ခဏနေရင် နင့်လက်ထဲ ရောက်လိမ့်မယ် . . .”

“အဲဒါဆို ကျွန်မ အရမ်း . . အဲ ငါအရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ သီချင်းအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြပါလား . . .”

“အကြောင်းအရာလေးက နည်းနည်းဆန်းလိမ့်မယ် . . ။”

၁၃၈ နီကိုရဲ

ဒီလိုကွာ . . ဖေဖော်ဝါရီ (၂၉) မှာ မွေးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့မွေးနေ့မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်း ကောင်လေးကို ပန်းသီးတစ်လုံး ကျွေးတယ် . . ကောင်လေးဟာ အဲဒီပန်းသီးလေးကို မစားပဲ . . ချက်ချင်းပဲ ယိုးဒယားကိုပို့ပြီး ဖန်တုံးလေးထဲ ထည့်ထားတယ် . . . ၊ အဲဒီပန်းသီးလေးဟာ မပုပ်မသိုးပဲ ကောင်လေးရဲ့ စန္ဒရားပေါ်မှာ အခုအချိန်ထိ ရှိနေတာလေ . . အဲဒီအကြောင်းပါ . . ”

“အယ် . . နည်းနည်းလေး ဆန်းတယ်နော် . . နင်ဘယ်လို စဉ်းစားလဲ”

“စကားသူ . . နင်နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား . . အဲဒါ . . နင်နဲ့ ငါလေ . . ”

သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သ . . သီချင်းနာမည် နင်ဘယ်လို ပေးထားလဲဟင်”

သူမ ယောက်ယက်ခတ်အတွေးစတွေ ရစ်ချည်သွားသည်။ သည်မှာပင် သူ့အဖြေကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ပန်းသီးဖန်တုံးတစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ . . တဲ့”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားသော်လည်း ဖုန်းကိုကိုင်ကာ သူမ ငေးကြောင်စဉ်းစားနေဆဲ . . . ၊

သည်မှာပင် . . သူမတို့ နားနေရာခန်းဝမှ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဟင်! ကို . . ကို ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

နောင်လတ် မဖြေ . . ။

ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ကြည့်နေ၏။

နံနက်တွင် သူမအား ဖွင့်ပြောမည့်အကြောင်းချင်းရာတစ်ခု နောင်လတ်နှင့် ပါလာသည်။ သူမပျော်ရွှင်စေမည့် ဝန်ခံစကားဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၈)

အချစ်မှာ
မီးတောက်တစ်ခု
အချိန်မရွေး ထ,တောက်ပြီး
လောင်ကျွမ်းတတ်ပါတယ် . . .။

မီးတောက်ဆိုတာ . . . ရှိတာမဟုတ်ရင်တော့
မီးခိုးအူပြီးမှသာ
ထတောက်တတ်တာပါ. . .

ဆိုမှီးက . . .
“မီးမမွေးဘဲနဲ့တော့ ခေါင်းတိုင်ကလည်း
မီးခိုးမအူပါဘူး” . . . တဲ့။

ကဲ! ကိုယ့်ဆရာသာဆိုရင် . . .
မီးခိုးအူတုန်းမှာ ငြိမ်းမလား ?
မီးတောက်ဖြစ်မှ ငြိမ်းမလား ?
မီးခိုးအူနေတာကိုရော . . .
မြင်ပါရဲ့လား ?
မီးမွေးသူကိုရော မြင်ပါရဲ့လား ?

ကိုက ပြုံးနေသည်။ ကိုအပြုံးသည် ဒီညမှာတော့ အတောက်ပဆုံး ကြယ်တစ်ပွင့်ပါပဲ . . ။ ကိုသည် ဖေဖေကို အရင်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူမကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပါ . . စကားသူ၊ ဒီညကတော့ မင်းရဲ့ ညပါပဲ . . ။ ပရိသတ်ထဲကနေပြီး ကိုကြည့်နေခဲ့တာ . . ။ ကို ကြက်သီးတွေတောင်ထတယ် . . ။ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် မင်းနဲ့ ထပ်တူကြည့်နူးမိပါတယ် စကားသူ . . ”

“ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ . . ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“မင်းက အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူလေ . . အလုပ်တစ်ခု ပိုသွားမှာ စိုးလို့ကို ဖုန်းမဆက်တာပါ . . ”

ကိုသည် သူမထံမှ အကြည့်လွှဲကာ ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်လ် နေကောင်းတယ်နော် . . ”

“ကောင်းပါတယ် . . မောင်နောင်လတ် . . ။ ရန်ကုန်ကိုလာတာ စကားသူပါတဲ့ရိုးပွဲကို လာကြည့်ဖို့သက်သက်ပဲလား . . မောင်နောင်လတ် . . ”

“ဆိုပါတော့ အန်ကယ်လ် . . ။ အဲဒါဟာအဓိကအချက်ပါပဲ”

“အို . . အားနာစရာကွယ် . . ။ မင်းရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ အန်ကယ်တို့အတွက် ပေးလိုက်ရပြီပေါ့ . . ။”

“အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်လ် . . နက်ဖြန် မနက်ကျရင် လိုင်စင်ကိစ္စလေးတစ်ခု နေပြည်တော်မှာ ထုတ်ယူရမယ့် အလုပ်လေးလည်း တစ်ခါတည်း ပြီးပြတ်သွားအောင်လို့ပါ . . ”

ကိုအပေါ်တွင် ဖေဖေသည် အမြင်ကြည်လင်မှု မရှိသည်ကို သူမ သိပါသည်။ မနှစ်က ကိုအားဖေဖေနှင့် တွေ့ပေးခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ဖေဖေသည် ကိုအား မကျေလည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုတွေ့တိုင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဘယ်တော့မှ မပြော . . ။ ဖေဖေ စကားတွေတ ဘယ်တော့မှ မဖြောင့် . . ။ အမြဲတစေ ထေ့ထေ့ရိရိနှင့် . . ။ သူမပင် ကြားက အားနာရသည့်အဖြစ် . . ။ သူမ မျက်နှာကြောင့်သာ ကိုက သည်းခံနေခြင်း ဖြစ်ပါမည်။

ကိုသည် မိုးထက်မြင့်သူတက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

မိုးထက်မြင့်သူသည် ကိုအား မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လျှက် စူးစူးကြီး ကြည့်နေ၏။ ဒုက္ခပါလား . . . ။ သူက ဖေဖေထက်ပင် ဆိုးနေသည်။ စင်စစ် . . ကိုတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မနှစ်မြို့နိုင်စရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိပါ။ ကိုနှင့် မိုးထက်မြင့်သူသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစူးကြည့်နေကြသည်။ သည်မှာပင် ဖေဖေက ကြားဝင်လာသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . သုံးပေအောက် အသက်နှစ်ခု
လျပုရေ . . . မမြင်ဘူးရင် ကြည့်ထားဗျ . . . သူ့နာမည်က မောင်နောင်လတ်
. . . တဲ့၊ စကားသူရဲ့ ချစ်သူပေါ့ . . . မောင်နောင်လတ် သူက မိုးထက်
မြင့်သူ . . . တဲ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် . . . ကျွန်တော် နောင်လတ်ပါ”
ကိုကတော့ စီးပွားရေးသမားပီပီ လောကဝတ်ကို ကျေသည်။
မကျေလေသူမှာ မိုးထက်မြင့်သူဖြစ်သည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် ကို ကမ်း
ပေးသောလက်ကို ပြန်လည် ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိ။ ခပ်ထေ့ထေ့
တုံ့ပြန်သည်။

“သိပြီးသားလူတွေ . . . ဘာမှမသိဟန်ဆောင်ပြီး ပြဇာတ်က
နေစရာ မလိုဘူး . . . ကိုနောင် . . . မင်း အတင့်ရဲလှချည့်လား၊ အတင့်
ရဲတာလား . . . ဒါမှမဟုတ် မိုးထက်မြင့်သူဆိုတဲ့ကောင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့
မလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား . . . ”

ဘာလဲ? သူတို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ? သူမသည် မိုးထက်
မြင့်သူကို တစ်လှည့် ကိုကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဘာပြောရမည် မသိ
အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုသည် လူယဉ်ကျေးတစ်ဦးဟန်နှင့် မာန်မာန်ကို
သတိပြုထိန်းချုပ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြာကြီး ဆိုင်ကြည့်နေကြ
သည်။ မိုးထက်မြင့်သူ၏ခေါင်းထဲမှာ အချက်အလက်တွေကို ချရေးပြီး
ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် တွက်နေသည်ကို သူမ မြင်မိလိုက်သည်။ ပေါင်းလာတာ
ကြာပြီပဲလေ . . .

ကိုအား စိုက်စိုက်ကြီးကြည့်နေသော မိုးထက်မြင့်သူ၏ မျက်လုံး
တွေ ပြေလျော့သွားသည်။ မျက်နှာလည်း ပြေလျော့သွားသည်။ ပြီးတော့
. . . သွားခေါအုပ်နှုတ်ခမ်းကြီး ပြုံးသွားသည်။ ပြီးတော့ . . . ကိုမျက်နှာကို

သက်ညှိုးထိုးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ့်
အုလို့က်သည်းလို့က်ကြီးပါပဲ . . .

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . ကြည့်စမ်း စကားသူ . . . ဟား
ဟား ဟား ဒီကောင် . . . ငါ ကျပ်လိုက်တာ . . . တကယ်မှတ်ပြီး
ကြောင်သွားတာလေ . . . ဟားဟား”

ကြည့် . . . ဒီလူ . . . အကျင့်က တစ်စက်လေးမှ မပျောက် . . .
အကြောင်ရိုက်ပြီး ကိုကို အတည်ပေါက် နောက်ပြောင်လိုက်တာတဲ့ . . .
သည်တော့မှ ကိုနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်။

“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျား အတော်နောက်တဲ့သူပဲ . . . ကျွန်တော့်
မှာ ကြောင်သွားတာပဲ . . . ဘာများ ဖြစ်သွားတာလဲလို့ . . . ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား . . . စကားသူရဲ့ ချစ်သူဆိုလို့
နောက်တာပါ ငါ့လူရာ . . . မင်္ဂလာပါကွာ . . . ငါ့နာမည် မိုးထက်မြင့်သူ
ပါ . . . ”

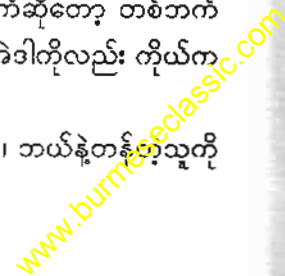
မိုးထက်မြင့်သူက သူ့ဘယ်လက်ကိုထုတ်ကာ ကမ်းသည်။
သူက ဘယ်လက်ဆိုတော့ ကိုကလည်း ဘယ်လက်ပဲပေါ့ . . . သူမ
သတိပြုမိလိုက်သည်။ မိုးထက်မြင့်သူ၏ မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး
လိုက်ဖက်ကြည့်နေမိ၏။ သူမရှေ့မှာတော့ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးချင်း
ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်နေသော ယောက်ျားသားနှစ်ဦး . . .

“ခင်ဗျားက ဘယ်သန်လား မိုးထက်မြင့်သူ”

“ညာသန်ပါ . . . ဒါပေမဲ့ တုံ့ပြန်မှုမှာတော့ ညာနဲ့တန်တဲ့သူ
တာ ညာပေါ့ . . . ဘယ်နဲ့တန်တဲ့သူဟာ ဘယ်ပေါ့ . . . ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကိုယ်က ဘယ်လက်ဆိုတော့ တစ်ဘက်
ကလည်း ဘယ်နဲ့ပဲ ပြန်နှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့ . . . အဲဒါကိုလည်း ကိုယ်က
စဉ်းစားမိမှာပေါ့ဗျာ . . . ”

“No .. No.. ကိုယ်ကသာ အဓိကပါ . . . ဘယ်နဲ့တန်တဲ့သူတို့

ညာနဲ့မနှုတ်ဆက်မိဖို့သာ အဓိကပါ . . . ဘယ်နဲ့တန်တဲ့သူကို ဘယ်
နှုတ်ဆက်လိုက်ကတည်းက ကိုယ့်ဘက်က စီးသွားပြီးပြီလေ . . . ”

ကို မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ကိုနှုတ်ဆက်
တွေ ပြီးသွားကာ ဖေဖေဘက်လှည့် စစ်ကူခေါ်သည်။

“အန်ကယ်ရေ . . . ကူပါဦး . . . အန်ကယ်လူက သုံးပေအောင်
မှာ အသက်ရှူလို့သာ တော်တော့တယ် . . . သူများလို ပေမီဒေါက်ခီ
ဆို မလွယ်ဘူး အန်ကယ် . . . ”

မိုးထက်မြင့်သူ ဟက်ကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ စကား အနှစ်
ဖို့ ကိုသည် သူတစ်ပါး၏ အားနည်းချက်ကို ယခုလို မထိုးနှက်သင့်
မိုးထက်မြင့်သူ ဘာပြန်ပြောမည် ထင်ပါသနည်း။

“မင်းကို သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်ဖို့ ပြောချင်တယ် . . .

ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေက ဂျပေတွေက နဂိုလီယံလည်း
ဂျပေပဲ . . . ဟစ်တလာလည်း ဂျပေပဲက နောင်လတ်ရ . . . ”

“ခင်ဗျားလောက်ပုလား . . . မိုးထက်မြင့်သူ . . . ”

“ပုတာပေါ့ . . . အတိအကျသိရအောင် ငါတောင် မင်း
သူတို့နောက်လိုက်သွားခိုင်းပြီး တိုင်းခိုင်းမလို့ . . . ”

ကိုသည် စကားအရာမှာ မိုးထက်မြင့်သူအား ဘယ်လိုမှ လိုက်
မမီနိုင်ပါ . . . ကိုယ်က ဘယ်လက်ဖမိုးပေါ်မှာ ညာလက်ဖဝါးထပ်လည်
ဦးညွတ်ပြပြီး မှင်စာပေပေါ်အား အရှုံးပေးလိုက်သည်။ မိုးထက်မြင့်သူ
ကလည်း ကိုကို ပြန်လည်ဦးညွတ်သည်။

“ငါဟာ . . . မှန်တစ်ချပ်ပါ နောင်လတ် . . . အဲဒါကို မင်းသိ
ဒါသည် မိုးထက်မြင့်သူ တည်တည်ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်
သည်။ သူမသည် မိုးထက်မြင့်သူ၏ မျက်လုံးတွေကို လိုက်ဖက်ကြည့်
၏။ ကိုနှင့် မိုးထက်မြင့်သူကြားတွင် သူမမသိသော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု
ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ကိုက သူမဘက်လှည့်ကာ ပြောပြသည်။

“ဒီညမှာ မင်းကို ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပြမလို့ပါ . . .
အဲဒီပစ္စည်းလေး ကိုယ့်ကားထဲမှာ ပါလာခဲ့တယ် . . . အဲဒီ ပစ္စည်းလေး
ထဲမှာ မင်းရော ကိုရော အတူရှိနေတာလေ . . . မနက်ကျမှ အဲဒါလေး
နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာလေးကို ပြောပြမလို့ ရည်ရွယ်တာပါ စကားသူ . . .
ကိုကို ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ . . . ကိုကားဆီကို ခဏလေး
လိုက်ခဲ့ပါ . . . ”

“ရပါတယ် ကို . . . သွားမယ်လေ . . . ”

သူမ ဖေဖေနှင့် မိုးထက်မြင့်သူဘက်လှည့်ကာ ခွင့်တောင်း
လိုက်သည်။ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခွင့်ပြုသည်။ နှစ်ဦးသား ဖေဖေ
တို့ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ခဏထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမသည် ကိုလက်မောင်း
ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ ဦးခေါင်းကို အသာမိန့် လိုက်သည်။

“ဘာပစ္စည်းလေးပြမလို့လဲ . . . ကို”

“မင်းအရမ်းအံ့ဩသွားမှာပဲ . . . ဖန်တုံးလေးတစ်တုံးပါ . . .
အဲဒီအထဲမှာ . . . တကယ့် ပန်းသီးအစစ်တစ်လုံး ကိုယ်ထည့်
ထားတာလေ . . . ”

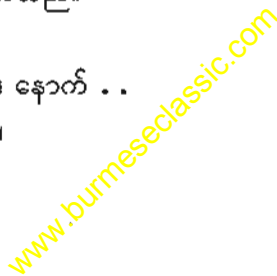
“ဟင်!”

ကြားလိုက်ရသော ကိုစကားကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ
မှာ မြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အံ့ဩခြင်း ဝမ်းသာခြင်း
လျှပ်စီးတွေ လှိုင်းလုံးတွေပေါ်မှာ သူမလေဟုန်စီးနင်း လွင့်ပါသွားသည်။
ဒါဆို . . . ကို . . . ကိုသည် . . .

သူမသည် ရင်မှာလှိုက်တက်လာသော ပျော်စိတ်တွေကို မထိန်း
ချုပ်နိုင်တော့ပဲ . . . ကိုအား ဖက်တွယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါ . . . ဘာလုပ်တာလဲ စကားသူ”

အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသောအသံ . . . နောက် . . .
မိုးထက်မြင့်သူ၏ ဒေါသမျက်နှာ . . .

သူမ . . ကိုအား ဖက်တွယ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်သည်။

“မိုးထက်မြင့်သူ . . ဒါ . . ဒါ တစ်ခြားလူမဟုတ်ဘူး . . ဟင် ရှင်လည်း သိခဲ့ပြီးသားလေ . . ”

“မင်းတို့ ပြောနေတာ ငါ အစအဆုံးကြားပါတယ် . . ငါလည်း မင်းတို့နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့တာပဲလေ . . မင်းကို မင်းထိန်းပါ စကားသူ . . သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို မင်းဟာ နေလို့မရ တော့ဘူး . . ဒီကရှေ့ . . မင်းရဲ့ဘေးမှာ မျက်လုံးတွေက အများကြီးရှိနေ ပြီဆိုတာ သတိထားဦး . . ”

သည်အခိုက်မှာပင် . .

နားနေခန်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အရိပ်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားပဲ မေ့လျော့နေပြီဖြစ်သူ နှစ်ယောက် . .

ပိတောက်ခက်နှင့် သူ့အမျိုးသား . .

ပိတောက်ခက်ကိုမြင်တော့ ကိုမျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းသွားသည်။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ . . ဆောက်တည် ရာမဲ့ သွားသည့်ပုံ . . ကိုသည် ပိတောက်ခက်၏ လက်ထဲမှ အဖြူရောင် စာအိတ်ကြီးကို တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ကြည့်နေ၏။

“ကို . . လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ . . ကို . . ကို သွားမယ် စကားသူ . . ”

ကိုသည် ပြေးထွက်သွား၏။

“ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ် နောင်လတ် . . ”

မိုးထက်မြင့်သူလည်း ကိုနောက်မှ အတူလိုက်ပါသွားသည်။ သည်ညမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီမသိ။

ငေးရပ်နေသော သူမအနီးသို့ ပိတောက်ခက်နှင့် သူ့အမျိုးသား ရောက်လာသည်။

ဖေဖေလည်း ရောက်လာသည်။

ပိတောက်ခက်သည် လက်ထဲမှကိုင်ထားသော စာအိတ်ကြီးအား သူမထံသို့ ပေးလိုက်သည်။ အေးစက်သော ဆောင်းညလယ်မှ သည်မိန်းမ ၏ အေးစက်သော မျက်လုံးစိမ်းများ . .

“ဒီညဟာ နင့်ရဲ့ ညပါပဲ . . ပရိသတ်ရဲ့ အချစ်ကို နင်ရလိုက် ပြန်ပြီ . . အောင်မြင်ခြင်းတွေ နင်ရလိုက်ပြန်ပြီ စကားသူ . .

လာမယ့် နင့်ရဲ့မွေးနေ့မှာ ကိုနောင်ဟာ နင့်ကို လက်ထပ်မယ် . . တဲ့ . . ဒီညမှာ နင့်ကို သူဖွင့်ပြောမှာလေ . . ငါအချိန်မီ လိုက်လာခဲ့ တာ . . ဒါ . . ငါနဲ့ နောင်လတ်ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် . . ဒါဟာ မိတ္တူပဲ . . အစစ်ကို ငါကိုင်ထားတယ် စကားသူ”

စာအိတ်ထဲမှာ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဖြန့်ကြည့်နေရင်း သူမ ချက်ဝန်းတွေ ဝေဝါးလာသည်။ စာရွက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ တပေါက် ပေါက် ကျဆင်းလာသည်။ နှလုံးသည်ပွတ်သည် တစ်စစီ ကွဲကြွေလျက် . . . တသိမ့်သိမ့်ရွိုက်ငိုရင်း သူမဒူးတွေ ညွတ်ကျသွားသည်။

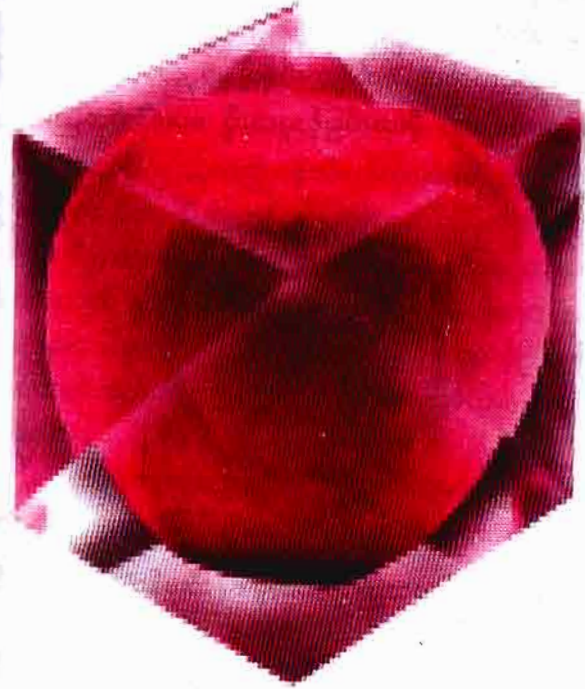
“မင်းတို့ ပြန်ကြပါတော့ကွာ”ဟူသော ဖေဖေ၏ မချီတင်ကံ ပြောသံကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

စိမ်းမြ မြက်ခင်းလွှာသည် ညနင်းစက်တွေနှင့် စိုလက်နေသည်။ နှင်းသက်လေသည် အေးစက်လက်ချောင်းတွေနှင့် ဟန်ရှေပြနေသည်။ ညသည် အေးစက်ခြုံလွှာအောက်မှာ . . .။

၂၀၁၂ ဖော်ဖော်ဝါရီ ၂၆ ဟု အမည်တပ်ထားသော သည်ညသည် စကားသူ၏ ညဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏အသည်းစိုင်းတွေ ကွဲအက်ကြေမှုခဲ့ရသောညလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှန်ဆို သူသည် ကားကို ဦးတည်ရာ မဲ့စွာ မောင်းနေမိမည်ဖြစ်သော်လည်း နံဘေးမှာထိုင်နေသော မိုးထက်မြင့်သူကခွင့်မပြု . . .။ မိုးထက်မြင့်သူသည် သူ့ထံမှကားသော့ယူထားခဲ့သည်။

နောင်လတ်သည် ကားစတီရာရင်ဘီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီနေသည်။ မိုးထက်မြင့်သူသည် နောင်လတ်အား ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေ၏။

ပန်းသီးဖန်တုံး

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် . . စကားသူကို သိပ်ချစ်ပါတယ် . . မခွန်သူ နိုင်အောင် ချစ်တာပါ . . ခင်ဗျားလည်း မြင်ခဲ့မှာပါ . . ကျွန်တော်ဟောဒီ ပန်းသီးဖန်တုံးလေးကို သူ့တို့ပြမယ်ဆိုတော့ . . အံ့ဩဖွယ် ဖျော်သွားတဲ့သူပုံစံ . . သူ့ဖျော်သွားတဲ့ အဲဒီပုံစံဟာ ကျွန်တော့် အိမ်တစ်ခုလုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ . . အဲဒီမှာပဲ ငါ့အဖေ ပြုလို့ . . သိလိုက်တာပါ”

နောင်လတ်က ဒက်ချ်ဘုတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ပန်းဖန်တုံးလေးကိုယူကာ မိုးထက်မြင့်သူထံသို့ ပေးလိုက်သည်။

မိုးထက်မြင့်သူသည် လက်ထဲမှ ပန်းသီးဖန်တုံးလေးကို ကိုင်ပြီး လိုက်ရင်း ဦးခေါင်းကိုညိတ်ကာ သံဝေဂ စကားဆိုသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က မိုးထက်မြင့်သူဆိုတဲ့ ဓမ္မသလို ဝေဒကောင်ဟာ သာမန်ပန်းသီးလေးတစ်လုံးကို ရေခဲဗူးထဲထည့်ပြီး လေယာဉ်ကြီးစီး ဘန်ကောက်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဘန်ကောက်က ဆရာကြီးတွေတောင် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာ အဲဒီပန်းသီးလေးကို ဘယ်သောအခါမှ မပုပ်မသိုးမပျက်စီးအောင်

ဖန်တုံးထဲ ထည့်ခဲ့တာပဲ . . ဒါဟာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ ဓမ္မသွပ်တဲ့ အချစ်တစ်ခုပါပဲ . . ဒီအောက်ခြေပိုင်းမှာ ရက်စွဲနဲ့ သူ့လက်မှတ်လေး ပါတယ် . . အတွင်းထဲမှာ . . အဲဒါဟာလည်း ဘယ်လိုမှ မပျက်ပြယ် နိုင်တဲ့အရာပါ . . ဒါကိုလည်း ငါတို့ သတိမပြုဘဲထားလို့ မရပါဘူး . . အခုတော့ ဒီဖန်တုံးလေးဟာ မင်းရဲ့ နှလုံးသားကို ခွဲကြေပစ်လိုက် ပြီပဲ နောင်လတ်ရေ . . ဒီဖန်တုံးလေးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက် တော့မယ် . . အမှန်တော့ အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ အပြစ်ပါပဲ . . ”

မိုးထက်မြင့်သူသည် ပန်းသီးဖန်တုံးလေးကို သူ့ဂျာကင် အိတ်ထဲ သို့ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါ ကတိပေးပါတယ် နောင်လတ် . . ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံး ငါ့စကားသူကို ရှင်းမပြပါဘူး၊ ကံတရား . . အဲ . . မဟုတ်ဘူး စကားသူ ရဲ့ မင်းအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှု . . အဲဒါကိုပဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ . . ငါ့ဘယ်ဘက်မှမပါဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ် . . မင်းကံကောင်း ခါစေကော . . ”

တဖွဲဖွဲကျနေသော နှင်းတွေအောက်မှာ ရွှေ့ရွှေ့ လှမ်းထွက် သွားသော မိုးထက်မြင့်သူအား နောင်လတ် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

နံနက်ခင်းမှာတော့ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် ပီတောက်ခက်၏ အမျိုးသား ရောက်လာသည်။ သူသည် ဖေဖေနှင့်အတူ ခြံထဲမှာ စကား ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ သူမနှင့် သုံးဦးသားစကားပြောသည်။

“သူ့နာမည်က အုပ်စိုးသာ . . တဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ သူက အရေးပါ သယ်၊ သူကသမီးကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါလိမ့်မယ်သမီး”

“အပေးအယူ ကတိကဝတ်တွေ ရှိသလား ဖေဖေ . . အဲဒီလို

ဆိုရင်တော့ သမီး လက်မခံဘူး . . .”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး . . . တစ်ဘက်သားရဲ့ မင်းအပေါ် မှာထားတဲ့မေတ္တာကို ဘာလို့စော်ကားရတာလဲ”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး အော်သည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး သူမ လန့်သွားသည်။ အုပ်စိုးသာကတော့ မထိတရိလေးပဲပြုံးပြီး ဖေဖေကို လက်ကာပြသည်။ ပြီးတော့ သူမကို ကြည့်သည်။

“နောင်လတ်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းပါ စကားသူ . . . ငါ့ဆီ အပတ် တိုင်း လာလာလည်ရင်းနဲ့ ငါအထိန်းအသိမ်းညှို့လို့ ပိတောက်ခက်ရဲ့ မာယာထဲမှာ ပါသွားရတာပါ . . . အဲဒီကိစ္စတွေ ငါမသိခဲ့ပါဘူး။ ငါ့မှာ အဲဒီအပြစ်ရှိပါတယ် . . . ပိတောက်ခက်ကို ငါတာဝန်ယူပါတယ် . . . ဒီတစ်သက် မင်းကို မနှောင့်ယှက်စေရဘူး။ မင်းဒီနေ့ စဉ်းစားလိုက်ပါ . . . မင်းနောင်လတ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဆရာနဲ့အတူ မန္တလေး ကို လာခဲ့ပါ။ နောင်လတ်ဆီကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ် . . . စကားသူဆီက လက်ထပ်စာချုပ်အစစ်ကိုလည်း ယူခဲ့မယ်၊ မင်းနဲ့ နောင်လတ် ရှေ့မှာ ငါဆုတ်ပြီပေးမယ် စကားသူ . . .”

ပြောအပြီးမှာ ဖေဖေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အုပ်စိုးသာပြန်သွားသည်။ သူမကို တစ်ချက်လေးတောင် နှုတ်မဆက် လှည့်မကြည့်။ သူ့ကိုကြည့် ရင်း ဖေဖေကခေါင်းကို ရမ်းခါလျက်ညည်းသည်။

“ဒီကောင်ကတော့လေ . . . တကယ် . . . မလွယ်ဘူး . . .”

ထုံထုံတေတေ . . . အေးတိအေးစက်နဲ့ . . . သမီး သိအောင် ဖေဖေ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် . . . သမီးနဲ့ မောင်နောင်လတ်လို့ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ကွဲကြဲနေတယ် သမီး . . .”

ဟုတ်မှာပေါ့ . . . သူလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး သူ့များ ငြိစွန်း . . . အဲ . . . ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။ အတွေးနှင့်ပင် ရင်မှာ စူးထဲ

အောင့်သွားသည်။ သူမ . . . ကိုကို သိပ်ချစ်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သော အချိန်တွေတုန်းကလို မဟုတ်၊ မျက်နှာလေးလန်း သွားသော သမီးကိုကြည့်တာ ဖေဖေ မချိပြုံးပြုံးသည်။

“ဒါဆို . . . ဖေဖေတို့ ညနေမန္တလေးကို လိုက်ကြရတော့မှာ ပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ခွေးမလေး . . .”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း သည် ဝန်ခံခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ကိုဆီကိုဖုန်းကြိုမဆက်တော့ပါ။

ရုတ်တရက်တွေ့လျှင် ကိုဘယ်လောက်အံ့သြဝမ်းသာသွား မည်မသိ . . . အို . . . လွမ်းလိုက်တာကိုရယ် . . .

အခန်း (၉)

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ချစ်သူဘဝမှာ
အနည်းနဲ့အများ
လိမ်ညာခြင်း၊ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ခြင်းတွေ
ရှိကြတာချည်ပါပဲ။

ညာမှန်းမသိလို့ယုံတာ၊
ညာမှန်းသိလျက်နဲ့ယုံတာ၊
ယုံမှန်းသိလို့ ညာတာ၊
ယုံမှန်းမသိလို့ ညာလိုက်မိတာ၊

ကဲ! ကိုယ့်ဆရာ၊
အဲဒီလေးမျိုးထဲမှာ
ဘယ်အမျိုးအစားနဲ့ ကြုံပါသလဲ
ကိုယ့်ဆရာဟာ
ညာတဲ့အချိန်လား ?
ယုံနေတဲ့ အချိန်လား ?

ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မန္တလေး ပြင်ဦးလွင်လမ်း မိုင်နှစ်ဆယ်ရောက်သည်ထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ . .

သူလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ . .

ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် . .

ဖေဖေက စောစောပဲ သွားလိုက်ကြရအောင် ဆိုသဖြင့် မနေ့က နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးခင်မှာ ထွက်ခဲ့သည်။ ည ဆယ်နာရီ စွန်းစွန်းမှာ မန္တလေးသို့ရောက်သည်။ အိပ်ရေးလည်းဝခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက အတိအကြောင်းဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် နံနက်ခြောက်နာရီမှာ အုပ်စိုးသာ ရောက်လာသည်။ အုပ်စိုးသာ၏ ကားကိုမြင်လိုက်တော့ သူမ တစ်ချက်အံ့ကြ မိလိုက်၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ကားကြီးကလည်း ပရားခိုး . . . အရောင်ကလည်း ပုလဲရောင် . . .

“အုပ်စိုးသာ . . ရှင်ပိတောက်ခက်ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် ပါခဲ့ပါ တယ်နော် . . ဟို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . ကျွန်မက ရှင်မေ့ခဲ့မှာ စိုးလို့ပါ”

“ငါကလေးအလုပ်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး . . ဒါဟာ အချစ်နဲ့ဆိုင် တယ်။ အချစ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်ပဲ စကားသူ” ဖေဖေက ကားနံဘေးမှာ ရောက်လာသည်။

“ဟိုရောက်ရောက်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းခရီးမှာစိတ်ပြောင်းသွား လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖေဖေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါသမီး၊ ဖေဖေလည်း ဆက်မယ်” ပြီးတော့ . . ဖေဖေက အုပ်စိုးသာကို ပြောသည်။

“မင်းကို ငါမယုံဘူး အုပ်စိုးသာ၊ ငါမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း မင်း မလုပ်ခဲ့ရင်တော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ သေခန်းပြတ်ပဲ ဒီထက်ဆက်ပြီး . . မမှားပါနဲ့တော့ အုပ်စိုးသာ ကဲ . . သွားကြတော့”

ကားကပြင်ဦးလွင်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့အထွက် မဟာအံ့ထူးကံသာ ဘုရားကြီး သာသာ မန္တလေး လားရှိုးလမ်းမကြီး၏ ညာဘက်ခြမ်းစိမ်းညိုခြံကြီး တစ်ခြံ ရှေ့ မှာ ကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ အုပ်စိုးသာက ကားပေါ်မှ နေ၍သာ ခြံကြီးကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြလျက် ပြောသည်။

“အဲဒါ . . ငါ့ခြံပဲ စကားသူ”

သူမ ခြံကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလယ်မှာ သစ်လုံးအိမ် လေးရှိသည်။ သစ်လုံးအိမ်လေးထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို သူမလှမ်းမြင်လိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် မိုးထက်မြင့်သူ”

အုပ်စိုးသာက ကားကို ရုတ်ချည်းမောင်းထွက်လိုက်သည်။ သူမ သည် သံသယတစ်ခုနှင့် အုပ်စိုးသာကို ကြည့်လိုက်၏

“မိုးထက်မြင့်သူ အဲဒါ မိုးထက်မြင့်သူပဲ အုပ်စိုးသာ”

“မင်းအမြင်မှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် စကားသူ”

အုပ်စိုးသာသည် ဟန်မပျက်ပါ။

ကားကိုသာ ဆက်ပြီး မောင်းနေသည်။

“မင်း နောင်လတ်ကို ချစ်သလား . . စကားသူ”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးပြုံးသွားသည်။ အငေါ့တူးစကားလား . .

စိတ်ရင်းစကားလားမသိ၊ သူမဖြေသည်။

“ချစ်တာပေါ့...၊ ချစ်လို့ပဲ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းနဲ့ သူ့ဆီလိုက်လာခဲ့တာပေါ့...”

အုပ်စိုးသာထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

“အင်းပေါ့လေ... မင်းတို့ ချစ်လာခဲ့ကြတာလည်း လေးနှစ်ကြာခဲ့ပြီပဲ...၊ ခုချိန်ဆို သံယောဇဉ်က ခိုင်မြဲနေကြပြီပေါ့...”

ပြီးတော့ အုပ်စိုးသာ ရယ်သည်။ ဗော့သက်စွာ ရယ်မောခြင်းပါလား...။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတွေးကြောင့် သူမမျက်ခုံးလေး တွန့်ကွေးသွား၏။

“ရှင်ကောက်ချက်ချတာ မှားသွားပြီ အုပ်စိုးသာ... အဲဒီလေးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ စကားသူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် နှလုံးသားကို လှုပ်ခါနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး...။ အင်းပေါ့လေ...။ ရှင်နဲ့ ပိတောက်ခက်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အလိုရမ္မက်နဲ့ကာပြီး ကြည့်တတ်တဲ့သူတွေဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ခံစားချက်ချင်း ကီး (Key) တူမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့...”

ကားမောင်းရင်းနှင့်အုပ်စိုးသာ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ဘေးတိုက်အမြင်မှာပင် သူ၏နှုတ်ခမ်းထက်မှာ လက်ကနဲချိတ်ဆွဲလိုက်သော သရော်ပြုံးကို သူမဖမ်းမိလိုက်သည်။ သူမခံရခက်စွာ တုံ့ပြန်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တာ ဒီလေးနှစ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးအုပ်စိုးသာ...။ ကျွန်မသူ့ကိုချစ်တာက နောင်လတ်ဆိုတဲ့ လူကို မဟုတ်ဘူး...။ သူကကျွန်မအပေါ်မှာထားတဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ကို ချစ်တာ...။ ရှင်သိအောင်ပြောရရင် ကျွန်မကိုအခုချစ်တာမဟုတ်ဘူးဟိုးငယ်ငယ်လေး ဆယ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ... အဲဒီအရွယ်ကတည်းက အခုအချိန်ထိ သူ့နှလုံးသားမှာ ကျွန်မဆိုတဲ့ စကားသူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိခဲ့တာ...။ ကျွန်မဘဝအတွက် အောင်မြင်မှု

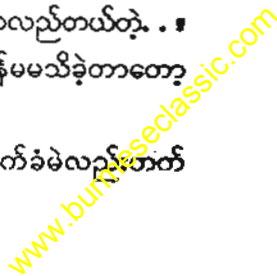
နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ... နောက်... လူ့ဘဝမှာရှိမှန်းတောင်မသိခဲ့တဲ့ ကျွန်မမေမေနဲ့ မေမေရဲ့မေတ္တာအားလုံးကို ကျွန်မခံစားရရှိအောင် သူပဲနောက်တွယ်ကနေ အစီအစဉ်တကျ လိုလေသေးမရှိ ကြိုးစားခဲ့တာလေ...။ အရာရာနဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကျွန်မအတွက်ပဲ... သူ့ရဲ့ထွက်သက်ဝင်သက်တိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ရှင်သန်မှုဟာ ကျွန်မအတွက်ပဲ ရှိနေခဲ့တာပါ...။ အဲဒီလိုပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်နဲ့ အချစ်ကြီးလွန်းတဲ့ချစ်သူမျိုး ရှင်တွေ့ဖူးရဲ့ဇာ... အုပ်စိုးသာ”

အုပ်စိုးသာမလှုပ်၊ သူမ၏စကားကိုပဲ နားထောင်ပြီး အံ့ဩဆွဲအသွားသည်လား...။ သို့မဟုတ်... တစ်စုံတစ်ခုကိုပဲ အလေးအနက် ဇဉ်းစားနေခြင်းလားမသိ။ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လျက် အတွေးလွန်နေ၏။ သူမ၏ချစ်သူနှင့် သူ၏ချစ်သူတို့ နှိုင်းစာလျက် သည်လူ၏ရင်သည် ထိခိုက်ခံစားနေခြင်းပဲဖြစ်မည်ဟု သူမထင်မိလိုက်သည်။ သည်လူတို့သည်လိုပုံစံနှင့် မြင်ရတာ သူမကျေနပ်သည်။ ခံလေ...၊ ခံပေါ့...။ သည်လိုလူမျိုးကို သည်လိုပဲနှိပ်ကွပ်ပေးရမည်။ ကျေနပ်ဝံ့ကြွားစွာ သူမစကားဆက်သည်။

“ကိုက ပီယာနိုလည်း ကျွမ်းတယ်...။ ဂစ်တာလည်းကျွမ်းတယ်...။ ဂီတမှာပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက်လို အဆင့်ရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ သံစဉ်ကိုလည်း မြင်တယ်...။ သိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အခုပေါက်နေတဲ့ သီချင်းတွေက သူ့ရေးတာတွေချည်းပါပဲ အုပ်စိုးသာ”

“ကိုနဲ့ရှင်က အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ဖေဖေပြောလို့ ကျွန်မ သိခဲ့ရတယ်...။ ကိုက ရှင်ကိုအရမ်းခင်တယ်တဲ့...။ သေးငါးရက် တစ်ခါလောက် လားရှိုးကနေပြီး ရှင်ဆီလာလည်တယ်တဲ့...။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အဲလောက်တောင် ခင်တာကို ကျွန်မမသိခဲ့တာတော့ မြည်းနည်းထူးဆန်းနေသလိုပဲနော်”

အင်းမလှုပ်...။ အဲမလှုပ်...။ ထောက်ခံမဲလည်းတတ်

မလာ. . . ကန့်ကွက်မဲလည်း တက်မလာ. . . သည်လူ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့
ရောကပ်ရဲ့လားမသိ။ ဦးခေါင်းကို ညင်သွဲ့ခါရမ်းမိလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ချစ်သူ၏ အညွှန်းကို သူမဆက်ရွတ်သည်။

“ကိုက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်. . . ကျွန်မအတွက်
သူ့ရေးပေးတဲ့ သီချင်းတွေက သူ့နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
ပွင့်လာခဲ့တဲ့ ပန်းကလေးတွေပါပဲ. . . အဲဒီသီချင်းတွေကို ကျွန်မဆိုလိုက်
တဲ့အခါတိုင်းမှာ သူ့နှလုံးသားကို ကျွန်မမြင်နေတယ်. . . ရင်ထဲမှာ
အေးပြီးလို့ကပ်ဖို့နေတယ်. . . အခုဆို သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဆိုတိုင်း ရင်နဲ့
အမျှခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ကျွန်မဆိုတတ်ခဲ့ပါပြီ. . . အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့
ကျေးဇူးတွေပါ. . . အုပ်စိုးသာ”

သည်အခိုက်မှာပဲ သူမ၏ဖုန်းမှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။
သူမနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပျော်ရိပ်တွေအပြည့်နှင့် သူမ၏
မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်။

“ကိုဆီက ဖုန်းလာတယ်. . . အုပ်စိုးသာ”

အုပ်စိုးသာက ကားကိုအရှိန်လျှော့ကာ ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်း
လိုက်သည်။ သူမဖုန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်လို. . . ကို. . . မင်္ဂလာပါ ကိုနေကောင်းတယ်နော်”

“မင်္ဂလာပါ စကားသူ. . . လွန်ခဲ့တဲ့နာရီဝက်လောက်က
စကားသူရဲ့ ဖေဖေကိုယုံဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အုပ်စိုးသာက စကားသူ
ကို ကိုယုံဆီလိုက်ပို့နေပြီတဲ့. . . ကိုယ်အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတယ်. . .
စိုးရိမ်လို့ ကိုယ်လည်းအခု စကားသူဆီလာကြိုနေပြီ. . . အခုမင်းတို့
ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေပြီလဲ စကားသူ”

“အခု ကျွန်မတို့ ပြင်ဦးလွင်ကိုကျော်လာခဲ့ပြီ. . . ဘာမှစိုးရိမ်
စရာမရှိပါဘူးကို. . . ဖေဖေက ယုံကြည်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ. . .
ဖေဖေမျက်နှာနဲ့ သူမဟုတ်တာ မလုပ်ရဲပါဘူး. . . ကိုနဲ့လည်း သူငယ်

ချင်းတွေပဲ. . . ကိုမျက်နှာလည်း ရှိပါတယ်. . . နောက်ပြီး အုပ်စိုးသာဟာ
မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုစိုးရိမ်စေမယ့် အတန်း
အစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ကားကိုဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းခဲ့ပါ။ ကိုကို
ကျွန်မကပြန်ပြီး စိုးရိမ်ရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကို”

“ကောင်းပါပြီ စကားသူ. . . ချစ်သူရဲ့စကားကို နားထောင်ရမှာ
ပေါ့. . . ကိုဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းခဲ့ပါမယ်။ အုပ်စိုးသာက မင်းကို
ဘာတွေပြောသေးလဲ စကားသူ”

“ဘာမှမပြောဘူးကို. . . ရယ်ရတယ် မင်းနောင်လတ်ကို သိပ်
ချစ်တာပဲလားတဲ့. . . အဲဒီမေးခွန်းတော့မေးတယ်။ ဘာမှတော့မပြော
ဘူး။ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်းဘူး။ ကြည့်ရတာ ရင်မှာတစ်ခုခုကို
ထိခိုက်ခံစားနေရပုံပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့ရှိပါစကားသူ။ ကိုတော့သူ့ကို မယုံ
ဘူး။ မင်းလည်း ဘာပြောပြောမယုံပါနဲ့. . . ကိုယ်တို့ကြားမှာသူဟာ
တကယ့်ဖျက်မျှင်းပဲ. . . ကိုသူနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်. . .
ကျေးဇူးပြုပြီး ဖုန်းလေးတစ်ချက် သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ စကားသူ. . .”

“ရော့. . . ကိုက ရှင်နဲ့စကားပြောမယ်တဲ့. . .”

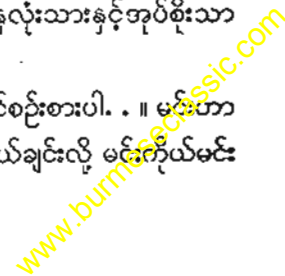
သူမညစ်ကျယ်ကျယ်လှုပ်ကာ ဖုန်းကိုစပီကာဖွင့်လိုက်ပြီးမှ အုပ်စိုးသာ
ထံ ပေးလိုက်သည်။ အုပ်စိုးသာအား ဤသို့ဖွင့်ဆော့လိုက်ခြင်းမှာ မှားသွား
ပြီဆိုသည်ကို. . .

သည်မှာပင် သူမသိလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဟယ်လို. . . အုပ်စိုးလား သူငယ်ချင်း”

မပြေမလျော့မျက်နှာ အေးစက်သောနှလုံးသားနှင့်အုပ်စိုးသာ
တုံ့ပြန်သည်။

“မင်းဘာလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း အရင်စဉ်းစားပါ. . . မင်းဘာ
သူငယ်ချင်းလား. . . သစ္စာဖောက်လား. . . သူငယ်ချင်းလို့ မင်းကိုယ်မင်း

လိပ်ပြာသန့်ရင်... ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို့ခေါ်ပါ... သစ္စာဖောက်ထီ မင်းကိုယ်မင်းသိရင် မင်းနဲ့ငါ ဘာစကားမှ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး... နောင်လတ်၊ မင်းဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းအသိဆုံးပဲလေ...

နောင်လတ်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အကြာကြီးဆုံးအနေသည်။ သူမသည် ကိုအတွက် ကြားမှခံပြင်းလာ၏။ တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ သူမ စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ကိုထံမှ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ငါဝန်ခံပါတယ် အုပ်စိုးသား... ငါဟာ သစ္စာဖောက်ပါ... သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ မလုပ်သင့်တာ လုပ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက်ပါ အုပ်စိုးသား”

ကိုအသံတွေ တုန်ယင်ဆို့လိုက်နေသည်။ ကြေကွဲစွာ ညည်းဆို့ လျက် သူမကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုကဖုန်းပိတ်သွားသည်။

နံဘေးမှာ ဂန္ဓာမာပန်းခင်းတွေက မျက်စိတဆုံးရှိနေသည်။ ပန်းတွေပြည့်သိပ်မြေခံကိုလိုက်ကာ ပြေပြေယိမ်းယွဲ့နေသည့် ပန်းပင်လယ် ကြီးမှာ ကြွကြွဟန်ချီလိုက်ရှိနေသည်။ နှင်းရည်ဝကတ္တရာလမ်းမကြီးထဲ ဝါရည်လိမ်းချယ်ထားသော ကတ္တီပီကော်ဇောပေါ်မှာ အိမ်ခြံရံရ လူ့တွား နေသော မဲနက်မြေတစ်ကောင်နှယ် ရှိနေ၏။ ကားကိုမှန်မှန်လေး မောင်း နေရာမှ အုပ်စိုးသာသည် သူမ၏ ဘက်သို့ခွဲကာ တောင်းပန် စကားဆို သည်။

“Sorry ပါ စကားသူ... ။ စောစောတုန်းက ငါ့အပြုအမူတွေ ရှိုင်းသွားတယ်၊ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်စကားသူ...”

သူမဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ သူကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့... ။ စိမ်းရိပ်ခြည်တွေပြည့်သိပ်နေသည့် အေးမြမြင်ကွင်းတွေထဲမှာ နှစ်ဦးသား သွေ့ခြောက်စွာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံဟုဆိုရမည်လားမသိ... ။ သည်လိုအေးခြောက် သော အနေအထားမျိုး၏နောက်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းတစ်ခုရောက်လာ

တော့မည်ဟု သူမသိလိုက်သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲမှာ စိုးထင့်လာသည်။ ဘာရယ်မသိသော်လည်း ရင်သည်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လှုပ်လာ၏။ တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်လာပါတော့မည်။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေခိုက်မှာ ရုတ်တရက်လှုပ်နှိုးလိုက် သောအသံတစ်ခုကြောင့် သူမကိုယ်လေး အထိတ်တလန့်နှင့် ဆတ်ကနဲ တုန်သွားသည်။ ဟန်းဖုန်းမြည်သံပါလား... ။ ဖေဖေထံမှ ဖုန်းဆက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ဖုန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဟယ်လို... ဘာထူးလဲသမီး...”

“ဘာမှ မထူးပါဘူးဖေဖေ... ။ ဪ... ကိုဆီကတော့ ဖုန်း လာတယ်... ။ ကိုဆီကို ဖေဖေဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးလိုက်တယ်ဆို အခု... သူလားရှိုးက ထွက်လာပြီး သမီးကို လာကြိုနေပြီ၊ မကြာခင် သမီးတို့ ဆုံကြတော့မှာပါ...”

“အုပ်စိုးသား... အုပ်စိုးသာကရော ဘယ်မှာလဲ” ဖေဖေအသံသည် ပုံမှန်မဟုတ်... ။ အနည်းငယ် အထိတ် တလန့်ရှိနေသည်။ ဖေဖေဘာဖြစ်နေသည်မသိ။

“နံဘေးမှာ ရှိပါတယ်... ။ သူကားမောင်းနေတာလေ... ။ ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်...”

“ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး... ဒီကောင်နဲ့ငါ စကားပြောမယ်။ သူတို့ ဖုန်းပေးလိုက်သမီး...”

လာပြန်ပြီ... ။ ဖုန်းပေးခိုင်းပြန်ပြီ။ ခုနကလိုပဲ သူမညစ်ကုတ် လုပ်ကာ စပီကာဖွင့်ပြီး အုပ်စိုးသာအား ပေးလိုက်သည်။ အုပ်စိုးသာက ဖုန်းကိုချက်ချင်းမယူသေးဘဲ ကားကိုရပ်ပြီးမှ ယူလိုက်သည်။

“ဆရာ သမီးတော် အာပြစ်စိန်က စပီကာဖွင့်ထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုပြောကြမလဲဆရာ”

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ အုပ်စိုးသာ. . . မင်းခုထိ သမီးကိုဘာမှ မပြောရသေးဘူးလား. . . ငါက နောင်လတ်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ မင်းမြန်မြန်ဖွင့်ပြောအောင် တွန်းအားပေးလိုက်တာကွ. . . မကြာခင် မင်းတို့ ထိပ်တိုက် ဆုံတွေ့ကြတော့မယ်. . . ။ ငါ့သမီးကို နောင်လတ်လက်ထဲ မင်းဒီလိုပဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့မှာလား. . . အုပ်စိုးသာ”

“Behind the eight ball... ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အကျဉ်းအကျပ် ထဲ ရောက်နေပြီဆရာ၊ ဆရာရော ကျွန်တော်ရော ဒီကိစ္စကို ဖွင့်မပြော ကြဖို့ ကတိရှိခဲ့ကြတယ်လေ. . . ။ အဲဒါကြောင့်ပါ ဆရာ”

“No., No, ... အဲဒါက ဘောင်မဝင်တော့ဘူး။ မနေ့ညက မင်းနဲ့ ငါ နောက်ဆုံးသဘောတူခဲ့ကြတာက. . . ဒီကိစ္စကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အရိပ်အမြွက်ချပြကြဖို့လေ. . . ။ ကြာပါတယ်ကွာ. . . ။ ခေါင်းပန်း လှန်မယ်. . . ။ မင်းခေါင်းလား၊ ပန်းလားပြော. . . ”

“ခေါင်းပါဆရာ”

“ကဲ. . . လှန်လိုက်ပြီ. . . ပန်း. . . တဲ့၊ ပန်းကျတယ်. . . ။ မင်းက ပန်းဆိုတော့ မင်းပဲပြောလိုက်ပေတော့. . . ဒါပဲ အုပ်စိုးသာ”

ဖေဖေက သည်လိုပါပဲ. . . ။ ဖုန်းထဲမှာ မမြင်ရသော ခေါင်း ပန်းကိုလေထဲမှာ လှန်ကာ လေထဲမှာပဲ အနိုင်အရှုံးချသွားသည်။ နေပါဦး အဲဒါ. . . ဘာလဲ။ သူတို့ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ. . . ။ သူမ မသိနိုင်တဲ့ ကိစ္စ. . . ။ သူနှင့်ဖေဖေကြားမှာ ရှိနေပြီလား. . . ။ အတွေးကြောင့် သူမမျက်ခုံးလေး တွန့်ကွေးသွားသည်။

ဦးနှောက်ခြောက်စွာနှင့် ဦးခေါင်းကို ရမ်းခါမိလိုက်ရင်း ပိတ် သွားသော ဖုန်းကို သူမရှိရာသို့ အုပ်စိုးသာက လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သည်မှာပင် မျက်မှောင်ကုံးလျက် သူ့ကိုကြည့်နေသော သူမ၏ အကြည့် စူးစူးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ပြော. . . အဲဒီကိစ္စဘာလဲဆိုတာ. . . ရှင်ဖွင့်ပြောရမယ့်ထိစွဲ အဲဒါကို အခုပြောပါ အုပ်စိုးသာ. . . ”

အုပ်စိုးသာ၏ မျက်နှာရဲခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏အကြည့် စူးစူးကို အုပ်စိုးသာ ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။ မဝံ့မရဲနှင့် တိုးတိုးလေး ညည်း သည်။

“ပြောရမှာ မျက်နှာပူတယ်. . . ။ ငါက. . . မင်းကိုချစ်နေတဲ့ အကြောင်းဖွင့်ပြောဖို့ပါ. . . ”

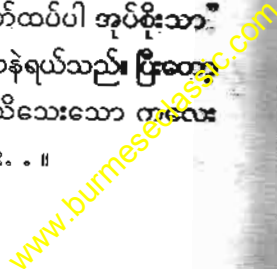
“လဲသေလိုက်ပါလား. . . သေခြင်းဆိုးက. . . ”

သူမ၏မျက်နှာထက်မှာ ပန်းသွေးနှင်းဆီခင်းကလေး ပြေးပြတ် သွားသည်။ ဒေါသသွေးစွက်စွက်မျက်နှာ. . . ။ အုပ်စိုးသာကိုမကြည့်၊ တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲသွားသည်။ မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ. . . ဒါဟာ. . . ငါ့ကိုစော်ကားလိုက်တာပါပဲ. . . ။

တွေးရင်းနှင့် စိတ်မှာတင်းလာသည်။ သူမသည် အုပ်စိုးသာ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သည်အခိုက်မှာပင် ဖေဖေမျက်နှာက အာရုံမှာ စင်ရောက်လာသည်။ ဖေဖေမျက်နှာသည် စိတ်ထဲမှာတင်းတင်းဆွဲတင် ထားသော မောင်းတံန်ကို ဖြည်လျှော့ချလိုက်၏။ သည်ကိစ္စမှာ ဖေဖေ လည်း ပါဝင်နေသည်လေ။

“ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လက်ထပ်တော့မယ့် သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူ တို့ ရှင်ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့အခုလိုစကားမျိုး ပြောရတာလဲအုပ်စိုးသာ. . . ။ တကယ်ဆို အဲဒီစကားဟာ ပိတောက်ခက်ကို ရှင်ပြောရမယ့်စကားပါ. . . ။ ခွင့်လွှတ်နားလည်စွာနဲ့ ပိတောက်ခက်ဆီ ပြန်သွား ပါ။ ပိတောက်ခက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နားခိုပါ. . . ။ ပိတောက်ခက်ကိုပဲ လက်ထပ်ပါ အုပ်စိုးသာ”

သူမ၏စကားကြောင့် အုပ်စိုးသာ ‘ဟက်’ကနဲရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူမကို ကြည့်သည်။ လောကကြီးအကြောင်း မသိသေးသော တလေး တစ်ယောက်အား ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးပါလား. . . ။

၁၆၈ နီတီရဲ

“အခုအချိန်မှာ မိုးတွေရွာမနေတာ မင်းကံကောင်းသွားတယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းမိုးကြိုးပစ်ခံရလိမ့်မယ်၊ ပီတောက်ခက်နဲ့ငါက တစ်ဝမ်းပဲ ကွဲတဲ့ မောင်နှမတွေကွ. . .”

သူ့စကားကြောင့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းလေး ဝလုံးလေးလို ပိုင်းသွား ပါတော့သည်။

အတွေးလွင့်တွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး ကိုယ်စီရင်မှာ ပွေ့ပိုက်လျက် နှစ်ဦးသားခရီးဆက်ကြသည်။ သူမ၏ခေါင်းထဲမှာလည်း ဘာလဲ?၊ ဘယ်လဲ?ဟူသော Question Mark တွေက အရွယ်မတူသော ပဲပင်ပေါက် တွေလို ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကားကိုမှန်မှန်မောင်းနေရာမှ အုပ်စိုးသာက စကားစသည်။

“မင်းကိုငါ Story လေးတစ်ခုပြောပြပါရစေ စကားသူ. . . အဲဒီ Story လေးပြောမပြောခင်မှာ ငါသိချင်တာလေးတွေ ကွဲကွဲပြားပြားသိဖို့ မင်းက ကူညီဖို့ပါ. . .”

“ခုနက မင်းပြောခဲ့တာလေ. . . ချစ်သူသက်တမ်းလေးနှစ်ဆို တဲ့ နောင်လတ်ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး. . . ငယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိ မင်းအတွက်ပဲ ရှင်သန်နေတဲ့ နောင်လတ်ကိုချစ်တာဆိုတာလေ. . . ငါမေးပါရစေ စကားသူ. . . နောင်လတ်ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို ခဏဖျောက် ထားပြီး မင်းရဲ့ချစ်သူလို့ ပြောကြရအောင်။ မင်းရဲ့ချစ်သူကို နှစ်ကိုယ် ခွဲပစ်လိုက်မယ်။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် မင်းလက်ထပ်မယ့်သူက လေးနှစ်တာ မေတ္တာမျှခဲ့တဲ့ချစ်သူလား။ ငယ်ကတည်းက မေတ္တာချည် နှောင်ခဲ့တဲ့ချစ်သူလား. . . ကွဲကွဲပြားပြားသိပါရစေ စကားသူ”

“စကားသူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်က ပြတ်သားတယ်။ အဲဒီ အတွက် ကျွန်မမှာ မပြောင်းလဲတဲ့ အဖြေရှိပြီးသားပါ။ ငယ်ကတည်း

ဖန်းသီး ဖန်တုံး တစ်တုံးချဲ့ ဘိုင်းချိန်ရစ် ၁၆၉

က ခုချိန်ထိ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မေတ္တာချည်နှောင်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူကိုပဲ ကျွန်မလက်ထပ်မှာပေါ့. . . သူ့ကိုပဲ ကျွန်မမြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ အုပ်စိုးသား. . .”

သူမ၏စကားကြောင့် အုပ်စိုးသား၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သိပ်တန် ဖြစ်သွားသည်ကို သူမသတိပြုမိလိုက်သည်။ အုပ်စိုးသား၏ နှုတ်ခမ်း တွေ ပြုံးနေသည်။ သည်လူထူးဆန်းနေသည်။ ရင်ထဲက ကြေကွဲခိုင်တွေ က မျက်နှာမှာ ဖုံးကွယ်၍မရ။ သည်လူရင်မှာ ဘာကြောင့်များ တွဲကြေ နေပါသနည်း။ သူမနှင့်များ ပတ်သက်နေပါသလား. . .

“အခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် မင်းကိုကျေးဇူးပါ စကားသူ။ ငါကျေနပ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ နောင်လတ်နဲ့ ငါတို့ဆုံကြရတော့မှာပါ။ မင်းနောင်လတ်နဲ့ လိုက်သွားပါ။ မင်းကို လားရှိုးအထိ လိုက်မပို့နိုင်တဲ့ အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ စကားသူ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝခရီးမှာ ပျော်ရွှင်စွာလျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်. . . စကားသူ”

သူမထံမှာ စကားသံ မကြားရ၊ သူမသည် ဆိုဖာကိုကျောစီ လျက် မျက်လုံးတွေ ပိတ်ထားသည်။ အကြားအာရုံကို စုစည်းထား သည်။ အုပ်စိုးသား၏အသံကို သူမ၏နားစည်တွေက ဦးနှောက်နှင့်ဆက်သွယ်လျက် ဖမ်းဆုပ်နေလေသည်။ သံသယထင်မြင်ချက်နှင့် အစွန်းထွက်နေသော ချည်မျှင်စ သေးသေးလေးကို သူမကြိုးစားဖမ်းဆုပ်နေလေသည်။

“အိပ်ပျော်နေတာလား စကားသူ”

“မအိပ်ပါဘူး အုပ်စိုးသား. . . ရှင်ပြောမယ့် Story ကိုနားထောင် ဖို့အသင့်ပြင်နေတာပါ”

“Sorry ပါ စကားသူ၊ အဲဒီ Story ကိုငါပြောပြဖို့အစီအစဉ် မရှိတော့ပါဘူး. . . ပြောဖို့မလိုတော့ပါဘူး စကားသူ”

“အဲဒါဆိုလည်း ရှေ့နားမှာ ကားကိုခဏရပ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့

www.burmeseclassic.com

ရှင်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကားနဲ့ဆယ့်လေးပေလောက်ခွာပြီး ရပ်နေပါ။ ကျွန်မဖုန်းပြောတာကို ရှင်မကြားစေချင်လို့ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့မြင်ကွင်းထဲမှာပဲ ရှင်ရှိနေပါစေ... အုပ်စိုးသာ”

ကားနှင့်ပေနှစ်ဆယ်သာလောက်မှာ ကျောပေးလျက် အုပ်စိုးသာ ရပ်နေသည်။ သူမသည် ကားပေါ်မှနေလျက် အုပ်စိုးသာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ဟန်းဖုန်းပေါ်မှ နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဘုရား သိကြားမလို့ မိုးထက်မြင့်သူ ဖုန်းကိုင်ပါစေ”

တကယ်လည်း ဘုရားသိကြားမပါသည်။ မိုးထက်မြင့်သူ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ သူမ ပျော်သွားသည်။

“ဟယ်လို့... မင်္ဂလာပါ စကားသူ၊ အခုပဲ ယောက္ခထီးကြီးက ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ စကားသူဆီက ဖုန်းလာရင် ချက်ချင်းကိုင်ပြီး မင်းတို့ ဖုံးကွယ်ထားတာတွေ ဖွင့်ပြောပါတဲ့... ကဲ! အချစ်ဆုံးလေး မင်းဘာသိချင်လဲ... ပြော”

“တိမ်ညွန့်စားကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မတိမ်ညွန့်စားနဲ့ပဲ ပြောမယ်”

“မိုးထက်မြင့်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ အသည်းလေးရဲ့”

“မိုးထက်မြင့်သူက ပေါကြောင်ကြောင်ရယ်...။ တိမ်ညွန့်စား

က မှန်တဲ့စကားကိုပဲပြောတယ်၊ မဖုံးကွယ်ဘူးလေ...။”

“ဟယ်လို့... ပြောပါ စကားသူ ငါတိမ်ညွန့်စားပါ...။”

“ပန်းသီးဖန်တုံးတစ်တုံးရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို သိချင်တယ်...။”

“ငါသိတာက စပြောရရင်... အုပ်ကြီးသားဆိုတဲ့ကောင်ကလေးမှာ နောက်စေ့မှာ ဒဏ်ရာအမာရွတ်ကြီးနဲ့လေ... အဲဒါဟာ နင်ထုထည်လိုက်တဲ့ နှင့်ရဲ့လက်စွမ်းပြတီးကွက်ပေါ့... အဲဒီကောင်လေးဟာ ဆယ်တန်း

ပြီးတာနဲ့ ဆံပင်အရှည်ကြီးထားပြီး အဲဒီအမာရွတ်ကို အုပ်ထားတယ်။ ကောင်မလေးနဲ့အမှတ်မထင် ပြန်ဆုံကြမှပဲ ဒီဆံပင်ကြီးကို ဖြတ်မယ်... တဲ့...။ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့မွေးနေ့မှာ ကောင်မလေးနဲ့ ရန်သူနဲ့ မှာမြင်လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ကားတည်းစီစဉ်ပြီး လှုပ်ရှားတော့တာပါပဲ...။ နင်မသိတာက နင်နဲ့သူဟာ ၈၈ ရဲ့ ပေပေါ်ဝါရီ (၂၉)မှာတစ်ရက်တည်းမွေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပဲ...။ နင်တို့ကား ပေါ်မှာ အတူထိုင်ရပေမယ့် သူ့အဒေါ် ဒေါ်ရွှေညွန့်ရဲ့ အနောက်သန်မဲ့ကြောင့် နင်ကသူ့ကိုဘိုးတော်လို့ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါမှာသူက နင်အတွက် သူလုပ်မယ့် လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို ရှေ့ဖြစ်သဘောပြောခဲ့တာလေ...။

အဲဒါဆို နင်ဆက်တွေးလို့ရပြီလား စကားသူ...။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ့ဟာကိုယ်ယောင်မပြဘဲ ငါနဲ့အတူနှင့်ဘေးမှာရှိနေခဲ့တာပါ စကားသူ...။

“နောင်လတ်လား... နောင်လတ်က သူ့ကိုယ်သူ နောင်ချိကလို့ ပြောပြီး အုပ်စိုးသာဆီအမြဲလာတယ်။ သတင်းယူတယ်၊ နောင်လတ်က သူ့ဟာမင်းအတွက်လျှို့ဝှက်တဲ့လူဆိုတာ ထင်ရအောင် ဒါကြောင့်လုပ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့...။ နောက်ပြီးမင်းမသိတာက နောင်လတ်နဲ့ အုပ်စိုးသာဟာ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်ဘူး...။ ပိတောက်ခက်နဲ့ နောင်လတ်က လက်ထပ်ကြပြီးသား။ လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်မှ မင်းနဲ့နောင်လတ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ...။”

သူမ၏ရင်မှာ နှင့်ကနဲ ဆိုလိုက်သွားသည်။ ဒါတွေ... နင်ဘာလို့ မသိခဲ့ရတာလဲ စကားသူ...။

“စတိတ်ရှိုးညတုန်းက နောင်လတ်က ပန်းသီးဖန်တုံးလေးတို ခိုးယူသွားတယ်။ မင်းကိုသက်သေပြမလို့ ဒါပေမယ့် ငါရယ်အုပ်စိုးသာ ရယ်က အချိန်မီပြန်ယူနိုင်ခဲ့တယ် စကားသူ”

“တော်ပါပြီ အဲလောက်ဆိုရပြီ မိုးထက်မြင့်သူ ကောင်းပဲ...။ သူမဖုန်းကို အလျင်အမြန်ပိတ်ကာ အုပ်စိုးသာကို လှမ်းကြည့်

၁၇၂ နိက္ခိ

လိုက်သည်။ အုပ်စိုးသာသည် ကျောပေးရပ်လျက် စိမ်းညိုတောင်တန်း
တွေကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဦးခေါင်းနောက်စေ့ဖက်မှာ ချစ်မက်ဖွယ်
အမာရွတ်လေးကို သူမမြင်တွေ့လိုက်ရပြီ. . . ။

စကားသူသည် သူမနှင့်သူတို့နှစ်ဦးတည်းသာ ကိုင်သော ဟန်း
ဖုန်းလေးကို အိတ်လေးထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။ သူမမျက်နှာလေးပြုံးနေ
သည်။ တွေ့မယ်. . . ဒီလူတော့. . . ။

သူမ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါပြီ။

ဖုန်းမြည်သံက နောက်ဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ထွက်လာ
တော့. . . အုပ်စိုးသာလန့်သွားသည်။ ဖုန်းကအဆက်မပြတ်ခေါ်နေပြီ. . . ။
သူ့ဦးခေါင်းကိုကုတ်လျက် ဒုက္ခရောက်နေပြီ. . . ။ စကားသူသည် နှစ်မြှိုက်
စွာရယ်လျက် ကားပေါ်မှလှမ်းအော်လိုက်၏။

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ ကိုနေစိမ့်ရဲ့. . .

ဒီမှာ စကားသူက ရှေ့ခရီးအတွက်ဆွေးနွေးချင်လို့တဲ့. . .”

အုပ်စိုးသာ၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
လှည့်လာသည်။ မျက်နှာကမချို့မချဉ် မအိမလည်မျက်နှာ. . . ။

အုပ်စိုးသာသည် အရှက်မျက်နှာနှင့် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ စကားသူ
အားလက်သီးဆုပ်ပြလိုက်၏။

စကားသူက လက်ဝါးလေးပြန်ထောင်ပြလိုက်သည်။

နိက္ခိ

